

СИДНИ ШЕЛДЪН

НОЩТА
ПРЕДИ
РАЗСЪМВАНЕ

ТИЛИ БАГШОУ

СИДНИ ШЕЛДЪН, ТИЛИ БАГШОУ НОЩТА ПРЕДИ РАЗСЪМВАНЕ

Превод: Лили Христова

chitanka.info

Трейси Уитни никога не е търсила спокоен живот. Извършила е някои от най-изумителните обири на света. Тя обича опасностите и тръпката, която носят рискът и напрежението на живота извън закона. Но вече ѝ е омръзнало да мами богатите и да им отнема придобитите по нечестен път скъпоценности. Сега единственото, което би осмислило живота ѝ, е бракът ѝ с нейния красив и очарователен съучастник Джеф Стивънс и бъдещото им дете.

Но трябва да извърши последния си удар. Една неочаквана среща със стар враг връща на бял свят ужасяващи духове от миналото. За пореден път тя установява, че е на ръба и участва в отчаяната игра на руска рулетка. Залогът винаги е висок. Но щом става въпрос за живота и бъдещето ѝ, Трейси е безмилостна. Най-после утрото настъпва. Но то не е бъдещето, за което се е борила...

Най-популярната и вечна героиня на Сидни Шелдън — Трейси Уитни от „Ако утрото настъпи“ — се завръща. Незабравима поредица, пълна със страст, напрегнатост и неочаквани обрати.

„Другите писатели на съспенс могат само да дишат праха на Шелдън.“

Дейли Телеграф

Тили Багшоу е световно признат автор на три романа. Самотна майка на седемнайсет, Тили е приета в университета „Кеймбридж“ и взема невръстната си дъщеричка със себе си. Професионалният ѝ успех расте и тя става писател. Като журналист Тили редовно сътрудничи на „Сънди Таймс“, „Дейли Мейл“ и „Ивнинг Стандарт“, преди да последва сестра си Луиз и белетристиката да я увлече.

Първата книга на Тили „Всичко си има цена“ се превърна в незаменимо четиво от двете страни на Атлантика, каквото е и досега. Омъжена е за Робин Найтс, американски бизнесмен и бивш инвеститор. Семейството има двама синове в допълнение към дъщеричката ѝ Сефи.

ПЪРВА ЧАСТ

ПРОЛОГ

Рио Де Жанейро, Бразилия

Той се обърна и огледа празната църква, а стомахът му се сви.

— Тя няма да дойде, нали? Променила е решението си.

— Разбира се, че ще дойде, Джеф. Успокой се.

Гюнтер Хартог изгледа Джеф Стивънс с искрено съжаление. Наистина е ужасно да си влюбен.

Джеф Стивънс бе вторият по сръчност измамник в света. Изтънчен, галантен, богат и чаровен, Джеф бе неустойимо привлекателен за противоположния пол. С атлетичното си телосложение, гъста, тъмна коса и мъжествено излъчване, той можеше да притежава всяка жена, която пожелаеше. Бедата бе, че не можеше да приеме всяка. Копнееше за Трейси Уитни. А с Трейси Уитни човек никога не можеше да е напълно сигурен...

Трейси Уитни бе най-надарената измамница в света. Мина дълго време, преди Джеф да осъзнае, че не може да живее без нея. Но сега му бе напълно ясно. Стомахът му още по-болезнено се сви. Слава богу, че в църквата нямаше гости. Поне никой нямаше да стане свидетел на унижението му, ако не броим Гюнтер и смахнатия стар свещеник отец Алфонсо.

„Къде ли е тя?“

— Закъснява с петнайсет минути, Гюнтер.

— Това е привилегия на младоженката.

— Не. Нещо не е наред.

— Всичко е наред.

Възрастният мъж снизходително се усмихна. Почувства се поласкан, когато Джеф го покани за кум на венчавката му с Трейси. Надхвърлил шейсетте и без собствени деца, Гюнтер Хартог обичаше Джеф Стивънс и Трейси Уитни като свое собствено семейство. Съюзът им за него означаваше много, най-вече след като взривиха света с решението да узаконят връзката си. Истинска трагедия, по мнението на Гюнтер Хартог. Все едно Бетовен да се пенсионира, след като е написал Четвъртата си симфония.

И все пак бе прекрасно да си отново в Бразилия. Топлият и влажен въздух. Ароматът на bolinhos de bacalbau, пържените кюфтенца, които предлагаха на всеки ъгъл. Палитрата от багри, привличаща погледа отвсякъде — от цветовете на джунглата до разкошните рокли на жените, фреските и стъклописите на скромния параклис „Света Рита“, където се намираха. Всички те караха Гюнтер Хартог отново да се чувства млад. Млад и жизнен.

— Ами ако Пиърпонт дойде в съзнание? — Тревожните бръчки по лицето на Джеф се задълбочиха. — Ами...?

Той млъкна по средата на изречението. На църковната врата бе застанала Трейси Уитни. Слънчевата светлина образуваше около нея истински ореол, сякаш Трейси бе ангел, долетял от рая.

„Моят ангел.“ Сърцето на Джеф Стивънс литна.

Семпла, с цвят на сметана копринена рокля подчертаваше безупречния силует на тялото ѝ, кестенявите ѝ коси се спускаха по раменете като леещ се водопад. През годините Джеф Стивънс я бе виждал в различни образи — красотата на Трейси бе непостоянна и променлива, на което дължеше част от успеха си на измамница, — но той никога не беше я виждал по-красива от днес. В миналото майката на Трейси казваше, че в нея са се събрали всички цветове на вятъра. Джеф Стивънс разбираше точно какво е имала предвид Дорис Уитни. Днес очите на Трейси, невероятните ѝ очи, които се променяха според настроението ѝ от зелени като мъх до тъмни като нефрит, искряха от щастие, но примесено и с нещо друго. Тържествуване, може би? Или вълнение? Сърцето на Джеф ускорено заби.

— Здравей, скъпи Гюнтер. — Трейси решително закрачи към олтара и целуна своя наставник по двете бузи. — Колко прекрасно от твоя страна, че дойде.

Трейси Уитни обичаше Гюнтер Хартог като свой баща. Собственият ѝ баща ѝ липсваше. Надяваше се, че в днешния ден би се гордял с нея.

Тя се обърна към Джеф Стивънс и се извини:

— Прости ми, че закъснях.

— Никога не се оправдавай — каза Джеф. — Прекалено красива си, за да го правиш.

Той забеляза, че бузите ѝ бяха порозовели, а по челото ѝ бяха избили фини капчици пот. Сякаш беше тичала.

Трейси се усмихна.

— Имам сериозно оправдание. Ходих да взема сватбения ти подарък.

— Разбирам. — Джеф също се усмихна. — Е, определено обичам подаръците.

— Зная, че ги обичаш, скъпи.

— Особено ако са от теб.

Свещеникът кисело ги прекъсна, след като погледна часовника си.

— Навярно можем да започнем?

След час на отец Алфонсо му предстоеше да извърши кръщение. Искаше тези досадни американци да се поразмърдат. Експлозивното сексуално привличане между Джеф Стивънс и Трейси Уитни причиняваше на отец Алфонсо дълбоко неудобство. Сякаш извършваше грях само с присъствието си до тях. От друга страна, бяха го възнаградили богато, че използват параклиса след съвсем кратко предупреждение.

— И взе ли го? — попита Джеф, без да откъсва сивите си очи от тези на Трейси.

— Какво да взема?

— Подаръкът ми, разбира се.

— А, да. — Тя се усмихна. — Естествено, че го взех.

Джеф Стивънс страстно я целуна по устните.

Отец Алфонсо шумно се покашля.

— Моля ви, господине. Въздържайте се. *Estão na casa de Deus.* Тук е място за молитва. Още не сте женени.

— Простете ми. — Джеф се ухили, ни най-малко притеснен.

Беше успяла. Трейси беше успяла. Бе надхитрила великия Максимилиан Пиърпонт. След всички тези години.

Джеф Стивънс с обожание се взря в бъдещата си съпруга.

Никога не я беше обичал повече.

1.

Десет дни по-рано...

Летище „Шипхол“, Амстердам

Трейси Уитни се отпусна на седалката си в първа класа, номер 4Б, и въздъхна със задоволство. След няколко часа отново щеше да се събере с Джеф. Щяха да се венчаят в Бразилия. Край на лудориите, помисли си Трейси. Но те нямаше да ѝ липсват. Животът щеше да бъде достатъчно вълнуващ, след като стане госпожа Джеф Стивънс.

Последната им измама, кражбата на безценния диамант на Лукул от холандската фабрика за шлифване на диаманти в Амстердам, бе достойна за тях лебедова песен. Двамата бяха надхитрили и холандската полиция, и Даниел Купър, твърдоглавия застрахователен агент, който ги бе проследил през цяла Европа след авантюристичния и драматичен обир. „Никога няма да постигнем нещо повече — мислеше си Трейси. — И определено нямаме нужда от повече пари.“ Беше отлично време да се оттеглят.

— Извинете.

Подпухнал и отпуснат мъж на средна възраст се бе надвесил над нея. Той посочи седалката до прозореца.

— Там е моето място, миличка. Прекрасен ден за летене, нали?

— В гласа му звучеше похот, докато се промъкваше покрай нея.

Трейси се извърна. Нямаше намерение да води разговори, особено с подобно влечуго.

След като седна, мъжът я смушка с лакът.

— След като ще бъдем съседни по места на този полет, млада госпожице, защо не се запознаем? Името ми е Максимилиан Пиърпонт.

Картотеката в ума на Трейси се завъртя, но изражението ѝ изобщо не се промени.

Максимилиан Пиърпонт. Легендарна корпоративна акула. Изкупува компании и ги издоява до капка. Безмилостен. Развеждан три пъти. Собственик на най-ценната колекция от яйца на Фаберже извън Ермитажа в Ленинград.

— Графиня Валентина ди Соренти. — Тя му подаде ръка.

— Графиня, а? Очарован съм. — Максимилиан Пиърпонт притисна устните си до китката на Трейси. Бяха влажни и лигави като жаба. Тя се насили да се усмихне.

Преди много години Трейси за първи път бечула името Максимилиан Пиърпонт на борда на „Конкорд“, когато тя и Джеф пътуваха със същия полет до Лондон. Джеф си бе наумил да ограби известния с безскрупулността си Пиърпонт, но накрая заедно с Трейси измислиха изобретателен ход, чрез който измамиха двама шахмайстори да се състезават един срещу друг в предварително предreshена игра.

По-късно Гюнтер Хартог възложи на Трейси да обере Пиърпонт във влака „Ориент Експрес“ до Виена, но той така и не се появи.

Многообичната майка на Трейси, Дорис Уитни, се бе самоубила, след като местният мафиот от родния ѝ Ню Орлиънс Джо Романо с измама я лиши от семейния ѝ бизнес. Бащата на Трейси бе посветил живота си да изгради компанията за автомобилни части „Уитни“. След неговата смърт Романо окупира фирмата му, уволни всички и остави Дорис без пукнат грош.

Мина дълго време, преди Трейси да си отмъсти на Джо Романо. Но омразата ѝ срещу корпоративните окупатори не я напусна. Според нея имаше специално ъгълче в ада, запазено за такива като Максимилиан Пиърпонт.

„Няма да се измъкнеш този път, негоднико“ — закани се тя.

Полетът беше дълъг. Почти два часа Трейси поддържаше светски разговор с Пиърпонт, преди той да заспи и да захърка шумно като проснал се на плажа морж. Разполагаше с достатъчно време да поразкраси самоличността си. И преди Трейси бе играла ролята на графиня Валентина ди Соренти и добре познаваше историята ѝ. (В края на краищата тя бе написала страницата на графинята в Уикипедия.) Валентина бе вдовица (*Бедният Марко! Загина така нелепо и толкова млад. Злополука с джет в Сардиния. Валентина стана свидетел на всичко от горната палуба на яхтата им „Ел Парадисо“*) и произхождаше от стар аристократичен род. Наскоро бе загубила баща си и се намекуваше, че е собственица на огромно наследство, но без да се уточняват подробности. Дреболиите бяха умело избегнати, докато все още обмисляше измамата. Освен това тя

положи всички усилия да демонстрира очарователна женска липса на разбиране по всякакви финансови въпроси, което накара алчните очи на Максимилиан Пиърпонт да заблестят почти толкова ярко, колкото и когато се втренчваха в гърдите ѝ, което той правеше често и без следа от неудобство. В края на разговора графиня Валентина се съгласи на следващата вечер да се срещнат за вечеря в един от най-изтънчените ресторанти на Рио.

Облекчена, че ненавистния ѝ Пиърпонт най-после е заспал, Трейси разтвори едно списание. Първата статия, която прочете, бе за покачващите се цени на плажните имоти в Бразилия. Една от тях хвалеше гигантски басейн с олимпийски размери и строго симетрично подредена градина, съперничаща на парка около двореца Версай. Трейси прокара пръст по фотографията с благоговение. „Джеф и аз ще бъдем щастливи на подобно място. Децата ни ще плуват в басейна. Всички те ще са изумителни плувци. Един ден дъщеря ни ще се омъжи в градината, а редица от шаферки ще покрият моравата с розови листенца като килим...“

Тя се засмя тихичко. Все пак трябваше първо те да се оженят. Всяка фантазия с времето си.

Втората статия бе за околната среда и опустошителния ефект от ерозията в местата на юг от Рио. Трейси прочете за фермери, загубили всичко, за изоставени цели села, погълнати от морето. Прочете за ужасни наводнения, в които жители на бордеите са се удавили, а реки от тиня са заровили живи хора. Какъв ужасен начин да умреш, помисли си Трейси. В Бразилия, повече откъдето и да е другаде по света, имаше една държава за богатите и друга — за бедните.

Едва след като светнаха надписите да закопчат безопасителните си колани и самолетът започна да се спуска към Рио, идеята ѝ хрумна. Докато образите един по един преминаваха като филмова лента през съзнанието ѝ — тя и Джеф пред олтара, докато се венчават, огромни басейни, имения и бордеи, заринати от тиня, Максимилиан Пиърпонт, притиснал противните си влажни устни до кожата ѝ, майка ѝ, стиснала очи, насочила револвер към слепоочието си — Трейси ненадейно промълви:

— Да!

— Добре ли сте, млада госпожице?

Пиърпонт, разбуден отново, се наклони към нея. Дъхът му вонеше на застоял лук.

— Съжалявам. Да, добре съм. — Графиня Валентина се овладя. — Обичам да ходя в Бразилия. Всякога се вълнувам, когато се приземяваме.

— И аз, миличка. — Максимилиан Пиърпонт стисна бедрото ѝ и безсрамно ѝ намигна. — Аз също.

Максимилиан Пиърпонт заведе Трейси в „Четирилистна детелина“, оценен от Мишелин тризвезден ресторант в старомоден и тих квартал, недалеч от Ботаническата градина.

— Извънредно щедро от ваша страна, господин Пиърпонт.

— Моля ви, наричайте ме Макс.

— Макс. — Графиня Валентина ди Соренти се усмихна.

Тази вечер тя изглеждаше особено пленителна с бялата си дантелена блуза от „Шанел“ и дългата до земята черна пола на „Ралф Лорен“, подчертаваща тънката ѝ талия. Диамантите на обеците и огърлицата бяха безупречно шлифовани, достатъчно свършени, за да говорят за сериозно благосъстояние, и все пак достатъчно малки, за да го бележат като „стари пари“. Макс Пиърпонт бе прост, но презираше хорската простотия, особено при жените. При тази дама обаче нямаше подобна опасност. Веднага щом се приземиха, Макс бе проверил графиня Ди Соренти чрез търсачката „Гугъл“. Родът ѝ бе един от най-старите и благородните в Южна Америка.

Макс се питаше колко време ще му отнеме да я освободи от елегантните ѝ дрехи и да я вкара в леглото си.

— Е, Валентина. Какво ви води в Рио? — Той напълни чашата на Трейси чак до ръба с отбрано вино „Кинта де ла роса“^[1], което бе поръчал.

Лицето на графиня Ди Соренти стана сериозно.

— Бизнес. — Тя вдигна към Пиърпонт тъжни и сантиментални очи. — И трагедия. Както ви казах, баща ми наскоро почина.

Максимилиан Пиърпонт се пресегна през масата и обгърна ръцете ѝ с лепкавата си длан.

— Завеща ми красиво владение. Почти миля земя покрай брега. Бях решила там да построя дома си. Може да стане прекрасен имот.

Имам разрешение да строя, а гледката... трябва да я видите, за да повярвате. Но — въздъхна тежко тя — тази мечта няма да се осъществи.

— Защо не? — Като хрътка, надушила миризмата на лисица, търговският инстинкт на Максимилиан Пиърпонт оживя. Цените на крайбрежните имоти в Бразилия стигаха до небето.

— Ще ми навява тъга. Винаги ще мисля за татко. — От гърдите на графиня Ди Соренти се изтръгна прочувствена въздишка.

— Но това е жалко. И какво ще правите с тази земя?

Максимилиан Пиърпонт зададе въпроса предпазливо. Но Трейси зърна нескрита алчност да проблясва в малките му свински очички. Тя отпи от виното си.

— Мислех да я запазя както си е. Но накрая реших, че е истинско прахосничество да я оставя просто така. Редно е друг да се радва на красотата ѝ, щом аз не мога.

— Това е много благородна мисъл. Виждам, че сте истински великодушна жена, Валентина.

— Благодаря, Макс.

Поднесоха вечерята им. С типичната си безочливост Макс бе поръчал и за двамата, въпреки че Трейси нямаше как да не признае, че ястията са възхитителни. Gema saipiri — каша от царевично брашно с яйчен жълтък — бе най-вкусното. Трейси разбра защо хората от ранга на Бил Клинтън и Фидел Кастро предпочитат да вечерят тук, както и бизнес елитът на Рио.

— Навярно можем да си помогнем един на друг, графиньо. — Максимилиан Пиърпонт натъпка устата си с храна, все едно ядяха в „Макдоналдс“.

— Валентина — измърка Трейси.

— Добре, Валентина. По една случайност недвижимата собственост е една от моите страсти. Мога да ви освободя от земята и да построя нещо прекрасно. Ако го продам на изгодна цена, можем да си поделим печалбата. Как ви се струва? Така земята няма да пустее и всички ще спечелят.

— Прекрасна идея. — Трейси отново въздъхна и се облегна на стола си. — Само да ви бях срещнала по-рано, Макс, но се боя, че е твърде късно.

— Какво искате да кажете?

— Вече дадох съгласието си да продам земята на църквата. Става въпрос за двайсет и пет декара, идеален парцел за малък манастир. Монсеньор Кунарни ми показва плановете за параклиса, който иска да издигне там. Много скромен и елегантен. Според мен татко щеше да одобри.

Максимилиан Пиърпонт усети пронизваща болка в гърдите. „Майната му на татко. Кой строи църква на първа линия на брега на Рио?“

— Мога ли да попитам колко ви предложи монсеньорът?

— Пет милиона бразилски реала. Той е много щедър.

Максимилиан Пиърпонт едва не се задави със своето кинта де ла роса. Пет милиона реала бяха по-малко от два милиона долара. Двайсет и пет декара земя на брега с разрешена регулация струваха поне десет пъти повече! Глупавата кучка дори не бе поръчала оценка на имота.

— Цената е изгодна, Валентина. — Той изгледа Трейси с безизразно лице. — А ако дам повече? Да кажем, че ви предложи шест милиона. Като приятел. Мога да построя бленуваното ви имение точно както си го представяте.

— Но това ще бъде великолепно, Макс!

— Прекрасно! — Пиърпонт победоносно се усмихна. Какъв късмет да срещне тази богата и секси празноглавка на полета. Сега щеше да я изчука и да я прецака. И всичко за цената на една мизерна вечеря! — Кога мога да видя имота?

Лицето на Трейси доби тъжен вид.

— Боя се, че е твърде късно.

— В какъв смисъл?

— Утре е сделката с монсеньор Кунарни.

— Утре ли?

— Да. Затова съм тук, за да ръководя прехвърлянето на парите. Ах, защо не се срещнахме по-рано! Както и да е, стига сме говорили за търговия. Сигурно ви отегчавам до смърт! Чувала съм, че десертите тук са убийствени.

Тя съсредоточено запроучва менюто с десертите. Максимилиан Пиърпонт придоби изражение на човек, от чиито пръсти се изплъзват милиони долари.

— Слушайте. Не ми е нужно да видя земята с очите си. Споменахте, че имате нужното разрешително за строеж?

Трейси сериозно кимна.

— Ако е възможно да ми представите копие от него утре сутринта, заедно с нотариалния акт на имота, това ще бъде достатъчно. Мислите ли, че е възможно, Валентина?

— Ами да! — Очите на графиня Ди Соренти грейнаха. — Разбира се. Но със сигурност не бихте искали да платите такава огромна сума, без да видите земята. Убедена съм, че човек трябва да я обходи, за да почувства магията на мястото. Татко все казваше...

— Сигурен съм — прекъсна я Максимилиан Пиърпонт, неспособен да слуша и минутка повече празните й приказки. Наистина искаше да вкара графинята в леглото си. Но по-добре да изчака, докато първо сключат сделката.

— Добре... — Трейси широко се усмихна. — Тогава ще ви изпратя документите сутринта. Дължна съм да призная, че това е невероятно мило от ваша страна, Макс.

— Ни най-малко, Валентина. Няма да понеса да видя как мечтата ви за тази земя ви се изплъзва. Келнер! — Максимилиан Пиърпонт властно щракна с пръсти. — Донесете ни шампанско. Най-доброто в ресторанта! Графиня Ди Соренти и аз празнуваме.

Същата нощ Джеф се обади на Трейси по мобилния телефон.

— Опитвам се да стигна бъдещето, госпожо Стивънс.

Само като чу гласа му, сърцето на Трейси подскочи.

— Опасявам се, че сте набрали погрешен номер. Говорите с графиня Валентина ди Соренти.

Никой мъж не й въздействаше както Джеф. Нито дори Чарлс Станхоуп III, за когото тя си въобразяваше, че иска да се омъжи, далеч във Филадельфия, в един друг живот. Чарлс я предаде. Когато изпратиха Трейси в затвора за престъпление, което не бе извършила, Чарлс Станхоуп III не си помръдна влиятелния пръст, за да ѝ помогне.

Джеф Стивънс бе различен. Трейси му бе доверила живота си. И веднъж той действително го спаси. Тогава Трейси за първи път осъзна, че я обича. Всеки ден с Джеф беше приключение. Предизвикателство. Вълнение. Но иронията не остана скрита за нея:

„Единственият мъж на света, комуто безусловно вярвам, е измамник.“

— Останах с впечатление, че сме свършили с лудориите — укори я Джеф.

— Така е. Веднага щом приключа с тази. Та това е Максимилиан Пиърпонт, за бога!

— Колко ще продължи? — Трейси долови недоволството в гласа му.

„Липсвам му. Господи!“

— Седмица. Максимум.

— Не мога да чакам толкова дълго, Трейси.

— Валентина — подразни го младата жена. — Въпреки че може да ме наричаш „графиньо“.

— Искam те в леглото си, а не на другия край на телефонната линия.

Гласът на Джеф бе дрезгав от желание. Трейси стисна телефона, усещайки слабост от копнеж. Само преди седмица бяха заедно в Амстердам, но тялото ѝ жадуваше за него.

— Не бива да ни виждат заедно в Рио. Не и докато не закова Пиърпонт.

— Защо не? Мога да бъда граф Ди Соренти.

— Той умря.

— Негодник. Как?

— Злополука с джет близо до Сардиния.

— Какъв глупак. Пада му се.

— Видях как се случи от нашата яхта.

— Разбира се, графиньо — засмя се Джеф. — Ами ако се върна като негов дух?

— Ще се видим следващата събота в църквата, скъпи. Ще съм неустойма с бялата си рокля.

— Поне ми кажи къде си отседнала.

— Лека нощ, господин Стивънс.

Кабинетът на адвоката бе тесен и задушен, сбутан в невзрачна уличка близо до Авенида Рио Бранко в търговската част на града.

— Убеден ли сте, че разрешителните са автентични?

— Да, графиньо Ди Соренти.

— И пълни? И нищо друго според закона не ми е нужно, освен нотариалния акт — Трейси му подаде купчинка листа, — за да започнат строителните работи?

— Не, графиньо. — Адвокатът я изглежда още по-неодобрително. Много пъти бе обяснил положението на красивата млада дама, но тя все още като че не можеше да схване. Графиня Ди Соренти може и да беше млада и красива, но явно бе доста глупава. — Разбирате ли, остава само...

— Да, да. Благодаря. — Трейси властно размаха ръка, преди да бръкне в луксозната си дамска чанта „Луи Вюитон“ и да извади златна химикалка „Монблан“. — Колко ви дължа?

„Оправяйте се“, помисли си адвокатът. Беше дал всичко от себе си.

Пет дни след вечерята му с графиня Ди Соренти в „Четирилистна детелина“ Максимилиан Пиърпонт подкара на юг от Рио по живописното панорамно шосе към последната си придобивка. Вярна на думата си, още на следния ден графинята бе изпратила по куриер копие от нотариалния акт на своя имот заедно с разрешителното за строеж. До един час Пиърпонт бе превел шест милиона реала в швейцарската ѝ сметка и земята бе станала негова. „Върви по дяволите, монсеньор Глупако!“ Но до днес той нямаше възможност да отиде и да го види.

Най-прекрасен парцел от двайсет и пет декара на скалите до самата вода — двайсет и пет декара! — със собствен частен плаж, леснодостъпен и от града, и от Парати, еквивалента на Ийст Хамптън за Рио. Максимилиан Пиърпонт трудно можеше да повярва на късмета си. Най-хубавото беше, че той категорично бе решил да гътне прекрасната графиня довечера, веднага щом се върне в града. Беше го поканила да вечерят в апартамента ѝ, което винаги бе добър знак. Адресът бе на една от най-красивите улици в Леблон, най-изящния квартал в цяла Южна Америка. Очевидно нито „татко“, нито „бедният Марко“ бяха оставили дамата без средства. Перспективата да облекчи очарователната млада наследница от още милиони, докато се възползва

от знойното ѝ тяло в леглото, възбуждаше Максимилиан Пиърпонт толкова силно, колкото не му се беше случвало от десетина години.

Той стигна до имота точно преди обяд. Имаше няколко къщи, редящи се от двете страни на тази част на пътя, но нищо особено. Парцелът на Пиърпонт се намираше в прелестно усамотение на самия връх на скалите. Валентина не се шегуваше за изгледа. Беше поразителен. От едната страна океанът се сливаше с небето, симфония в безкрайно синьо. От другата — планини, обрамчени от зелена джунгла, досущ купчина прясно шлифовани изумруди. „Дори е красиво, отколкото си представях“, помисли си Максимилиан Пиърпонт и за сетен път се поздрави, че не е пропуснал сделката, както го съветваше скучният му адвокат.

— Знаеш първото правило за недвижимия имот, Макс — предупреждаваше го Ари Стайнбърг. — Не купувай прасе слепешката. Ти си ме учил така, не помниш ли?

— Проблемът е, че тъпият монсеньор вече е хвърлил око на прасето ми. Върти мацката на малкия си пръст, Ари. Трябва да се поразмърдам, преди да го е грабнал.

Адвокатът не отстъпваше.

— Не си виждал земята. Длъжен си първо да я видиш.

— Видях нотариалния акт. Както и разрешителното за строеж. Освен това зная къде се намира. На първа линия на брега, Ари, на най-хубавото място. Говорим за бразилското Малибу.

— Но, Макс...

— Ако говорехме за десет процента печалба или дваисет, или дори петдесет, щях да се съглася с теб. Но аз я вземам за жълти стотинки! Трошица от онова, което действително струва. Прехвърли ѝ парите.

— Категорично настоявам да обмислиш.

— А аз категорично настоявам да изпълниш каквото, по дяволите, ти нареждам, Ари.

Максимилиан Пиърпонт затвори телефона.

Излезе от бентлито си и се пхна под оранжевата лента, препречваща входа на имота на Ди Соренти. Вече е собственост на Пиърпонт, тържествуващо си помисли той. Екип от земемери обхождаха обекта. Пиърпонт се доближи до шефа им и широко му се усмихна.

— Какво ще кажете? Каква гледка, а? — не успя да се сдържи.
Главният земемер продължително го изгледа.

— Не можете да построите къща тук.

Максимилиан Пиърпонт се разсмя.

— От къде на къде да не мога да построя къща тук? Имам право да постъпя, както си поискам. Земята е моя.

— Не в това е въпросът.

— Разбира се, че е в това. — Пиърпонт престана да се смее. Този нещастник започваше да го дразни. — Имам законно разрешително, твърдо като камък.

— Боя се, че всичко тук е от камък, но се руши — каза земемерът. — Виждате ли земята, върху която стоите? — Той почука с пръчка тревата под краката си. — Догодина по това време няма да я има.

По гърба на Максимилиан Пиърпонт пробягаха тръпки.

— Какво?

— Това е една от най-жестоките ерозии, които някога съм виждал през целия си живот. Истинска екологична трагедия. Всичко, построено тук, ще се срине, преди да са изсъхнали стените. — Земемерът посочи към плажа под тях. До пясъка се стигаше по виещи се дървени стъпала, а самият той сякаш чаровно му се присмиваше.

— Но в този район, на тази брегова линия... цените са астрономически — запелтечи Пиърпонт.

— На половината път до планината, сигурно — отговори земемерът. — Гледката е като картина. Но тук? — Той сви рамене. — Тук вие сте картинката. Никой ли не ви осведоми, когато кандидатствахте за разрешително?

— Не аз съм кандидатствал, а предишният собственик.

Земемерът объркано се намръщи.

— Колко странно. Понеже е само от седмица.

Зад Максимилиан Пиърпонт листата на джунглата тихо шумоляха от бриза и звукът наподобяваше смеха на Ари Стайнбърг.

Апартаментът в Леблон заемаше целия горен етаж на внушителното викторианско имение. Вратата отвори иконом англичанин в пълна униформа.

— Искам да се видя с графиня Ди Соренти. — Ъгловатото лице на Максимилиан Пиърпонт, по-грозно от всякога, приличаше на муцуната на булдог, сдъвкал оса. „Кучката ще ми върне парите, ако ще да ги избия от ръцете ѝ с бухалка за бейзбол“ — заканваше се мислено той. Все пак се надяваше, че няма да се стигне дотам. Валентина бе толкова глупава, че надали самата тя съзнаваше, че земята не струва и пукната пара. Сигурно щеше да е просто като фасул да я убеди отново да се обърне към монсеньора.

— Не разбрах, сър. Кого търсите?

Максимилиан Пиърпонт кръвнишки изглежда иконома.

— Слушай, Джийвс^[2]. Днес преживях отвратителен ден. Не ми трябва повече ядове. Върви да съобщиш на Валентина, че Максимилиан Пиърпонт е на прага ѝ.

— Сър, този апартамент е собственост на господин и госпожа Мигел Родригес. Семейството живее тук повече от двацет години. Уверявам ви, че на този адрес не пребивава никаква Валентина.

Максимилиан Пиърпонт отвори уста да заговори, после я затвори като жаба, изпуснала муха.

На този адрес няма Валентина.

Няма Валентина...

Втурнал се към колата си, той се обади на счетоводителя си.

— Става въпрос за сумата, която преведохме във вторник в Швейцария. Обади се, където трябва. Разбери кой е открил сметка и къде са парите сега.

— Господин Пиърпонт, никоя швейцарска банка няма да предостави подобна информация. Тя е конфиденциална и...

— Изпълнявай!

Една вена на челото на Максимилиан Пиърпонт започна да пулсира. Четирийсет минути по-късно продължи да тупти, когато счетоводителят се обади отново.

— Не разполагам с името, господине. Съжалявам. Единствено мога да ви съобщя, че сметката е закрыта вчера и всички пари са изтеглени. Просто ги няма.

Гюнтер Хартог караше сватбената кола, луксозен даймлер от 1957, а Треиси и Джеф седяха прегърнати на задната седалка.

— Е, господин и госпожо Стивънс. Накъде?

— Към Марина де Глория — отвърна Трейси. — Там ни чака малка яхта, за да отплаваме към Бара да Тихка. Опаковала съм малко дрехи — обърна се тя към Джеф.

Той стисна бедрото на съпругата си.

— Не разбирам защо. Поне през следващата седмица няма да са ти нужни никакви.

Трейси се изкикоти.

— Утре сутринта заминаваме с частен самолет за Сао Пауло, а от там — към Тунис на меден месец. Прекалено е опасно да летим директно от Рио. Пиърпонт или неговите главорези може да ни чакат на летището.

Джеф я погледна с нежност.

— Помислила си за всичко, скъпа.

— Старая се.

Трейси се облегна на гърдите му. Опита се да си спомни чувствала ли се е някога толкова щастлива, но нищо не ѝ идваше наум. „Аз съм госпожа Стивънс. Госпожа Джеф Стивънс!“ — повтаряше си отново и отново. Измамата, която спретна на Пиърпонт, мина по вода. Сега тя и Джеф наистина щяха да станат почтени граждани и да изоставят пълния с авантюри живот. Джеф щеше да последва мечтата си и да се отдаде на археологията, която открай време беше негова мечта.

А и Трейси щеше да осъществи бляновете си.

Дете. Собствено дете. Нейно и на Джеф.

Щяха да си създадат простичък семеен уют и да живеят щастливо до края на дните си.

Трейси затвори очи и потъна във фантазиите си.

— Длъжен съм да призная, радвам се, че предпочетохте традиционна венчавка — отбеляза Гюнтер откъм шофьорското място. — Нещо старо, нещо ново, нещо взето назаем и нещо синьо.

— Нима? — Трейси и Джеф се спогледаха озадачено.

— Ами да — усмихна се Гюнтер. — Трейси измами Пиърпонт. Тя получи печелившия билет, но няма как да твърди, че идеята е нейна. Стара е като света.

Джеф се ухили.

— Добре де, разбрах. Продължавай, Гюнтер. Какво е новото?

— Парите! — засмя се Трейси.

— Именно. Парите са нови, поне за вас — съгласи се Гюнтер.

— А самоличността на Трейси беше взета назаем — добави Джеф. — Бива ме в тази игра. Но кое е синьо?

Гюнтер Хартог изискано повдигна вежди.

— Според мен — отговори той — господин Максимилиан Пиърпонт е син. Точно в този момент нашият стар приятел е посинял от яд.

[1] Вид ароматно португалско вино. — Б.пр. ↑

[2] Иконом, персонаж от хумористичните разкази на Удхаус. — Б.пр. ↑

2.

Лондон, Англия

Една година по-късно

Трейси разкъса найлоновата опаковка на теста за бременност и седна на тоалетната чиния.

Намираше се в банята на долния етаж на красивата стара къща на Итън Скуеър, която бе купила с парите от първите две откраднати бижута през ранните дни от нейната кариера. Гюнтер Хартог ѝ помогна да избере обзавеждането и неговият безупречен, макар и донякъде мъжествен вкус се чувстваше навсякъде. Тапетите от червена дамаска и огледалото в позлатена рамка от осемнайсети век придаваха на тясното помещение вид на луксозен будоар. То ѝ напомняше за миналото. Преди да срещне Джеф. Преди да се омъжи. Преди безуспешните опити да забременее да се превърнат в единствената мания в живота ѝ.

След като се изпика върху теста, Трейси махна пластмасовата капачка и го остави на плочите на пода, след което зачака да изминат нужните пет минути. В началото през цялото време не откъсваше очи от квадратното прозорче, сякаш можеше само с волята си да накара втората розова чертичка да се появи. Сега отклони поглед и се принуди да мисли за друго.

Припомни си Джеф на третия ден от новата му работа в Британския музей и колко нетърпеливо скочи от леглото сутринта, като кученце, заиграло се с новата си лъскава топка.

— Можеш ли да повярваш? — беше попитал Трейси, когато разбра, че е получил работата. — Аз! Официално назначен за пазител на древните артефакти в Британския музей. Не е ли истинско приключение?

— Естествено, че вярвам — предано го увери Трейси. — Познаваш тези старини по-добре от всеки на света. Дори от професорите. Заслужаваш длъжността.

Истината, както и двамата знаеха бе, че професор Тренчърд бе задействал дебели като корабни въжета връзки, за да назначи Джеф на

работа. Бяха се запознали с Ник Тренчърд, световноизвестен археолог, по време на медения им месец в Тунис. Джеф пожела да участва в разкопките на планинска римска крепост, ръководени от професора, и двамата на секундата се харесаха. Колкото и да е странно, наглед нямаха много общо. Професорът минаваше шейсетте, бе интелектуалец, а страстта му бе Римската империя. Джеф Стивънс бе бивш измамник, без университетско образование, чиито знания за император Константин II, ако ги напишеше, можеха да се съберат на гърба на пощенска марка. Но ентусиазмът и страстта му да учи бяха удивителни, както вроденият му интелект и способността му за усърден труд.

— Защо всички студенти не бяха като вашия съпруг — обърна се професор Тренчърд към Трейси по време на вечеря в техния хотел. — Не съм виждал подобна всеотдайност от аматьор. Към всичко ли е така пристрастен?

— Стига да иска нещо достатъчно силно — отговори Трейси.

— Определено се чувствам виновен, че обсебвам толкова време от медения ви месец.

— Недейте — усмихна се Трейси. — Избрахме Тунис заради богатата му история. Цял живот Джеф е мечтал да дойде тук на разкопки. Щастлива съм, когато той е толкова щастлив.

Тя казваше истината. Беше щастлива, като гледаше как Джеф цъфти в началото на новия им живот. Беше щастлива, когато се върнаха в Лондон и той се записа на курсове по византийска скулптура, келтско изкуство, римски монети и китайски церемониални доспехи. Видимо без усилие или жертви той замени вълнението на стария им живот на крадци и измамници, обиращи само богатите и печелейки самите те, с трепета от придобитото ново познание. И Трейси бе щастлива. Заради него.

За нея самата, за жалост, положението беше малко по-сложно.

Истината бе, че тя просто бе убедена, че веднага ще забременее. С Джеф се любеха всяка нощ по време на медения им месец, а често и през деня, когато той успяваше да се измъкне от разкопките на професор Тренчърд за „обяд“ в хотела. Веднага щом се върнаха в Лондон, тя си направи тест и бе толкова изненадана, че е отрицателен, че побърза да посети гинеколога си.

— Не вземате противозачатъчни само от един месец, госпожо Стивънс — обясни ѝ лекарят. — Няма причини за безпокойство. Ако обаче имате съмнения в своята плодовитост, ви препоръчвам доктор Алан Макбрайд. Кабинетът му е на Харли Стрийт седемдесет и седем. Той е най-добрият в професията и прекрасен човек.

Трейси продължи опитите си още шест месеца. Проверяваше дали е в овулация, дали с Джеф правят секс в подходящото време. Не че беше трудно. Правеха секс постоянно. Колкото по-щастлив беше Джеф, толкова по-силно влечение изпитваше към нея. Трейси продължаваше да се радва на страстта им. „Омъжила съм се за най-красивия, очарователен, умен и прекрасен човек на света“, напомняше си тя. Би трябвало да танцува по улиците от радост. Но за нея преходът от стария им живот не бе така лесен и тя невинаги бе в настроение както преди. Част от причината бе стресът около бебето, или по-точно неговата липса. Но чувствителна част от празнотата, която изпитваше Трейси, бе загубата на предишната ѝ самоличност. Липсваше ѝ адреналинът, изпълващ вените ѝ от авантюристичните кражби, които с Джеф извършваха заедно, вълнението, че надхитряват някои от най-умните, лукави и безчестни умове в света, фактът, че ги побеждават в собствената им игра. И не ставаше въпрос само за парите. Колкото и да бе невероятно, Трейси не бе материалист. Обичаше приключенията. Понякога наблюдаваше как Джеф спи след секс с изписано на лицето му пълно блаженство и изпитваше нещо близко до огорчение.

„Как може да не му липсва? Какво не е наред с него? А с мен?“

По времето, когато зададе същия въпрос на доктор Алан Макбрайд, тя се чувстваше нещастна и отчаяна.

— Предполагам, че нищо ви няма, госпожо Стивънс. Но нека направим няколко теста, за да се успокоите.

Трейси веднага хареса доктора. Красив шотландец със светлоруса коса и немирн блясък в интелигентните си светлосини очи, той не бе много по-възрастен от нея и не се приемаше така сериозно, както имаха навик по-зрелите лекари. Нито говореше със заобикалки по медицински въпроси.

— Ето какво — започна той, когато получи изследванията на Трейси. — Хубавата новина е, че не сте безплодна. Овулирате всеки месец, тръбите ви са напълно здрави и нямате кисти.

— А лошата?

— Яйцеклетките ви малко не струват.

Очите на Трейси се разшириха. Не такава терминология бе свикнала да чува от известните лекари на Харли Стрийт.

— Малко не струват — повтори тя. — Ясно. Какво точно не им е наред?

— Ако ви доставят една дузина в кутия, със сигурност ще я върнете — отговори доктор Макбрайд.

— Ти да видиш — възкликна Трейси. След което за своя собствена изненада избухна в смях. — И какво правим сега? — попита тя, след като се поуспокои.

— Ще вземате това. — Доктор Макбрайд побутна към нея флаконче с хапчета.

— „Кломид“ — прочете Трейси.

— Вълшебни са. — Доктор Макбрайд несъмнено грейна от увереност. — На практика те са като катапултите, които изстрелват топките за тенис. Бам, бам, бам, бам, бам.

— И къде точно са катапултите?

— Това са вашите яйчници, които изстрелват яйцеклетките ви.

— Скапаните ми яйцеклетки.

— Не всички са скапани. Опитайте. Няма странични ефекти и ще утрои шансовете ви да забременеете.

— Добре — съгласи се Трейси, за първи път обнадеждена почти от година.

— Ако не надуете корема до три месеца, ще прибегнем до инвитро. Как ви звучи?

Проведоха този разговор преди три месеца. Трейси бе приключила с последния курс с „Кломид“. Ако днешният тест се окаже отрицателен, тя щеше да започне животинския и брутален процес на инвитро. Знаеше, че милиони жени прибегват до него, и си каза, че не е кой знае каква трагедия. Но дълбоко в себе си чувстваше, че инвитро е поражение. „Аз съм една безполезна съпруга — мислеше си Трейси. — Повреден модел. Джеф ще ме върне и замени за такъв, който работи. Чиито яйцеклетки не са за боклука.“

Тя погледна часовника си. Оставаше една минута.

Шейсет секунди.

Тя затвори очи.

Спомни си, когато бе бременна с детето на Чарлс Станхоуп. Родителите му бяха богати филаделфийски сноби. Побесняха, когато Трейси забременя, но Чарлс я увери, че иска и нея, и бебето. Ала след това изпратиха Трейси в затвора, обвинена в престъпление, което не бе извършила, и Чарлс ѝ обърна гръб. И досега чуваше гласа му, сякаш беше вчера.

— *Очевидно никога не съм те познавал... можеш да постъпиш с детето си както прецениш за най-добре...*

Свирепо пребита от съкилийничките си, Трейси пометна. Не бе споделила това с доктор Макбрайд. А може би трябваше? Може би имаше значение, дори и сега?

Трийсет секунди.

Уордън Бранигън и съпругата му Сю Елън съжалиха Трейси и я наеха за гувернантка на собствената си дъщеря Ейми. Младата жена бе спасила живота на момиченцето, рискувайки своя собствен, и в резултат бе пусната под гаранция. Тя обичаше детето от все сърце и душа. Навярно прекалено, понеже Ейми не ѝ принадлежеше. Никога нямаше да бъде нейна. На колко ли години беше сега?

Десет секунди.

Трейси отвори очи. Девет секунди. Осем. Седем... три, две, една.

С разтуптяно сърце тя грабна лентичката с теста и го обърна към себе си.

Джеф Стивънс завъртя монетата в ръка и почувства трепетно възмущение, мислейки за всички ръце, държали я преди него. „Това е история. Живата история. И аз я докосвам.“

Беше невероятно колко нова изглеждаше, сякаш я бяха изковали вчера. Всъщност малкият сребърен диск бе изработен в старото английско кралство Мерсия около 760 година. Носеше името и лика на кралица Синетрит, съпруга на легендарния крал Офа, често смятан за първия истински крал на цяла Англия. Джеф Стивънс харесваше древния владетел. Монархът имаше самолюбие, по-голямо от неговото кралство, а и не по-малък кураж. Монетите му бяха изковани в стила на късните римски императори, които често използваша имената на съпругите си. От едната страна на диска бе името на майстора, който я

е изработил. От другата се четеше надписът „Синетрит, владетелка“ с изцяло изобразена буква М, обозначаваща Мерсия.

Монетата носеше посланието: „Ако е достойна за един римски император, достойна е и за мен“. Напълно достойно за един саксонски военачалник, главорез, проправил си пътя до върха с голите си окървавени ръце.

Джеф Стивънс обожаваше да работи за Британския музей. Хората често говореха за „мечтаната си професия“. Но за Джеф това наистина беше мечта, за която копнееше още от малко момче.

Майката на Джеф бе загинала при автомобилна катастрофа, когато той бе на четиринайсет. Баща му, търговец на алуминий, се ожени за седемнайсетгодишна сервитьорка на коктейли. Една нощ, когато баща му бе извън града, мащехата на Джеф направи груб опит да го прелъсти. Юношата избяга и се отправи към Кимърън, Канзас, където чичо му Уили имаше пътуващ цирк. От този ден чичо Уили стана негов истински баща, а циркът се превърна в негово училище. Там научи, че алчността може да направи и най-интелигентните мъже глупаци и наивници. Всички самонадеяни номера, които по-късно използваше с унищожителен ефект срещу някои от най-богатите и най-неприятните личности на света, Джеф научи от чичо Уили и цирковите артисти.

И именно един от циркаджиите внуши на Джеф любов към античността и дълбоко уважение към миналото. Този човек бе професор по археология, също като професор Ник Тренчърд, преди да бъде изхвърлен от университета, където преподавал, заради кражби и продажби на безценни реликви.

— Помисли си, синко — имаше навик да напомня на Джеф, — преди хиляди години е имало хора като теб и мен, които са мечтаели, съчинявали са легенди и са дали живот на нашите предци. — Очите му добиваха замечтан поглед. — Картаген. Ето там бих желал да отида на разкопки. Този народ е имал игри, бани и надбягвания с колесници. Големината на Цирк Максимус е била колкото пет футболни игрища.

Младият Джеф слушаше очарован.

— Знаеш ли как Катон Старши е завършвал речта си пред римския сенат? С думите „Картаген трябва да бъде унищожен“. Неговото желание най-после се сбъднало. Римляните сринали града

със земята и върху неговата пепел построили нов. Но, момче, представи си съкровищата, погребани под него!

Джеф не преставаше да мисли за тях. Сега изпитваше същото вълнение, докато държеше в дланта си древната саксонска монета, все едно пълнеше торба със скъпоценни камъни или наперено излизаше от прочута художествена галерия със стария експерт под ръка. Най-хубавото бе, че тази работа бе законна. Без главорезите на Интерпол, ФБР или мафията да са по петите му. А и му плащаха да я върши.

— Шефе, доброволките от женския институт току-що пристигнаха. Откъде искаш да започнат?

Ребека Мортимър, доктор по философия и стажант в музея, по-нова и от Джеф. Двайсет и две годишна красавица с кафяви като блестящи кестени очи и дълга почти до кръста червеникава коса, тя бе започнала работа преди два дни, но Джеф вече имаше положително отношение към сътрудничеството им. И Ребека изпитваше страст към древния свят, а нейната сериозност, която Джеф намираще за привлекателна, го караше да се чувства неин наставник. Както на малката армия от възрастни доброволци, използвани от Британския музей да помагат при по-големи експозиции с цел да се намаляват разходите, на Ребека също не плащаха, но на Джеф му се струваше, че би продала всичко, което притежава, за радостта да работи тук. Разбираше я напълно.

— Покажи им изложбената читалня — помоли я Джеф, като постави монетата в стъклената ѝ кутийка и заключи експонатите. — Това е малкото помещение до входа откъм Ръсел Стрийт. Идната седмица ще им обясня, а ти можеш да ми помогнеш да отговоря на въпросите им.

— Наистина ли? — Очите на Ребека светнаха.

— Разбира се, защо не? Вече знаеш за саксонските погребални ритуали повече и от мен.

— Благодаря, Джеф!

Тя радостно изприпка от стаята, а дългата ѝ конска опашка се развя зад нея, но няколко секунди по-късно се върна.

— Забравих да ти спомена. Съпругата ти е тук.

— Трейси е тук? — Беше ред на Джеф да грейне.

— Чух я да пита за теб във фойето. Уверих я, че слизаш веднага.

Трейси втренчи поглед към просторния, покрит със стъкло купол на фойето на лорд Фостър с възхищение и изненада. За неин срам през всичките години, прекарани в Лондон, не бе посещавала Британския музей и открай време си го представяше като импозантна викторианска сграда, подобна на Музея по естествени науки и галерията на Виктория и Албърт.

Фактически, както брошурата в ръцете ѝ твърдеше, Британският музей бе строен преди царуването на кралица Виктория, макар че голяма част от съвременните постройки бяха определено модернистични. Разположено върху осем декара площ, фойето, в което Трейси сега стоеше, бе най-просторното закрито пространство в Европа. Но чрез многобройни по-стари крила водеше към огромния комплекс „Блумсбъри“. Основан през 1753 година, Британският музей бе първият национален обществен музей в света. Сър Ханс Слоун, известният естествоизпитател и колекционер, бе завещал над седемдесет и един хиляди предмета, сред които книги, ръкописи и антики, като монети, медали и печати, на Джордж II, предназначени за нацията, полагащи основите на музейната колекция. Днес музеят приютяваше еkleктична колекция от целия свят: от китайска керамика и древноегипетски погребални реликви до средновековни ръкописи и англосаксонски накити. Трейси си помисли: „Нищо чудно, че Джеф се е влюбил в това място. Чувства се като дете в сладкарница“.

— Мила! Каква чудесна изненада.

Джеф се появи иззад гърба ѝ. Трейси се взря в очите му, докато той я прегръщаше през кръста и я притискаше към себе си. Тя вдъхна одеколona му, неговия ароматен подпис, който обожаваше. „Толкова съм щастлива, така съм щастлива, че е мой.“

— Какво те води насам?

— Нищо конкретно — излъга Трейси. — Просто бях любопитна да видя музея.

— Внушителен е, нали? — Джеф изглеждаше много горд, все едно сам го бе построил.

— Така е. Красив е — съгласи се Трейси. — Както и момичето, с което работиш — дяволито добави тя.

— Ребека ли? За нея ли говориш? Дори не я забелязвам.

Тя звучно се изсмя.

— С мен разговаряш, скъпи. Отдавна се познаваме, нали?

— Говоря сериозно — възрази Джеф. — Имам очи само за теб. Макар да съм поласкан, че ревнуваш.

— Не ревнувам!

— Ела с мен. — Джеф я хвана за ръката. — Искам да ти покажа върху какво работим. — Трейси почувства топлите му и силни пръсти. „Може пък мъничко да ревнувам.“

Той я въведе в малко помещение. Момичето, което Трейси бе видяла по-рано, Ребека, бе вътре заедно с група от около дванайсет жени, неколцина мъже, всички над шейсет-седемдесет годишни. Три реда столове бяха подредени пред старомоден прожекционен апарат, излъчващ образи на позлатени оръжия и домакински съдове върху екран в противоположния край на стаята.

— Готвим се да открием съвсем нова експозиция от погребални артефакти — прошепна Джеф в ухото ѝ. — Всички тези неща бяха открити миналата година под някакъв паркинг в Норфък. Това е най-голямата открита кралска гробница от периода. Безусловно уникална.

— Вазата от масивно злато ли е? — Трейси се загледа в последния образ на екрана, блестяща ваза с две ръкохватки, висока почти трийсет сантиметра.

Джеф кимна.

— Исусе Христе! Колко може да струва това?

— Безценна е — отговори Джеф.

Трейси се намръщи.

— Всяко нещо си има цена. Просто проявих любопитство. Колко би платил частен колекционер за подобна антика?

— Не зная. Адски много. Само разтопеното злато струва милиони лири. А като незаменима част от историята? — Той сви рамене. — Два-три милиона? И това са само догадки.

Трейси подсвирна.

— Да не повярваш.

Тя огледа старите матрони, допиващи чая от пластмасовите чаши, и понечи да седне.

— А каква е тази бабешка банда? — прошепна в ухото на Джеф.

— Те са доброволки. Ще организират изложбата. Ще помогнат да се направи каталог на експонатите, ще поставят човек на бюрото на

входа и ще организират обиколки с екскурзовод. Ще им изнеса предварителна лекция.

— Ти шегуваш ли се? — Трейси беше ужасена. — Оставяш дилетанти да отговарят за злато, струващо милиони?

— Те са добре информирани аматьори — възрази Джеф. — По дяволите, аз самият съм дилетант.

— Да, но ако някой грабне тази ваза и побегне с нея, поне можеш да го подгониш. С какво може да му попречи тази тайфа? Да го замеря с бастуни ли?

Джеф се засмя.

— Никой няма да открадне нищо.

Ребека Мортимър се приближи към тях.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — извини се тя. Трейси забеляза, че акцентът ѝ е определено английски и видимо не съжалява. — Но наистина трябва да започнем след минута. Джеф?

Само за секунда докосна ръката му. Беше дребен жест, почти незабележим, но говореше за определена близост, която Трейси не одобряваше. Изобщо.

— Ще бъде при вас след минута — отговори ѝ студено тя.

Ребека долови намека и се отдалечи.

— Гледай ти — промърмори Джеф тихо. — Май наистина ревнуваш.

— Сигурно е от хормоните — усмихна му се Трейси. — Ние, бременните, ставаме прекалено емоционални.

Изминаха няколко секунди, докато той осмисли думите ѝ. Когато осъзна значението им, от радост я притисна в прегръдките си и дълго я целува по устните. Събралите се доброволки ги зяпнаха.

— Наистина ли? — попита Джеф, когато най-последно си пое въздух. — Сигурна ли си?

— Сигурна съм — отвърна Трейси. — Няма как четири теста поред все да грешат.

— Но това е прекрасно. Най-чудесната новина. Ще те изведе на вечеря, за да я отпразнуваме.

Трейси почувства как я залива топла вълна от въодушевление.

Джеф се отдалечи, за да започне лекцията си, а тя се приготви да си тръгва.

Бе готова да се закълне, че с ъгълчето на окото си вижда как младата стажантка я стрелва с неприязнен поглед.

Вечерята бе превъзходна. Джеф я заведе в „Комо Ларио“ в Белгрейвия, един от любимите им ресторанти. Трейси яде *carciofi con radicchio*^[1], последвани от крехки *scaloppine al limone*^[2]. Джеф погълна като вълк първия си котлет, независимо че едва успяваше да дъвче заради усмивката, разтеглила физиономията му. Трейси не пиеше, но Джеф настоя да поръчат две чаши шампанско, за да вдигнат на здравица.

— За нашето бъдеще. За семейството ни. За Джеф Стивънс младши!

Тя се засмя.

— Сексистка свиня. Кой твърди, че ще е момче?

— Момче е.

— И да е, през трупа ми ще го наречем Джеф младши. Не се обиждай, скъпи, но не съм сигурна, че светът ще преглътне двама Джеф Стивънс.

По-късно в леглото Трейси облече сладострастната си нощница от „Ръгби и Пелър“, миниатюрна дрешка в цвят на сметана, гарнирана с бяла дантела.

— Радвай й се, докато можеш. — Тя се сгуши до Джеф и вплете пръсти в космите на гърдите му. — Скоро ще стана грамадна като къща. Ще ти е нужен самосвал, за да ме повдигнеш.

— Глупости. Ще си най-красивата бременна на света — увери я Джеф и нежно я целуна по устните.

— Липсват ли ти понякога старите дни? — ненадейно попита Трейси. — Адреналинът? Предизвикателствата? Ти, аз и Гюнтер срещу целия свят?

— Категорично не.

Отговори й с такава откровеност и решителност, че Трейси се почувства глупава, че го е попитала.

— Пък и, доколкото си спомням, през повечето от „старите дни“ бяхме ти срещу мен или аз срещу теб. Колкото до милия Гюнтер, той играеше сам за себе си или ни настройваше един срещу друг.

— Вярно е — съгласи се Трейси и се усмихна при спомена. — Но се забавлявахме, нали? Беше игра между трима ни. Забавна игра.

— Имаш право. — Джеф нежно докосна лицето ѝ. — А ти, любов моя, бе световният шампион. Позабавлявахме се, нали? Но животът, който водим сега, е... великолепен. — Той погали с изумление все още плоския корем на Трейси. Нима там се зараждаше нов живот? Дете, което заедно бяха създали?

— Обичам те.

— Колко? — прошепна Трейси в ухото му. Посегна, за да докосне ерекцията му, но Джеф спря ръката ѝ.

— Много. Но трябва да бъдем разумни. Може да нараним бебето.

И за изумление на Трейси, след тези думи той загаси лампата, обърна ѝ гръб и потъна в дълбок сън.

За част от секундата я обзе раздразнение, но тя скоро потуши чувството. Днешният ден бе необикновен, прекалено щастлив, за да бъде помрачен от незначителни обиди. „Той е внимателен, защото ме обича. Ще посетим заедно доктор Макбрайд и той ще обясни на Джеф, че е напълно безопасно да се любим.“

Трейси бе прекалено развълнувана, за да заспи, и мисълта ѝ се залута. Странно, но не мислеше за бебето, а за посещението си в музея. Спомни си за младото момиче, с което Джеф работеше. Дали не си въобразяваше? Наистина ли девойката я изгледа с негодувание, след като Джеф я целуна?

Всъщност няма значение, каза си Трейси. Имаше доверие на Джеф.

Мисълта ѝ бързо прелетя към изложбата на саксонско злато, за която Джеф ѝ разказа, и образите, които видя на екрана. Трейси още не можеше да повярва, че подобна важна институция като Британския музей позволява на възрастни доброволки да организират подобно първостепенно събитие. Та те на практика имаха неограничен достъп до артефакти, струващи милиони. И все пак дори на Джеф това не му правеше особено впечатление. Мислите на Трейси се върнаха към комплекса от осигурителни системи в Прадо и другите известни галерии и бижутерийни магазини, от които с Джеф бяха крали в разцвета си. Ами ако единственият пазач на „Пуерто“ на Гоя в Мадрид беше някаква късогледа старица? Колко лесен щеше да е животът!

Тази вечер Джеф ѝ разказа за единствена по рода си монета, която щеше да бъде шедьовърът на новата експозиция.

— Утре ще я държа в ръката си. Тя е от златото на Меровингите^[3], изкована от крал на франките през шести век. Заклевам се в Бога, Трейси, не е много по-голяма от четвъртаче, но изработката! Най-красивото нещо, което някога съм виждал.

Инстинктивно, без дори да се замисля, бързият ум на Трейси започна да крои най-хитрия начин да я открадне. Ужасното бе, че имаше толкова много възможности. Може би трябваше да предложи услугите си като консултант по сигурността? Кой знае дали нямаше да се възползват от помощта ѝ.

После осъзна, че ще е прекалено заета, за да върши тази работа.

Най-после ѝ предстоеше да стане майка. Единствената роля, за която мечтаеше и копнееше цял живот. Всичко останало беше генерална репетиция.

За Трейси Уитни утрото накрая настъпи.

Тя заспа.

[1] Палачинки с артишок. — Б.пр. ↑

[2] Скариди с лимон. — Б.пр. ↑

[3] Династия франкски крале, управлявали от V до VIII век. — Б.пр. ↑

3.

Агнес Фодерингтън наблюдаваше събиращата се пред изложбената зала тълпа и почувства топла гордост. Експозицията „Съкровищата на Меровингите“ беше най-значителното събитие за ентузиастите по англосаксонска история от това поколение. След корабното погребение при Сътън Ху^[1], изкопано в края на трийсетте години, едва сега подобен внушителен брой съкровища от периода бяха намерени на едно място и така идеално запазени. И отново Агнес Фодерингтън бе част от тях.

Запален археолог любител, през осемдесетте Агнес бе участвала в някои от по-късните разкопки в Сътън Ху. Тогава вече бе минала четирийсетте и преподаваше в класическата гимназия в Кент. Съпругът ѝ Били я бе придружил и двамата прекрасно се допълваха.

— Представи си! — имаше навик да казва Били, докато похапваше баница с месо и бъбреци в „Каруцата и конят“ в Удбридж след дълъг ден на разкопки. — Двама никому непознати като нас с теб, Аг, да творят история!

Това бе негов израз. „Да творят история.“

Агнес все още тъгуваше за Били.

От десет години бе покойник, а колко би се радвал на сегашните събития. Джеф Стивънс, чаровният американец, директор на отдела по антики, летеше като фурия, загрижен всичко да върви добре, но винаги с усмивка за всекиго, независимо от притесненията си. Били щеше да обикне Джеф.

Щеше да хареса и Ребека, младата му помощничка. Сега толкова млади хора се интересуваха от периода, което бе наистина чудесно. Доскоро англосаксонската история се смяташе определено за непривлекателна. Не притежаваше романтиката на египтологията, нито притегателната сила на Древен Рим. Но навярно съкровищата на Меровингите щяха да променят това. Колко прекрасно би било, ако златните предмети, изровени изпод паркинга в Норфък, един ден станат толкова прочути, колкото и гробницата на Тутанкамон.

— Сериозен прелом, нали?

Трейси Стивънс, младата съпруга на Джеф, прегърна сърдечно Агнес Фодерингтън през рамото. Агнес я харесваше. Бяха се срещали няколко пъти по време на подготовката за изложбата, когато младата жена се отбиваше да поздрави Джеф или да помогне при изготвянето на каталозите. Разбира се, всички доброволци знаеха, че госпожа Стивънс е бременна и че двамата със съпруга ѝ са на седмото небе от радост. Очевидно бяха лудо влюбени един в друг. Агнес Фодерингтън беше сигурна, че ще станат чудесни родители.

— Феноменален прелом — съгласи се възрастната жена. — А само виж колко млади са някои от доброволците. Погледни например онзи младеж с татуировките. И през ум няма да ти мине, че се интересува от историята на седми век.

— Наистина — отвърна Трейси, която мислеше съвсем същото, макар и по съвсем различни причини. — Имаш право.

Тя беше заподозряла поне четирима потенциални крадци сред тълпата. Татуираният младеж приличаше повече на изпечен мошеник. Но имаше и други. Бременна жена, твърде силно заинтригувана от охранителните камери във фоайето. Двама източноевропейци с джинси и фланелки и нервен вид, които непрестанно се споглеждаха, без да разговарят. Мъж с тъмен костюм, тих и скромен на вид, също привлече вниманието на Трейси. Не можеше логично да обясни защо. По-скоро шесто чувство. Но нещо ѝ подсказваше, че надали е просто любопитен турист.

Трейси не ги винеше, че се опитват да отмъкнат златото. С небрежната си охрана Британският музей си просеше грабежа. Бе споделила опасенията си с Джеф, но той само сви рамене.

— Според мен по-добре да рискуваме. Един опит за кражба може да придаде на експозицията допълнителен чар! Пък ѝ нищо не е по-англосаксонско от плячкосването.

Трейси му се възхищаваше заради този коментар. Това бе истинският стар Джеф.

Точно в единайсет часа откачиха червеното въже от сребърната кукичка и посетителите започнаха да се стичат в четирите експозиционни зали. Чантите и раниците им вече бяха обискирани на главния вход, но Трейси забеляза, че повече не ги провериха. Вместо това им предложиха да оставят връхните си дрехи в гардероба, да си

купят програми и да се възползват от обиколките с екскурзовод, организирани от две приятелки на госпожа Фодерингтън.

След което ги поведоха в бавна осмица покрай разнообразните експонати — оръжия, монети, церемониални обекти и битови предмети, — преди да се влеят в магазина за сувенири — копия на съкровищата на Меровингите, ключодържатели и фланелки с надпис „Обичам Британския музей“.

Джеф и Ребека се смесиха с посетителите, преминавайки от едно помещение в друго. Трейси ги остави да си вършат работата, като ограничи подкрепата за съпруга си до окуражаващо помахване, когато излезе от дамската тоалетна и се върна на бюрото във фоайето.

— Трейси, слава богу. Почти ни свършиха брошурите! — Агнес Фодърингтън панически я сграбчи под ръка. — Имах сто екземпляра, но те се стопиха само за шест минути.

— Ако искаш, мога да изтичам да взема още от магазина за сувенири — предложи Трейси.

— Склонна ли си? — Старата жена бе видимо облекчена. — Ти си истински ангел.

Проправяйки си път през изложбата, вече претъпкана с народ, Трейси забърза към магазина. Докато прекосяваше залата с монетите, тя забеляза мъжа, който по-рано бе привлякъл вниманието ѝ във фоайето. Беше се облегал на витрината, приютила редките франкски монети, и ги гледаше напрегнато. Това доста я притесни.

Трябваше да предупреди Джеф.

В магазина за сувенири Трейси тъкмо взе купчина брошури и помоли Морис Бентли, доброволеца, който се грижеше за снабдяването, да се обади в склада за още, когато бедата се случи. Прозвуча оглушителна аларма, комбинация между сирени, звънци и електронна вибрация, която накара монетите на Меровингите да подскочат в пластмасовите си легла.

— Какво, по дяволите...? — Морис Бентли запуши ушите си.

— Какво става? — извика Трейси на пробягващите около нея служители. — Откраднаха ли нещо?

— Не. Това е пожарната аларма. Вероятно са я задействали някакви деца.

А може би не.

Сърцето на Трейси заби още по-силно.

— Не изпадай в паника — извика Ребека в ухото на Джеф. — Вероятно някакви хлапета си играят.

Джеф не я чу. Намираше се в Амстердам, във фабриката за шлифование на диаманти. Светлините угаснаха и пропищя същата аларма. Същата, която двамата с Трейси бяха задействали. Метални кепенци затвориха врати и прозорци, запечатвайки всички изходи. Но Джеф и Трейси вече бяха успели да се измъкнат с диаманта на Лукул.

За да свършат работата, Трейси се бе дегизирала като бременна туристка, а Джеф — като техник. Нямаше ли и днес бременна сред тълпата?

Мисълта на Джеф препусна. Кое бе най-лесно за крадене?

Той хукна към залата с монетите.

Всичко изглеждаше наред. Безценната златна монета от шести век, най-забележителният експонат, все още стоеше затворена в стъклената си кутийка. Видимо нищо не бе преместено, счупено или увредено. Посетителите запушваха уши и се отправяха към изхода, но нямаше паника, викове или вълнение. Всички се държаха хладнокръвно като типични британци. Последен излезе мъж с костюм и учтиво задържа вратата, за да пропусне Джеф.

— Фалшива тревога, предполагам. — Той дари Джеф с търпелива усмивка.

— И аз така мисля.

Около час по-късно Джеф откри навън Трейси. Целият музей беше евакуиран на Грейт Ръсел Стрийт, но никой не изглеждаше особено разтревожен. Хората разговаряха и се смееха на неочакваната драма, докато чакаха да ги пуснат обратно.

— Всичко ли е наред? — попита го Трейси.

— Така изглежда. Някакъв идиот си оставил запалената цигара в тоалетната.

— Значи нищо не е откраднато?

Джеф поклати глава.

— И аз се опасявах от кражба, но с Ребека огледахме експонатите три пъти. Всичко си е на мястото. Никой от другите отдели не е докладвал за проблеми.

— Добре. — Трейси го прегърна. Изпитваше огромно облекчение.

— На нашата възраст двамата с теб ставаме прекалено цинични — отбеляза Джеф, шегувайки се наполовина. — Трябва да го преодолеем, преди да се е появил Джеф младши.

През следващите няколко седмици Трейси рядко виждаше съпруга си. В музея нямаше нови драми, а златото на Меровингите беше истинска сензация и отнемаше всичкото време на Джеф.

Обади му се професор Тренчърд.

— В „Блумсбъри“ всички са във възторг от вас. Не мога да ви опиша каква известност ми донесе присъствието ви в музея.

— Надали е възможно да бъда по-щастлив — отговори Джеф. — Наистина не зная как да ви се отблагодаря, Ник.

— Просто продължете работата си. За мен е достатъчна радост да се къпя в славата ви.

Вечерта, когато изложбата приключи, Джеф се върна тъжен у дома.

— Не мога да повярвам, че всичко свърши.

— Бедното ми момче.

Трейси го прегърна изотзад, а бебето в корема ѝ се притисна към кръста му. Напоследък се чувстваше изтощена, един страничен ефект от бременността според Алан — доктор Макбрайд, — но вече бе преодоляла сутрешното прилошаване и не ѝ се гадеше от миризмата на храната. Тази вечер бе приготвила на Джеф празнична вечеря — спагети карбонара. Откъм кухнята се носеше възхитителен аромат на бекон, сирене и сметана.

— Имам нещо за теб. Да те развеселя.

Тя го поведе към трапезарията, помещение с красиви пропорции и високи тавани, широки дъбови дъски на пода, прозорци с широки рамки с изглед към потъналата в зеленина градина на кралица Ана, британския израз за преден двор.

— Ти вече ме развесели — отговори Джеф и седна на канапето. — Как се чувстваш днес, красавице?

— Добре съм. — Трейси му подаде джин с тоник, лед и лимон. — Но това ще те развесели още повече. Поне така се надявам.

Тя извади малка черна кожена кутийка от джоба си и му я подаде леко притеснено. Даваше си сметка, че има опасност Джеф да схване подаръка погрешно, но така отчаяно искаше да го зарадва, да върне миговете на забавление и вълнение в живота им.

— Да кажем, че минах през големи неприятности, докато се сдобия с него.

Джеф отвори кутийката. Очите му се разшириха, а Трейси го наблюдаваше очарована.

— Откъде я взе?

Тя се засмя.

— Откъде мислиш?

— Мили боже! — ахна Джеф. — Истинската е, така ли? За миг си помислих, че е много майсторски изработено копие.

— Копие ли? Ти пък. — В гласа на Трейси прозвуча обида. — Копията са за дилетантите, а за теб — само най-доброто.

Джеф се изправи. Трейси си помисли, че ще се приближи, за да я целуне, но когато вдигна поглед, видя, че очите му горят от гняв.

— Ти нормална ли си? — Той осъдително вдигна монетата към лицето ѝ. В дланта му беше сребърната пара на Синетрит от Мерсия, едно от най-редките съкровища на Британския музей. — *Откраднала си я.*

— Да. Заради теб. — Трейси го погледна смутено. — Знаех какво означава за теб. Пък и нали сам каза: нищо не е по-англосаксонско от една малка кражба.

Тя се усмихна. Джеф не отвърна на усмивката ѝ.

— Пошегувах се! — Той я зяпна слисано. — Как може... кога...?

— В деня, когато откриха изложбата. Знаех, че останалите зали със саксонски експонати са празни. Всички се интересуваха само от златото на Мерovingите. Затова задействах противопожарната аларма, промъкнах се в западното крило и... я взех. Тези витрини дори не са обезопасени — добави тя пренебрежително. — Не са като мраморните фигури на Елджин^[2] или Розетския камък, никого не го е грижа.

— Всички ги е грижа! — гневно възрази Джеф. — Мен ме е грижа. Във всеки случай тези витрини се заключват. Откъде намери ключ?

Трейси го изгледа все едно е луд.

— Направих копие на твоите, разбира се. Скъпи, та това не е ядрена физика. Проверих монетата в „Гугъл“, след като сподели, че толкова много ти харесва, и направих дубликат в един малък бижутериен магазин в Ийст Енд. След това я замених с оригинала. Проста работа.

Джеф беше занемял.

Разстроена от реакцията му, Трейси добави предизвикателно:

— И знаеш ли какво? Никой не забеляза разликата! Никой, освен теб дори не се вгледа в монетата. Защо да не е твоя?

— Защото не е моя! — гневно отвърна Джеф. — Тя принадлежи на нацията. Довериха ми се да я пазя, Трейси. А сега съпругата ми, моята собствена съпруга, я открадна!

— Мислех, че ще си доволен. — Очите на Трейси се наляха със сълзи.

— Е, не съм.

Тя не разбираше реакцията на Джеф. Особено след като бе рискувала толкова много. Преди се гордееше с нея, когато изпълняваше подобни задачи. В крайна сметка никой не пострада. Старият Джеф щеше да се радва, забавлява, да бъде очарован. Трейси искаше да си върне стария Джеф.

Джеф се взираше в монетата в дланта си и клатеше невярващо глава.

— Ребека сподели, че си изглеждала разсеяна в деня на откриването — промълви той. — Помня, че ме попита дали нещо не те е разстроило.

— О, Ребека е споделила, така ли? — ядосано изстреля Трейси. — Браво на нея! Обзалагам се, че малката Ребека никога не би паднала толкова ниско, че да открадне национално съкровище, нали?

— Точно така — потвърди Джеф.

— Защото не е измамница като мен, нали?

Джеф само сви рамене.

Сълзи на яд и унижение потекоха по бузите на Трейси.

— Малкото ти гадже може да е по-добро от мен...

— Не ставай глупава — прекъсна я Джеф. — Ребека не ми е гадже.

— Но щом е по-добра от мен, значи е по-добра и от теб, Джеф. Забрави ли какъв си? Ти си измамник. Джеф Стивънс. Може да си се оттеглил от занаята, но имаш двайсетгодишен живот на престъпник, приятелю! Затова няма нужда да се правиш на света вода ненапита с...

Трейси рязко спря и замръзна, сякаш бе дете, играещо на статуи.

— Какво? — стъписа се Джеф.

Трейси се втренчи в него с широки и отчаяни очи като заек, който ей сега ще застрелят. После сведе поглед. Капки кръв, тъмни и едри, падаха на пода измежду краката ѝ.

Тя захлипа.

— Всичко е наред, миличка. Не изпадай в паника. — Джеф изпусна монетата и прегърна съпругата си. Та това бе Трейси, неговата Трейси. Как можа да ѝ вдигне скандал в нейното състояние. — Всичко ще се оправи. Само полегни.

Джеф хукна към телефона.

— Трябва ми линейка. Да, Итън Скуеър четирийсет и пет. Моля ви, побързайте колкото ви е възможно.

[1] Англосаксонски некропол от VI–VII век, състоящ се от непокътнати останки от кораб, за който се смята, че е бил притежание на крал Редуалд. — Б.пр. ↑

[2] Редица стенописи и скулптури, открити от лорд Елджин, докато е бил посланик в Отоманската империя 1801–1805 година. — Б.пр. ↑

4.

Белгрейвия бе особено красива през пролетта, мислеше си Джеф, докато вървеше от Итън Скуеър към Хайд Парк. Черешовите дървета, редящи се от двете страни на старомодните улици, бяха целите в цветовете, една експлозия в бяло, отразяваща като огледало архитектурните украси на фасадите и застилаща със снежен килим неравния паваж. Честият дъжд придаваше на тревата в Честър и Белгрейв Скуеър изпълнен с живот, изумруден цвят. Навсякъде минавачите изглеждаха жизнерадостни и свежи, признателни, че са загърбили още една дълга, сива и безмилостна зима.

За Джеф и Трейси Стивънс зимата продължи повече, отколкото за останалите. Спонтанният аборт болезнено бе наранил и двамата, но Джеф носеше на плещите си по-тежка вина. Боеше се, че скандалът заради онази глупава мерсийска монета го бе причинил. Още преди месеци той дискретно бе върнал монетата и никой в Британския музей не бе разбрал нищо. Но раната в отношенията им с Трейси нямаше лесно да зарасне.

Все още се обичаха. В това нямаше съмнение. Но инцидентът с монетата ги принуди да осъзнаят, че крият сами от себе си земетръсните зони на своя брак. Може би го помрачаваше стремежът на Трейси да зачене? Или цялостната погълнатост на Джеф от новата му работа? Или и двете? Каквато и да беше причината, важното бе, че Джеф се бе променил, откакто се отказаха от стария си живот на крадци и бандити. Но не и Трейси.

Не че тя не бе склонна да спазва закона. Способна бе да го прави. Кражбата на саксонската монета бе единичен случай, който тя нямаше намерение да повтаря. По-скоро случката разкриваше част от характера ѝ, и то съществена част, от която тя не желаше да се избави. Лека-полека Джеф се старееше да я разбере.

Той все още се надяваше, че едно дете ще запълни тази празнина в живота ѝ, както страстта към антиките запълваше неговия. Започнаха инвитро оплождане с големи надежди. Но първият сеанс се провали,

след това и вторият, и мрачната тъга на съпругата му не спираше да расте като тумор, който нищо не е способно да спре.

Джеф се стараеше да даде на Трейси всичката си любов. Започна да се връща рано от работа, да я води на романтични ваканции и да я изненадва с галантни подаръци: безценно маслено платно, изобразяващо квартала в Ню Орлиънс, в който Трейси бе израснала; красива, подвързана с кожа книга за историята на фламенко, танц, за първи път накарал Джеф и Трейси да се влюбят; кехлибарени обици от брега на Уитби^[1], където двамата прекараха паметен, но ужасен уикенд в един отвратителен хотел, но пък Трейси бе направо опиянена от дивия, пуст пейзаж.

Тя беше трогната от всеки дар. Но скръбта ѝ остана.

— Напомня ми на депресия — колебливо предположи Ребека, докато Джеф изливаше сърцето си по време на чая в кафенето на музея. — Посещава ли някого?

— Психоаналитик ли имаш предвид? Не. Трейси не вярва в подобни неща.

— Разбирам. За нещастие психическите заболявания съществуват, независимо дали вярваш, или не — изтъкна Ребека. — Понякога помага да поговориш с някого.

— Може да поговори с мен — възрази Джеф. Ребека долови отчаянието в гласа му.

— Навярно има въпроси, които няма как да обсъжда с теб. — Тя се пресегна през масата и стисна ръката му.

Ребека Мортимър правеше всичко по силите си да не се чувства привлечена от Джеф. Щеше да е непрофесионално. Но след месеци съвместна работа пленителните му сиви очи и лъскавите черни къдрици, непринуденото му държание и топлият му заразителен смях провалиха усилията ѝ. Как бе възможно да е женен за такава затворена и потисната съпруга, която се чувства засегната от работата ти и се е отчуждила от теб емоционално? Ако тя, Ребека, имаше съпруг като Джеф, щеше да се отнася с него като с крал.

Той вдигна очи, сякаш изведнъж нещо му хрумна.

— Знаеш ли? Може би тя ходи при някого. Навярно посещава психоаналитик, но я е срам да ми каже. Това би обяснило много неща.

— Какво би обяснило? — полюбопитства Ребека.

— Тя е... как да го кажа. Станала е потайна напоследък. Все едно ходи на някакви тайнствени срещи, но не иска да ми каже къде. Или се прибира късно и изглежда някак щастлива. По-малко депресирана.

Ребека кимна мълчаливо. Вътрешно си мислеше: „Виж ти, виж ти. Чудя се дали идеалната госпожа Стивънс е забила нещо странично?“ Бе типично за Джеф подобна мисъл да не му минава през ума. Той боготвореше съпругата си. Но може би богинята Трейси скоро щеше да падне от пиедестала си.

Джеф стигна до парка. Когато времето беше приятно, той извървяваше целия път до работата си пеша, но тази сутрин закъсняваше, затова скочи на автобус номер деветнайсет.

Щом той влезе, Ребека го поздрави. Дватамата делеха един и същи кабинет на втория етаж на музея. Ако можеше да се нарече кабинет. Беше по-скоро килер за метли, с място само за едно бюро и два стола, залепени един за друг.

— Здравей. — Ребека му подаде чаша кафе, силно и черно, както той го харесваше.

— Здравей.

С тесните черни джинси и тъмнозелената блуза, поразително контрастираща със златисточервеникавата ѝ коса, тя изглеждаше поразително красива тази сутрин. Но Джеф забеляза и че по някаква причина е разстроена. Нервно дъвчеше долната си устна и избягваше да го погледне в очите.

— Какво има?

— Нищо. Уредих среща с двама реставратори на онези келтски ръкописи. Мислех, че можем...

— Дрън-дрън — прекъсна я Джеф. — Не ме занасяй. Защо си се умислила?

Ребека затвори вратата на кабинета и се облегна на нея.

— Страх ме е, че ако ти кажа, ще ме намразиш.

По лицето на Джеф се изписа изненада.

— Няма да те намразя. Защо бих те намразил?

— Не зная. Едно време са убивали приносителя на лоши вести. Не искам да ме вземеш за клюкарка. Но аз... Тревожа се за теб. Не ми харесва да гледам как те лъжат.

Джеф се намръщи и седна.

— Вече се налага да ми кажеш. За какво става дума?

Нима някой в музея злословеше против него? Стараеше се да го измести от работата му? Съществуваха подобни случаи. Беше непрофесионалист, а на висок пост. Нищо чудно някой от колегите му...

— Става дума за Трейси.

Джеф трепна, сякаш го ужили пчела.

— Какво за Трейси?

— Миналата седмица ми каза, че е заминала за Йоркшир и ще пренощува там. На някаква екскурзия.

— Точно така — потвърди Джеф.

— Ама не е така. — Лицето на Ребека стана доматено червено.
— Видях я.

— Какво искаш да кажеш? Къде си я видяла?

— В Лондон. Всъщност на Пикадили. Същата вечер си тръгнах по-рано, за да се срещна с майка ми, помниш ли? Видях Трейси да излиза от един ресторант. Беше с някакъв мъж и те се смееха, шегуваха и...

Джеф вдигна ръка.

— Сигурно си се припознала. Вероятно е била някоя, която отдалеч прилича на нея.

— Не я видях отдалече. — Ребека заговори тихо, очевидно ужасена, че го подстрекава. — Бях съвсем наблизо. Беше тя, Джеф. Не ме забеляза, понеже бе увлечена от мъжа, с когото беше.

Джеф се изправи.

— Оценявам, че ми съобщи — каза той с вдървена усмивка. — И не ти се сърдя, понеже знам, че ми мислиш доброто. Но те уверявам, че си допуснала грешка. Миналата седмица Трейси беше в Йоркшир. А сега по-добре да сляза в залата с ръкописите. Вече закъснявам с двайсет минути.

Ребека се отдръпна и той излезе, затваряйки плътно вратата помежду им.

По дяволите, помисли си Ребека.

Следващите три седмици бяха мъчителни за Джеф. Знаеше, че трябва да разговаря с Трейси за казаното му от Ребека. Беше грешка,

със сигурност. Но само Трейси бе в състояние да го убеди. Той отчаяно се нуждаеше от тази увереност, както цветето се нуждае от слънцето и водата. И все пак не можеше да се накара да ѝ зададе въпроса. Понечеше ли да опита, тутакси се сещаше за Луиз.

Луиз Холандър, зашеметяващата наследница, чийто баща притежаваше половината Централна Америка, бе първата съпруга на Джеф Стивънс. В техния флирт тя бе водещата, непреклонно го преследваше, докато той накрая се предаде. Джеф искрено я обичаше, по-скоро въпреки парите ѝ, отколкото заради тях. Когато за първи път чу клюки за любовните ѝ връзки, не им обърна внимание. Приятелките на Луиз бяха злостни сноби, които искаха бракът им да се провали. Но когато слуховете прераснаха от шепот в оглушителен рев, на Джеф не му оставаше друго, освен да приеме истината.

Луиз Холандър разби сърцето му. Той се закле никога повече да не бъде емоционален роб на жена. Но по-късно срещна Трейси Уитни и осъзна, че изобщо не е обичал Луиз. Трейси стана светът на Джеф, майката, която бе загубил, любовницата, за която мечтаеше, спаринг-партньорът, който никога не можеше да открие.

Трейси никога не би му изневерила. Не би могла.

Трейси го обичаше.

Ребека със сигурност греша.

И все пак нещо *ставаше* с Трейси. Джеф го бе почувствал още преди Ребека да каже нещо. Усещаше го от месеци. Пропуснатите вечери, пътуванията, необяснимите отсъствия, пълната и безусловна липса на интерес към секса.

Две седмици след смайващото изказване на Ребека Джеф най-после намери куража да направи уклончива забележка за пътуването в Йоркшир. Бяха в леглото и четяха, когато той непохватно попита:

— Когато преди две седмици замина сама, не беше ли самотна?

— Самотна ли? — Трейси повдигна вежди. — Не. Защо да съм била самотна?

— Знам ли. — Джеф я прегърна. — Може би съм ти липсвал.

— Беше само една нощ, скъпи.

— Но ти ми липсваше. — Той прокара ръка по голия ѝ гръб, преди да я плъзне под еластичните бикини „Ел Макферсън“. — И все още ми липсваш, Трейси.

— Какво искаш да кажеш? — Тя се засмя и се изплъзна от ръката му. — Имаш ме. До тебе съм.

„Тук ли си всъщност?“ — запита се Джеф.

Трейси угаси лампата.

Докато преди работата бе желано облекчение от емоционалното напрежение вкъщи, сега Джеф се чувстваше неспокоен и с Ребека, както и с Трейси. Бе обещал да не убива приносителя на лошата новина. И все пак съзнаваше, че се ядосва на красивата млада стажантка. Ребека грешеше за Трейси. Грешеше, грешеше, грешеше. И все пак бе посяла в сърцето на Джеф семето на съмнението, което отказваше да умре. Доброжелателно или не, с един безпогрешен удар Ребека бе нарушила неговото равновесие и го караше да се чувства неловко и не на място както в Британския музей, така и на Итън Скуеър.

Една дъждовна сутрин Джеф пристигна в общия им кабинет вирвода — беше забравил чадъра си, а не му се искаше да се връща вкъщи — и откри, че Ребека си опакова вещите.

— Какво става?

След като пъхна последните си книги в кашона, Ребека му подаде бял плик. Насили се да се усмихне.

— Без лоши чувства, шефе. Беше прекрасно да работя с теб. Но и двамата знаем, че не може да продължава така.

— Да продължава така? — повтори Джеф. Нелогично наглед, но имаше чувството, че тя е по-ядосана и от него. — Подаваш си оставката?

— Напускам — обясни Ребека. — Подаваш си оставката, ако са ти плащали.

— Заради мен ли? — За първи път го прободе вина.

— Намирам те за удивителен — отговори Ребека. За негово удивление тя го прегърна през врата и го целуна по устните. Целувката не бе дълга, но прочувствена. Джеф бе смутен как ненадейно го обзе възбуда.

— Виж... — започна той.

Ребека поклати глава.

— Недей. Моля те. — Подаде му един ненадписан диск. — Изгледай го, след като си тръгна. Ако искаш да поговорим, имаш номера ми.

Джеф пое диска и писмото и ги загледа мълчаливо. Дойде му много в девет сутринта. Преди да се окопити и да отвърне нещо, Ребека вече бе излязла.

Внезапно обзет от униние, той се отпусна на стола си. Навън дъждът продължаваше да плющи. Падащите дъждовни капки по тясното единично прозорче над писалището му трополяха като градушка от куршуми.

„Какво се случи с живота ми? — отчаяно си помисли Джеф. — Имам чувството, че ме атакуват отвсякъде.“

Той включи компютъра си и плъзна вътре диска.

За по-малко от десет минути бе изгледал записа пет пъти. После прочете писмото на Ребека.

Изправи се с треперещи крака и отвори вратата на кабинета. Тръгна по коридора. След няколко крачки забърза ход, а после се затича. Асансьорът щеше да пристигне след цяла вечност, затова той се спусна по южното стълбище, прескачайки по едно стъпало.

— Виждали ли сте Ребека Мортимър?

Момичето на рецепцията го погледна разтревожено.

— Здравейте, господин Стивънс. Всичко наред ли е? Изглеждате...

— Ребека! — повтори задъханият Джеф. — Видяхте ли я да напуска сградата?

— Да. Сбогува се с няколко колеги и току-що си тръгна. Струва ми се, че се насочи към метрото.

Джеф вече летеше навън през двойните врати.

Трейси вървеше по Марлибоун Хай Стрийт само с едно анемично чадърче да я пази от поройния дъжд, но нищо не можеше да сломи духа ѝ. Денят бе дълъг, но чудесен. Тя се огледа за такси.

Отдавна не бе се чувствала толкова щастлива, много време мина, откакто изобщо се бе чувствала щастлива и почти не знаеше какво да прави със себе си. Донякъде бе гузна заради Джеф. Горкият Джеф. Той така усърдно се стараяше да разбере мъката ѝ, че загубиха бебето. Трейси виждаше усилията, които той полагаше, но някак си те правеха всичко двайсет пъти по-зле. И вината изобщо не беше на Джеф.

„Но не е и моя. Няма как да се променя. Нито да обузда желанията си.“

Алан я разбираше. Разбираше чувствата ѝ, разбираше самата нея, което не можеше да се каже за Джеф.

Трейси се бе срещнала с него днес. Беше стигнала до момента, в който само да са в една стая я изпълваше с щастие и надежда за бъдещето. Навярно там бе ключът. Надеждата. Трейси бе положила всички усилия, но се чувстваше в такъв непреодолим капан в семейния си живот откакто се бяха върнали в Лондон, в такава безизходица. Итън Скуеър, четирийсет и пет, домът, който бе нейно убежище, се бе превърнал в затвор.

Но вече не.

Трейси бе на път към вкъщи, за да поговори с Джеф. Беше притеснена, но едновременно с това искаше да му съобщи. Нуждаеше се да му каже, най-после да свали бремето от раменете си. Дори мисълта, че ще се освободи от мокрите си дрехи, ще влезе под душа и ще отмие болката от изминалата година, я изпълваше с дълбоко чувство на облекчение.

Край на тайните.

Беше време да започне нова глава.

Къщата бе потънала в тъмнина, когато Трейси стигна до нея. Джеф не се прибираше до седем-осем, а тази вечер сигурно щеше да закъснее още повече, защото не очакваше завръщането ѝ. Трейси не знаеше кога ще си тръгне от Алан, затова бе съчинила история за въображаема вечеря с приятелка.

Това ще бъде последният път, когато го лъжа, твърдо реши тя, докато изкачваше стълбите. Отсега нататък честността ще бъде неин водач.

С едно побутване отвори вратата на голямата спалня и замръзна на мястото си. За миг, и то доста дълъг миг, времето спря. Очите на Трейси изпращаха послания към мозъка ѝ, но нещо — сърцето ѝ навярно — прекъсваше сигнала и го връщаше обратно. „Ето какво виждам, като че ѝ съобщаваше нейният мозък, но надали е вярно.“

Стоеше толкова тихо и неподвижно, дори едва дишаше, затова минаха няколко секунди, преди Джеф да осъзнае, че тя е там. Когато я забеляза и очите им най-накрая се срещнаха, той стоеше до прозореца,

потънал в страстните прегръдки на изпадналата в пълна забрава Ребека Мортимър.

Все още бяха облечени, но ризата на Ребека бе наполовина разкопчана, а ръцете на Джеф притискаха голия ѝ гръб, докато страстно се целуваха. Когато Джеф забеляза Трейси и се опита да се отдръпне, Ребека се вкопчи в него като удавник за сламка.

Колкото и глупаво да звучи, първата мисъл на Трейси бе: „Тя има възхитителна фигура“. Ребека бе обута с джинси на петна, които направо си просека Джеф да ги свали. Сякаш цялата картина бе част от еротичен филм. Някаква измислица, в която Трейси нямаше участие. Не беше истина. Нямаше как.

„Истинският Джеф, моят Джеф, никога не би ми го причинил.“

В същия момент Ребека се извърна, видя Трейси, изпищя и илюзията стана на пух и прах.

— Как можа? — Трейси смразяващо изглежда съпруга си.

— Аз ли как можах? А ти?

Джеф приглади косата си и тръгна към нея с толкова обиден вид, все едно никой нямаше как да забележи червилото, размазано по цялото лице и врата му.

— Ти започна!

— Аз... какво? — заекна Трейси. — Разположил си се в нашата спалня с чужда жена!

— Само защото имаш връзка с твой гинеколог!

Първоначално Трейси го изглежда стъписано, но скоро смайването ѝ се замести с отвращение.

— Не се опитвай да отричаш! — кресна ѝ Джеф.

— Повръща ми се от теб — заяви Трейси. Не стига, че бе прелъстил стажантката си, а сега я обвиняваше в несъществуващи грехове. — Откога продължава това?

— Нищо не продължава.

Трейси се засмя със силен, презрителен и грозен смях, в който нямаше никаква радост. Това не можеше да се случва. Тя не можеше да се насили да погледне Ребека в очите. Но бе готова да се закълне, че с ъгълчето на окото си долови ясен блясък на триумф в погледа на по-младата жена. Загръщайки се в гнева си като в мантия, Трейси се завъртя на пета и побягна.

— Трейси! Почакай!

Нахлузвайки чифт обувки, Джеф хукна след нея. Той чу входната врата да се затръшва, докато препускаше надолу по стълбите и изтича след нея на улицата. Продължаваше да вали и тротоарите бяха мокри и хлъзгави.

— За бога, Трейси! — Той я сграбчи за ръката. Тя се задърпа, но не успя да се изскубне. — Защо не го приемеш? Знам, че не беше редно да целувам Ребека...

— Да я целуваш ли? Готвехте се да направите нещо много повече, Джеф! Бяхте в спалнята ни и ти се беше надвесил над онова момиче като ястреб! Ако не бях влязла...

— Какво? Ако не беше влязла, какво? Щях да спя с нея ли? Както ти постъпи с доктор Алан Макбрайд?

— Ставаш смешен.

— А ти си лъжкиня! — В очите на Джеф блеснаха сълзи. — Видях снимките, Трейси. Видях ги със собствените си очи.

— Какви снимки? За какво говориш?

— Как ти излизаш от хотел „Бъркли“ с онзи мъж. С онова копеле! Как двамата се целувате на улицата в два сутринта. Същия ден, за който твърдеше, че си в Йоркшир. Излъга ме. И след това имаш безочие да ме обвиняваш, че съм имал любовница!

Трейси затвори очи. Имаше чувството, че полудява. Но после си спомни, че това бе подписът на Джеф, начинът, по който винаги работеше едно време. Да обърка и баламоса жертвите си, докато престанеха да разграничават горе от долу и редно от нередно.

„Но аз не съм жертва — помисли си Трейси, — не съм някоя от глупавите ти «мишени». Става въпрос за теб, не за мен. За теб и това проклето момиче.“

— Нямам представа какво си въобразяваш, че си видял — отвърна тя. — Но единственият мъж, с когото съм спала през последните четири години, си ти, Джеф.

— Това е лъжа, Трейси, и ти го знаеш. Ти и Макбрайд...

Трейси побесня.

— Не споменавай името му! Не смей. Алан е почтен човек. Честен мъж. За разлика от теб. Връщай се при приятелката си, Джеф.

С рязко дръпване тя изскубна рамото си и побягна.

Минаха часове, а дъждът продължаваше да пада. Трейси нямаше представа нито къде отива, нито защо. Скоро стана съвсем тъмно. Накрая тя се озова на улицата на Гюнтер Хартог и се взря във великолепната му къща от червени тухли. Домът му бе едно от местата, където Трейси се чувстваше в безопасност, където бе щастлива. Тя и Джеф бяха прекарвали дълги пиански и весели вечери там в обсъждане на минали прекеждия или планиране на нови.

Тя и Джеф.

На първия етаж светеше. Несъмнено Гюнтер бе в кабинета си и четеше книга за политика или изкуство късно през нощта. Джеф го наричаше най-образования крадец в Лондон.

Джеф. По дяволите стария Джеф. Той е навсякъде.

За първи път през цялата вечер Трейси се предаде на сълзите. Образът на Джеф с онова ужасно момиче в обятията му никога нямаше да я напусне. „Бяха в нашата спалня. Той се готвеше да правят любов, сигурна съм. Зная, че го е правил стотици пъти преди.“ Естественият ѝ инстинкт я караше да издере очите на Ребека, но Трейси се възпря. Отказваше да бъде от онези, които обвиняват жената. Защо младо момиче като нея трябва да уважава сватбените клетви на Джеф, щом за него те са нищо? Не, Джеф е злосторникът. Той е лъжецът.

Едно плахо гласче в нея се осмели да ѝ напомни, че и тя е лъгала. Но Трейси го накара да млъкне.

„Поддържай гнева си — каза си тя. — Не го оставяй да отмине.“

Не можеше да се натрапи в къщата на Гюнтер и да търси утеха там. Нямаше как и да се прибере вкъщи. Някаква дива, безразсъдна част от нея я подтикваше да почука на вратата на Алан Макбрайд. Той винаги я караше да се чувства защитена. Но доктор Макбрайд имаше собствено семейство, свой личен живот. Не биваше да му се натрапва.

Съвсем сама съм, помисли си Трейси. След това, докато посягаше да погали едва набъбналия си корем, обмисли положението.

— Извинявай, миличко — проговори тя на глас. — Искан да кажа, че ние сме сами. Но не се безпокой. Мама ще се погрижи за теб. Мама винаги ще се грижи за теб.

Джеф се събуди на следващата сутрин с чувството, че го е прегазил камион.

Ребека си бе тръгнала веднага след Трейси.

— Мога да остана, ако искаш — с надежда му бе предложила тя.

— Не. Върни се в твоя апартамент — бе отговорил Джеф. — А утре иди на работа. Ако някой ще напуска музея, това ще съм аз, не ти.

Беше изпълнила желанието му, поне засега. Джеф знаеше, че в края на краищата трябва да се справи с положението. Но ще решава проблемите един по един.

Набра мобилния на Трейси. Изключен, разбира се. След това опита да се свърже с приятелите ѝ, познатите ѝ, и контактите от миналото. След дванайсет часа той нямаше никакъв напредък. Нито я бяха виждали, нито чували, дори и Гюнтер.

— Тревожа се. — Джеф си наля трета чаша шотландско уиски от гарафата на Гюнтер. Не можеше да понесе мисълта да спи на Итън Скуеър. Трейси нямаше да се върне в скоро време, спалнята им се бе превърнала в местопрестъпление, а и Гюнтер му бе предложил легло. Джеф тайно се надяваше, че по-късно и Трейси може да потропа на вратата и общият им приятел да стане арбитър, докато те се сдобрят. Защото те щяха да се сдобрят. Друга възможност бе немислима.

— Ами ако нещо я е сполетяло?

— Трейси умее да се грижи за себе си — възрази Гюнтер. — Пък и вече нещо я е сполетяло. Открила е мъжлето си в леглото с друга жена.

— Не бяхме в леглото.

— На половин крачка. Коя въпросната противна мръсница?

— Не е противна и не е мръсница — възпротиви се Джеф. — Името ѝ е Ребека, но в случая не тя е важна.

Гюнтер повдигна вежди подозрително.

— Очевидно Трейси не споделя мнението ти.

— За бога, недей и ти. Казах ти, Трейси има любовна връзка, а не аз. Не аз.

— Гледай ти. — Гюнтер свъси вежди. — Да. Наистина го каза.

Ужасно трудно му беше да повярва, че Трейси би изменила на Джеф. От друга страна, навярно беше така, защото дълбоко в себе си той отчаяно не искаше да повярва. Гюнтер Хартог бе стар и достатъчно умен, за да знае, че всяко човешко същество е способно на изневяра. Логично бе да предположи, че професионални измамници

като Трейси и Джеф са по-склонни от останалите. А напоследък Трейси бе отчаяна и изобщо не бе на себе си.

— Лъже ме от месеци — продължи Джеф. — Вчера със собствените си очи видях неоспоримо доказателство. Всичко е записано на диск, Гюнтер. От охранителна камера. Не си измислям. Едва когато видях истината черно на бяло... прегреших с Ребека.

— Никога ли преди не си спал с нея?

— Никога! Може да съм се изкушавал — призна Джеф. — Но никога не съм я докосвал.

— Щеше ли да спиш с нея — попита Гюнтер, — ако Трейси не беше дошла?

— Вероятно — каза Джеф. — Да. Щях. Трейси разби сърцето ми, за бога! Не че всичко това има значение, защото тя изчезна в нощта. — Той отчаяно прокара ръка през гъстата си тъмна коса. — Каква бъркотия.

— Наистина ли допускаш, че е спала с онова докторче?

— Знам го със сигурност — мрачно отвърна Джеф.

— И все пак искаш да се върне?

— Разбира се. Тя ми е съпруга и аз я обичам. Положително и тя ме обича, независимо от всичко. Тази история с бебето ни разстрои до безумие.

— Ясно... — Старецът се усмихна. — Щом случаят е такъв, ще я намериш. Не изпадай в паника, приятелю. Трейси ще се появи.

Трейси не се появи.

Нито същия ден, нито същата седмица, нито следващата.

Джеф си взе отпускат от музея. Напълно отчаян, потропа на вратата на всеки познат на Трейси. Търговци на крадени вещи, спекуланти и реставратори, с които бяха работили в миналото. Служители от всевъзможни благотворителни дружества за подпомагане на затворите, на които Трейси даваше пари. Дори личният ѝ треньор получи обаждане от обезумелия, с кървясали очи Джеф.

— Ако съм я виждала, щях да ти кажа, честно. — Карън, пухкава, руса блондинка от Есекс. Не проумяваше какво може да я прихване някоя жена да избяга от такъв як пич като Джеф Стивънс.

Дори и красавица като Трејси не можеше да се надява на нещо по-добро, нали така? — Изобщо не е идвала. От седмици.

Най-накрая Джеф влетя като буря в клиниката на Харли Стрийт 77.

— Искам да се срещна с доктор Алан Макбрайд. Копелето е чукало жена ми.

Всички жени в чакалнята оставиха списанията „Кънтри лайф“ и го зяпнаха шокирани. Поне на Джеф му се стори, че са шокирани. Повечето бяха минали четирийсетте, отгук и посещението им в гинекологичната клиника, и толкова много ботокс бе инжектиран около очите им, че бяха способни да изразят единствено лека изненада.

— Имали са любовна връзка и сега жена ми изчезна — развика се Джеф на злочестата рецепционистка. — Искам да зная какво е известно на Макбрайд.

— Виждам, че сте разстроен, сър.

— Много сте наблюдателна.

— Но се опасявам, че доктор Макбрайд...

— Е зает? Да, обзалагам се, че е.

Оставайки глух за протестите на администраторката, той решително се запъти към лекарския кабинет.

Стаята беше празна. Или така му се стори на Джеф, докато не чу гласове, на мъж и жена. Идваха иззад зелена завеса, заобикаляща масата за преглеждане в задната част на помещението. Джеф рязко дръпна пердето.

В бърза последователност видя три неща.

Първото бе една женска вагина.

Второто бе лицето на притежателката ѝ, надигащо се от възглавницата. Изражението ѝ бавно се промени от изненада в смущение, а накрая в гняв.

А третото бе докторът.

Гинекологът бе към шейсет и пет, набит и според Джеф явно бе персиец. Не изглеждаше щастлив. На всичко отгоре не бе доктор Алан Макбрайд.

— Много съжалявам — тихо каза той. — Сгрешили сте стаята.

Когато Джеф се върна в чакалнята, рецепционистката го изгледа кръвнишки.

— Искан да ви съобща, че доктор Макбрайд е на почивка.

— Къде?

— Не мисля, че е наша работа.

— Къде? — изрева Джеф.

Момичето капитулира.

— В Мароко. Със семейството си.

Значи има и семейство, така ли? Негодник.

— Кога ще се върне?

Рецепционистката си възвърна самообладанието.

— Трябва да ви помоля да си тръгнете сега, господине. Това е лекарски кабинет, а вие тревожите пациентките ни.

— Предайте на Макбрайд, че ще се върна — каза Джеф.

Излезе навън и тръгна замаян по Харли Стрийт. Къде си, Трейси? В името Божие, къде си? Той взе такси до Итън Скуеър, както постъпваше всеки ден, в случай че Трейси реши да се върне вкъщи. Сърцето му литна, когато забеляза една жена да стои в предния двор, ниско наведена над розовите храсти, но когато се приближи видя, че не е Трейси.

— С какво да ви услужа?

Жената се извърна. Беше малко над четирийсет, руса, с упорито и силно гримирано лице, което Джеф обикновено свързваше с репортерите.

— Вие кой сте? — грубо го попита тя.

— Казвам се Джеф Стивънс. Това е моята къща. А вие коя сте?

Жената му подаде визитната си картичка. Пишеше: „Хелън Флинт. Съдружник. Фокстънс“.

— Да не сте агент по недвижими имоти?

— Точно така. Някоя си госпожа Трейси Стивънс ми нареди да предложа нейното имущество на пазара. Доколкото разбрах, тя е единственият законен собственик. Права ли съм?

— Да. Права сте — отговори Джеф и сърцето му заби учестено.

— Къщата е на името на Трейси. Кога ви нареди да я продадете, ако не възразявате, че питам?

— Тази сутрин — рязко каза Хелън Флинт. След като извади ключ от къщата от дамската си чанта, тя се зае да отключва входната врата. А Джеф потвърди пред себе си факта, че не е съсобственик, а една досада.

— Видяхте ли я? — попита той. — Лично?

Без да му обръща внимание, агентката набра кода, за да изключи алармата, влезе в кухнята и започна да си води бележки. Джеф я последва.

— Зададох ви въпрос — повтори той и я сграбчи за лакътя. — Дойде ли съпругата ми във фирмата ви тази сутрин?

Хелън Флинт го изглежда сякаш е кал по подметката на обувката ѝ.

— Пуснете ме или ще извикам полицията.

Джеф изпълни желанието ѝ.

— Извинете ме. Но съпругата ми изчезна преди две седмици и ужасно се тревожа за нея.

— Разбирам, но личните ви проблеми не са моя работа. Все пак ще отговоря на въпроса ви, съпругата ви ме инструктира по телефона. Не сме се срещали.

— Съобщили ли ви откъде се обажда? — попита Джеф.

— Не.

— Поне остави ли телефонен номер?

— Не, но имам нейния имейл. Увери ме, че това е най-удобният начин да се свържа с нея. — Агентката надраска нещо на гърба на друга визитка. — Сега, ако не възразявате, господин Стивънс, наистина трябва да се захващам за работа.

Джеф погледна картичката. Сърцето му се разтупка за втори път. Адресът бе в директория „Хотмейл“, широко разпространена и непроследима.

— Ако ви се обади отново, госпожице Флинт, моля ви, съобщете ѝ да ме потърси. Много е важно.

Агентката по недвижими имоти му хвърли поглед, който недвусмислено говореше: *не на мен тия*.

Джеф се върна при Гюнтер.

— Поне знаеш, че е жива и е добре — опита се Гюнтер да му влее малко оптимизъм.

— Жива е и е добре, и се опитва да продаде къщата — посочи Джеф. — Тя заличава целия ни съвместен живот, Гюнтер. Без дори да разговаря с мен. Не е честно. Това не е онази Трейси, която познавам.

— Предполагам, че все още е много наранена.

— Аз също!

За Гюнтер бе болезнено да гледа как Джеф се бори със сълзите си.

— Трябва да я намеря — накрая отсече той. — Длъжен съм. Сигурно нещо ми убягва.

Ребека Мортимър се приготвяше да си ляга, когато на входната врата се позвъни.

— Кой е?

— Аз. — Дрезгавият и мрачен глас на Джеф от другата страна на вратата накара сърцето ѝ да пропусне удар. — Съжалявам, че идвам толкова късно. Важно е.

Ребека отвори вратата.

— Джеф! Каква приятна изненада.

— Може ли да вляза?

— Разбира се.

Той я последва във всекидневната, отрупана с полуизпити чаши кафе и книги по келтска митология. Косата на Ребека бе мокра от душа, а нощницата, с която бе облечена, прилепваше на места по все още влажната ѝ кожа. Джеф се постара да не гледа как се надига, когато тя седна на канапето, излагайки на показ гладката и гъвкава кожа на бедрата си.

— Дискът, който ми даде — започна той. — Със записа на Трейси и Макбрайд. Откъде го взе?

За миг Ребека се слича. След това попита:

— Има ли значение?

— За мен — да.

Тя се поколеба.

— Боя се, че не мога да ти кажа.

— Защо не?

— Бих предала приятел. Сложно е, но... просто трябва да ми имаш доверие.

— Имаш ли друго копие?

Ребека го погледна изненадано.

— Да. Защо?

— Унищожих оригинала, който ми даде. Бях ядосан и не разсъждавах. Но искам да го изгледам още веднъж. Надявам се да

открива някакво указание, нещо, което съм пропуснал първия път, но може да ми помогне да открива Трейси. Ще ми го дадеш ли?

Ребека се намуси.

— Добре. — Вероятно се надяваше, че Джеф е дошъл тази вечер заради нея. Полагайки всички усилия да прикрие разочарованието си, тя дръпна чекмеджето на бюрото си. Извади един диск и му го подаде.

— Знаеш, че не те обича.

Джеф трепна.

— Не и колкото мен.

Той погледна Ребека истински изненадан.

— Ти не ме обичаш. Едва ме познаваш.

— Не е вярно.

— Напротив, така е. Повярвай ми. Пък и съм твърде стар за теб.

— Кой го казва? — Ребека се уви около него като кобра и започна да го целува със страст, хващайки го напълно неподготвен. Тя бе прекрасно момиче, но той не бе готов за нея. Деликатно, но твърдо я отстрани от себе си.

— Женен съм — промълви той. — Онова, което се случи между нас онзи ден...

— *Почти* се случи — поправи го Ребека.

— Почти се случи — съгласи се Джеф. — А не биваше. Бях наранен и ядосан, а ти си красиво момиче, но аз обичам жена си.

— Жена ти е курва! — Сладките, невинни черти на лицето на Ребека ненадейно се изкривиха в грозна маска на ревност и гняв. Потресен, Джеф се отдръпна от нея. Никога не бе виждал тази ѝ страна.

Порази го ужасна мисъл. Сякаш някой бе прерязал кабела на асансьора, в който пътуваше. Усети как стомахът му направи салто, а космите на врата му щръкнаха.

— Откъде взе записа? — попита я отново. — Кажи!

— Няма! — сопна му се Ребека. — Толкова ли си сляп? Трейси се чукаше зад гърба ти. Това е важното. Кой го е грижа как съм я хванала. Важното е, че успях. Постъпих така, защото ме е грижа за теб, Джеф. Обичам те!

Но Джеф вече си бе тръгнал, стиснал диска в дланта си.

В седем часа на следващата сутрин Джеф седеше в приземния офис на Виктор Личенко в Пимлико^[2] и се взираше в екрана на компютъра.

Виктор беше стар приятел и един от най-добрите аудио-визуални експерти в лондонския подземен свят. Майстор в анализирането на записи — и на образите, и на звука, Виктор Личенко наричаше себе си дигитален артист. Малцина работещи с него биха оспорили.

— Всъщност не е непохватна работа — заключи руснакът най-после и отпи от двойното еспreso, което Джеф му бе донесъл. — Най-честата грешка, допускана от дилетантите, е да направят нещо прекалено сложно. Но тук тя само е подправила времето и е променила светлината. Много лесно. Много ефективно.

— Значи наистина е Трейси?

— Тя е. Сам по себе си записът е автентичен, нищо не е монтирано или скалъпено. Ребека единствено е променила часа в десния ъгъл. Заблуждаваш се, че е сниман в два през нощта, защото цифрите показват така. Ако ги отстраниш — пръстите му заиграха по клавишите — и изтриеш монтираните сенки... — той натисна още няколко клавиша. — И готово! Сега какво виждаш?

Джеф се намръщи.

— Виждам абсолютно същото, но през деня. Ето я Трейси, излиза от хотела. Ето го и любовника ѝ.

— Ах, ах, ах — прекъсна го Виктор. — Погледни отново. Какво те кара да мислиш, че това е любовникът ѝ?

— Ами те... тя го целува. Ето тук — посочи Джеф.

— По бузата — добави Виктор. — Колко жени целуваш по бузата всеки ден? А после какво се случва? — Той превъртя записа напред. — Прегръщат се. С приятелска прегръдка. След това се разделят. Да ти кажа ли на какво ми прилича?

— На какво? — Джеф усети, че устата му пресъхва.

— Че двама приятели са обядвали заедно.

Джеф отново изгледа записа.

— Най-старият номер на света и един от най-успешните — обясни Виктор. — Използвал съм го при безброй разводи. Мъж и жена излизат от хотел в два през нощта и се прегръщат, след като съпругата е излъгала мъжа си, че е прекарала нощта на триста мили от него? Това е изневяра. Но ако отстраниш монтажа, какво имаме?

Гласът на Джеф прозвуча като шепот.

— Нищо.

Виктор Личенко кимна.

— Именно. Абсолютно нищо.

Рецепционистката на Британския музей топло се усмихна.

— Господин Стивънс! Добре дошли обратно при нас.

Джеф забърза покрай нея към кабинета си и отвори вратата.

Бюрото му беше потънало в прах, но иначе всичко беше точно както го бе оставил в деня, когато излетя навън. В деня, когато за последен път видя Трейси.

Писалището на Ребека беше празно.

От вещите ѝ нямаше и следа.

За да стигне до апартамента на Ребека, му трябваха двайсет минути. Без да поглежда звънеца ѝ — никакви предупреждения, не и този път, — Джеф извади една фиба от джоба на сакото си и нещо отключи входната врата.

Влязъл веднъж, той бързо изкачи стълбите, готов да проникне в самия апартамент и да се изправи пред Ребека. Кучката преднамерено го бе измамила, бе провалила брака му и го бе направила на глупак. Като си помислеше как едва не спа с нея, физически му прилошаваше. Но сега всичко това беше в миналото. Сега Джеф знаеше истината. Сега щеше да я накара да си плати. Щеше да намери Трейси и да принуди Ребека да ѝ признае цялата истина. Трейси все още щеше да е сърдита, разбира се. Имаше пълното право. Но когато видеше как се кае и отчаяно съжбялява, че изобщо се е усъмнил в нея, когато разбереше колко подла и измамна млада жена е Ребека Мортимър...

Джеф спря пред апартамента на Ребека. Вратата беше широко отворена. Той прекрачи прага. Мястото изглеждаше като ударено от бомба. Навсякъде бяха разпилени дрехи, книги и отпадъци.

Един възрастен индиец с изненада го изгледа.

— Ако търсите младата дама, няма я, господине. Заминала снощи и съобщила на охраната, че няма да се връща. — Той горчиво

поклати глава. — Тези млади хора нямат капчица морал. Все още ми дължи наем за три месеца.

[1] Крайбрежен град в Йоркшир. — Б.пр. ↑

[2] Квартал в Централен Лондон. — Б.пр. ↑

5.

Тя отвори куфарчето и погледна парите.

— Двеста и петдесет хиляди?

— Разбира се. Както се споразумяхме. Преброй ги.

— Непременно. По-късно. Не че подозирам, че ме лъжеш.

— Надявам се, че не.

— Но хората допускат грешки.

Той се усмихна.

— Не и аз.

В миналото, разбира се, бе правил грешки. Грешки, които му бяха стрували скъпо. Най-лошата, която някога бе допускал, бе да се довери на думата на Джеф Стивънс и Трейси Уитни. Тези двама отвратителни мошеници някога унищожиха живота му. Сега по един дребен начин им върна услугата. Да съсипе брака им не беше достатъчно. Но бе някакво начало.

— Не ми харесваше тази работа — негодуваше момичето, докато изпразваше съдържанието на куфарчето в собствената си овехтяла раница. Беше си подстригала косата от последния път, когато я видя в Лондон, и сега я носеше къса, черна и по момчешки, в стил шейсетте. Лично той предпочиташе вида, който бе възприела за ролята на Ребека Мортимър — с дълги къдри и лунички. Младежката невинност не ѝ подходждаше.

— Трейси Уитни може да е кучка, но Джеф Стивънс е приятен човек. Съжалявам го.

Горната устна на мъжа се изкриви.

— Твоето отношение няма значение.

За мен има, искаше ѝ се да възрази, но се въздържа. Преди много години беше научила, че споровете с този мъж са безплодни. Независимо от блестящия си интелект, или може би точно заради него, той имаше емоционалната чувствителност на амеба. Като си помислиш, аналогията бе нелюбезна спрямо амебите.

— Както и да е. — Той се усмихна със змийската си усмивка, онази, която винаги я караше да потрепера. — Изчука те, нали?

Жените винаги се подмокрят, като видят Стивънс. Малките ти цици навярно щръкват веднага щом си помислиш за секс с него, нали?

Тя не му обърна внимание, затвори ципа на раницата си и я заключи. Всъщност не бе спала с Джеф Стивънс. За безкрайно нейно раздразнение Трейси Уитни ги бе прекъснала в сублимния момент. Но това не бе информация, която би споделила с него. Щеше да е щастлива отново да се върне към кражбите от художествени галерии и бижутерски магазини.

— Мнението ми си остава непроменено — каза тя вместо сбогом. — Със следващите мишени можеш да се справиш и сам.

— Ще държим връзка — отвърна й мъжът.

Месец след като Трейси го изостави, Джеф потъна в земята. Нае апартамент в Розари Гардънс в Южен Кенсингтън, изключи телефона си и излизаше рядко.

След повече от десет останали без отговор съобщения на гласовата поща Ник Тренчърд го проследи до апартамента му.

— Върни се в музея — посъветва той Джеф. — Не бива да стоиш със скръстени ръце.

Опита се да скрие колко е стреснат от външния вид на Джеф. Младият човек си бе пуснал дълга брада, състаряваща го с десетилетия, а изпомачканите дрехи висяха на кльощавото му тяло като парцали върху плашило. Навсякъде из апартамента се валяха празни бирени бутилки и кутии от храна за вкъщи, телевизорът постоянно работеше с нисък звук за фон.

— Не стоя със скръстени ръце. Не знаеш колко епизода от „Вътрешна сигурност“^[1] пропуснах, докато бях женен — шеговито подхвърли Джеф. Но в очите му нямаше смях.

— Сериозен съм, приятелю. Нужна ти е работа.

— Имам работа.

— Сериозно?

— И още как. Пия. — Джеф се отпусна на канапето и отвори поредната бира. — Излиза, че в това съм майстор. Мисля да си направя реклама. Нещо в отделите на „Джак Даниълс“.

И други приятели многократно се опитваха да се намесят. Накрая именно Гюнтер Хартог отказа да приеме „не“ за отговор.

— Събирай си багажа — нареди той. — Отиваме в провинцията.

Гюнтер се появи в апартамента на Розари Гардънс с малка армия от бразилки, които се заловиха да събират планините от отпадъци, натрупани от Джеф през самоналоженото затворничество. Когато младият мъж отказа да стане от канапето, четири от жените го вдигнаха, а пета помете отдолу.

— Мразя провинцията.

— Глупости. Хампшир е прекрасен.

— Красотата му е преувеличена.

— А алкохолът е отрова. Стягай си куфара, Джеф.

— Не отивам никъде, Гюнтер.

— Идваш и още как, стари приятелю.

— Или какво? — засмя се Джеф. — Ще ме накажеш ли?

— Не бъди глупав — скара му се Гюнтер. — Ставаш смешен.

Джеф почувства остра пробождаща болка в лявата ръка.

— Какво, по дяволите...

Имаше достатъчно време да види спринцовката и доволната усмивка на Гюнтер, преди да го обхване тъмнината.

Отне му цял месец да отучи Джеф от пиенето. Когато стана достатъчно трезвомислещ, за да започне отново да се храни и бърсне, бе дошло лятото. Гюнтер се беше надявал Трейси да се появи дотогава, но от нея нямаше нито дума.

— Трябва да продължиш да живееш, стари приятелю — окуражи той Джеф. — Не можеш да прекараш остатъка от дните си в очакване телефонът да иззвъни. От подобно нещо всеки ще полудее.

Разхождаха се из имението на Гюнтер от седемнайсети век, един рай върху дванайсет хектара от красиво поддържани градини, езеро, гора и малка ферма в съседство. Гюнтер бе един от първите, започнали да отглеждат в собствено стопанство храната си, преди това да стане модерно, и се гордееше с факта, че живее почти изцяло от плодовете на собствената си земя. Фактът, че имотът бе купен с парите от крадени антики, не помрачаваше самочувствието му на честен земеделец.

— Съгласен съм, че трябва да продължа — вдигна ръце Джеф и спря да се полюбува на гълъбарника с прибрали се за нощта птици.

Той и Трейси използваха един от гълъбите на Гюнтер при последната си работа в Амстердам. — Но не мога да понеса да се върна в музея. Ребека отрязва пътя ми за връщане. Както подрязва и крилата на живота ми.

В гласа му прозвуча болезнена горчивина.

— А, във връзка с това — вметна Гюнтер. — Успях да открия някои сведения за младата дама. Ако ти е интересно.

— Разбира се — съгласи се Джеф. По някакъв перверзен начин той приемаше Ребека като връзка с Трейси, една от малкото, с които разполагаше.

— Истинското ѝ име е Елизабет Кенеди.

Дори Джеф да бе изненадан, че „Ребека Мортимър“ е псевдоним, не го показва. Беше прекарал по-голямата част от живота си в свят, където нищо не беше каквото изглежда.

— Горкичката, израснала е в Улвърхамптън, осиновена от родители, които не са могли да я озаптят от самото начало. Била е много умна, но не ѝ е вървяло в училище. Два пъти е изключвана, преди да навърши единайсет.

— Сърцето ми кърви — подхвърли Джеф.

— На шестнайсет вече имала поредица от незначителни сблъсъци със закона и получила първата си истинска присъда.

— За какво?

— Измами с кредитни карти. Станала доброволка в местната благотворителна организация и изтеглила от компютъра им информация за всички дарители. След което присвоила дребни суми, по няколко пенса тук, по няколко пенса там. Измъкнала над трийсет хиляди лири за осемнайсет месеца, преди да я закопчечат. Както те уверих, умна е. Гледа всичко да е просто.

Джеф се замисли за аматьорски фалшифицирания запис на Трейси и Алан Макбрайд и му се зави свят.

— След като излязла от затвора, не се върнала вкъщи. Сега вече гони тлъста плячка. Най-вече кражби на бижута. Истински специалист е. Очевидно работи със съучастник, но никой не знае самоличността му.

— Коя беше мишената ѝ в Британския музей? — попита Джеф.
— Ако изключим мен.

— Не знам. Дори не подозирам. Може би е използвала ролята си на стажант, докато изчака развитието на нещата в Лондон. Името ѝ е свързано с удара в магазина на Тео Фенел миналата Коледа.

Очите на Джеф блеснаха. За кражбата от луксозния магазин на Олд Бломптън Роуд се говореше в целия лондонски подземен свят. Работата беше изпълнена перфектно, а за полицията не бе оставена дори една-едничка следа.

— Някаква представа къде е сега?

— Никаква — поклати глава Гюнтер. — Въпреки че и да знаех, не съм сигурен дали щях да ти кажа. Ще ми е крайно неприятно да гледам как прекарваш останалата част от живота си зад решетките. Ще бъде жалко.

Продължиха да се разхождат по чакълестата пътека, заобиколена със селски цветя: рози, ружи, напръстничета и лупини. Той е прав, помисли си Джеф. Хемпшир е красив. Поне частицата, принадлежаща на Гюнтер. Питаше се дали някога ще е способен отново истински да оцени красотата. Без Трейси всяко усещане му се струваше притъпено, всяко удоволствие — недоловимо. Все едно гледаше света през затъмнено стъкло.

— Наистина ми е нужна работа — каза на глас. — Може би трябва да опитам в някой по-малък музей. Или в университетски факултет по история. Например в Университетския колеж в Лондон.

Гюнтер спря като закован. Когато заговори, бе неотстъпчиво суров.

— Слушай сега. Стига с тези глупости. Не си роден да бъдеш досаден библиотекар. Ако искаш мнението ми, именно нелепото решение да се откажеш от кариерата си ти причини всички тези проблеми, на първо място — да загубиш Трейси.

Джеф снизходително се усмихна.

— Но, Гюнтер, моята „кариера“, както я наричаш, бе да нарушавам закона. Бях крадец. Ограбвах хората.

— Само хората, които го заслужаваха — поправи го Гюнтер.

— Може би. Но прекарах живота си в бягство и винаги се оглеждах зад гърба си.

Очите на възрастния човек проблеснаха дяволито.

— Зная! Не беше ли забавно?

Джеф избухна в смях. От месеци, доколкото си спомняше, се смееше за първи път. Почувства се по-добре.

— Представям си как ще се завърнеш — продължи Гюнтер с нарастващ ентузиазъм, — сега, когато си истински експерт по антиките. Разполагаш с контактите и ти щрака умът. Обещаваши и изпълняваш обещанията си. Никой друг няма тази способност, Джеф. Ще бъдеш уникален! Имаш ли някаква представа какво са склонни да платят някои от частните колекционери? Онези, които са свикнали да купуват всичко, което поискат: къщи, самолети, яхти, диаманти, любовници и влияние. Ядосват се, когато желаят предмети, които просто не са за продажба. Неповторими частици от историята. Артефакти, които само ти можеш да проследиш и придобиеш.

Джеф позволи очарованието на идеята да го заплени за момент.

— Можеш да назовеш цената си — поде отново Гюнтер. — Какво искаш? Какво наистина искаш?

„Единственото, което желая, е Трейси да се върне — помисли си Джеф. — Аз съм като колекционерите на Гюнтер. Мога да имам всичко, но единственото, за което наистина копнея, няма кой да ми даде.“

Възрастният мъж забеляза как по лицето на Джеф се спуска сянката на тъгата. Осъзнавайки, че го губи, че изпуска момента, той реши да действа.

— По една случайност имам работата, с която да започнеш — каза той и сложи кокалестите си ръце на раменете на Джеф. — Какво ще кажеш за една кратка екскурзия до Рим?

[1] Нашумял сериал, в който американски тюлен е вербуван за терорист на „Ал Кайда“, но после е изобличен. — Б.пр. ↑

6.

Роберто Климт излезе на балкона на разкошния си апартамент на Виа Веуето и се загледа в слънчевия залез над прелестния град.

Той се смяташе за ценител на красотата във всичките ѝ форми. Виненочервеното слънце тази вечер обагреше като с кръв римското небе.

Портретът от Баския^[1] над леглото му изобразяваше две маймуноподобни лица в яркожълто, червено и синьо. Безупречните извивки на задника на жиголото, чакащ го в леглото на вилата му в Сабина, на четирийсет минути от града. Роберто Климт се наслаждаваше и изпитваше удоволствие от всички тези неща.

Притежаваше ги, защото ги заслужаваше. Защото бе истински естет.

Само истинските естети трябва да бъдат възнаградени с неоспорима красота.

На петдесет години и несравнимо суетен, с гъста, боядисана в русо коса, с чувствена уста с пълни устни и кехлибарени очи на змия, Роберто Климт бе търговец на картини, бизнесмен и педофил, не задължително в този ред. Спечели първите си десет милиона с полузаконни сделки с недвижими имоти, като правеше на маймуни местната полиция от първия ден. Следващите деветдесет милиона дойдоха от художествени предмети, за които Роберто Климт имаше майсторско и търговски прозорливо око.

Роберто Климт разпознаваше красотата, но също така знаеше как да я продаде. В резултат живееше като съвременен римски император — по-богат и от най-смелите си мечти, развратен, безчестен и безотговорен.

Бризът на късното лято довя хлад. Намръщен, той се върна в подобната на палат всекидневна и затвори високите панорамни прозорци зад себе си.

— Донесете ми одеяло! — заповяда той, без да се обръща конкретно към някого. Роберто Климт държеше отряд слуги във всеки свой дом. Никога не бе наясно с какво се занимава всеки от тях, но бе

открил, че ако някой се навърта наоколо, собствените му нужди щяха бързо да бъдат задоволени. — И ми донесете чашата. Искам да погледна проклетата чаша.

Секунди по-късно едно красиво тъмнокосо момче с дълги мигли и прелестна трапчинка на брадичката се появи пред господаря си с жълт кашмирен шал от „Лоро Пиана“ — поради приближаващата есен Роберто Климт търпеше само есенната палитра на меките си мебели — и заключено плексигласово ковчеже, приютило малка чаша от масивно злато.

Роберто Климт отвори ковчезето с ключ, висящ на платинена верижка около врата му, и нежно пое съдържанието му в длани, както майка би прегърнала новороденото си дете.

Не по-голяма от съвременна купичка за десерт и напълно лишена от всякакви гравюри и декорации, чашата бе олицетворение на простотата. Полирана и излъскана от ръце, галили я две хиляди години, тя изглеждаше на Роберто, че грее с някаква вълшебна мощ.

— Известно ли ти е, че е принадлежала на император Нерон? — промълви той на момчето, което я бе донесло. — Устните му сигурно са я докосвали точно тук. Точно където са моите.

Роберто Климт притисна влажните си и чувствени устни до метала и остави следа от блестяща лига.

— Искаш ли да я опиташ?

— Не, благодаря, господине. Не е удобно.

— Опитай я! — заповяда Роберто Климт.

Пламнал като мак, младежът изпълни нареждането.

— Виждаш ли? — усмихна се доволно Климт. — Ти току-що се докосна до величието. Как го почувства?

Момчето запелтечи нещо неразбираемо.

— Няма значение. — Климт го отпрати с рязък жест. — Филистимлянин^[2] — промърмори той под нос. Това беше кръстът, който бе осъден да носи, постоянно да бъде заобиколен от нищожни простосмъртни, неспособни да се насладят на истинската красота.

Все пак, успокояваше се сам, същия кръст носеха всички велики артисти. Едно благородно страдание.

Утре Роберто Климт щеше да напусне Рим и да замине за вилата си. Няколко дни по-късно чашата на Нерон щеше да го последва. Климт бе наел елитна частна охрана да пази богатствата му. Преди

няколко дни шефът им го бе информирал за слух, че се готвят да ограбят апартамента му на Виа Венето.

— Нищо конкретно. Само мълви и хорски приказки. Очевидно в града от чужбина е пристигнал опитен крадец. Хвърлил е око на колекцията ви.

— Изобщо не се учудвам! — засмя се Роберто Климт. Бандит полесно би проникнал във Форт Нокс, отколкото да заобиколи опитната му охрана. Независимо от това послуша съвета на експерта им да премести чашата на Нерон и няколко от най-редките си ценности в Сабина. Единствената по-добре охранявана частна резиденция в Италия от апартамента на Роберто Климт в Рим бе имението му в провинцията. Самият той щеше да е там и да ръководи слагането на чашата в обновения трезор, и щеше да се наслади на тялото на момчето, докато чака нейното пристигане.

Момчето бе на осемнайсет и предварително бе щедро възнаградено за услугите си. Роберто Климт предпочиташе да са помлади и склонни към подчинение — престореното послушание бе лош заместител. Но след злощастния инцидент с циганчетата, които бяха скочили от покрива след така наречената среща с търговеца на картини, Роберто Климт бе станал по-предпазлив.

Проклети цигани. Човешка измет, поне повечето от тях.

Мнозина от висшето общество в Рим се изказаха в тяхна защита. Либерали, оправдаващи безобразията, мръсотията и крадливостта им само защото бяха бедни. Роберто презираше бедните. Някога той също беше бедняк, но смяташе този факт за петно върху репутацията си и доброто си име.

По-скоро би умрял, отколкото да се върне към онзи живот.

Джеф Стивънс се регистрира в „Отел де Руси“ под името Антъни Дювал. Гюнтер му даде подробностите накратко.

— Антъни Дювал е с двойно гражданство, френско и американско, и е на трийсет и шест години. Изнася лекции в Сорбоната и работи като консултант изкуствовед за много богати колекционери в Париж и Ню Йорк. Дошъл е в Рим да направи някои покупки.

— Надявам се, че Антъни харесва красивите неща в живота? — попита Джеф.

— Естествено.

— Как ще му се стори „Отел де Руси“?

— Винаги наема апартамента на Нижински^[3].

— Вече ми допада.

Момичето на бюрото за регистрация бе красавица: тъмна и сладострастна като италианска филмова звезда от петдесетте.

— Апартаментът ви е готов, господин Дювал. Искате ли помощ за багажа? Или... нещо друго?

За част от секундата Джеф се помами от насърчителната възможност, подсказана от „нещо друго“. Но се въздържа. Работата, за която Гюнтер го бе изпратил, бе сложна и опасна. Не можеше да си позволи никакво разсейване.

— Не, благодаря. Само ключа.

Апартаментът на Нижински бе поразителен. Намираше се на най-високия етаж на хотела и се славеше с огромно легло, телевизор с плосък екран, баня с мраморен под и стени, украсени с мозайки, и монтирана в пода вана, всекидневна и кабинет, претъпкани с безценни антики, и тераса със смайваща гледка към Пинцио и покривите на Рим. Джеф взе душ, облече ленени панталони и светлосиня риза, подчертаваща сините му очи, и се запъти към прословутата „тайна градина“ на хотела.

— Ще вечеряте ли тук довечера, господин Дювал?

— Довечера не.

Джеф поръча двоен джин с тоник и тръгна да се разхожда из градината. Човекът, когото чакаше, седеше под бугенвилиите и четеше вестник „Ла Република“. Имаше засукани мустаци и бакенбарди, дори и седнал, си личеше, че е необичайно висок. Нямаше да остане незабележим в тълпата, както Джеф се надяваше.

— Марко?

— Господин Дювал. Приятно ми е.

Джеф седна.

— Сам ли сте? Очаквах да сте двама.

— А, да. Съучастникът ми бе забавен не по своя воля. Утре ще се срещнем в долната част на площад „Испания“, стига да ви е удобно.

Не беше удобно. Беше дразнещо. Джеф мразеше да работи с други. С изключение на Трейси, той вярваше в правилото, че никога не бива да се доверяваш на колега измамник, и предпочиташе работа, която можеше да свърши сам. За жалост кражбата на чашата на император Нерон от Роберто Климт, най-ценния предмет от най-строго пазената колекция на света, не влизаше в тази категория.

— Марко и Антонио са най-изкусните — го бе уверил Гюнтер Хартог. — В работата си и двамата са от световна класа.

„И какво точно правят те, Гюнтер? — мислеше си Джеф. — Висят по баровете с вид на културисти от пътуващ цирк и опропастяват важни срещи?“ Още по-лошо, някой се бе похвалил за планирания обир. Джеф бе чул слухове в момента, в който слезе от самолета. Знаеше, че не е споделил с никого, а Гюнтер бе още по-дискретен. Оставаше един от двамата палячовци.

Джеф изчака една жена да отmine, преди да прошепне в ухото на Марко:

— До утре вечер всичко ще бъде готово. Двамата трябва да знаете ролите си наизуст. Сряда е единствената възможност да го извършим, ясно ли ви е?

— Разбира се.

— Не може да има никакво бавене.

— Не се тревожете, приятелю. — Мустакатият мъж широко се усмихна. — В миналото сме вършили много подобни дела в Рим. Много.

— Не и като това — отвърна Джеф. — Ще се срещна с двама ви в десет. Не закъснявайте.

По-късно същата нощ в леглото той включи лаптопа си и препрочете досието на Роберто Климт, което Гюнтер му беше изпратил. Отново обзелите го отвращение и гняв затвърдиха решението му.

Като истински хищник, преди две години Климт бе малтретирал сексуално две циганчета. Представяйки се за богат наставник, който им предлага образование и по-добър живот, той платил на майка им хиляда евро, за да го придружат в пътуването му из Европа. След връщането им в Рим по-голямото дете се оплакало от Климт на властите, но благодарение на връзките на търговеца на произведения на изкуството и дълбоките му джобове, случаят така и не стигнал до

съда. Няколко седмици по-късно, отхвърлени от семействата си заради някакъв неясен цигански закон на честта, двете момчета се самоубили, скачайки от покрива на някакъв коптор. Били на десет и дванайсет години.

Джеф никога нямаше да забрави Уилбър Травик, отвратителния стар гледач на карти в пътуващия цирк на чичо си Уили. Уилбър беше изнасилил безброй циркаджийчета, преди да налети на Джеф, който сложи край на кариерата на дъртака с коляно, сръчно прицелено в слабините. Уилбър Травик бе гадняр, но нямаше властта на Роберто Климт. Климт знаеше, че е недостижим за закона.

„Но не и за мен — помисли Джеф. — Ще го ударя там, където най-много боли“.

Молеше се Гюнтер да е прав за Марко и Антонио, че те няма да го предадат. Планът на Джеф бе смел и авантюристичен, но изискваше абсолютна точност във времето, а той не можеше да го изпълни сам.

Охранителната група на Климт имаше високи стандарти. А благодарение на някого, който не умееше да си затваря устата, вече знаеха, че мишената е чашата на Нерон.

Джеф почувства, че адреналинът пулсира във вените му.

Бе превключил на първа.

— Името му е Джеф Стивънс и се представя за търговец на предмети на изкуството.

Роберто Климт беше ядосан. Досега трябваше да е във вилата си и да се радва на професионалните свирки, които щеше да му направи красивото му ново момче. Вместо това все още стоеше в Рим, принуден да разговаря с началника на охраната си, дебел мъж на средна възраст с петна от пот като чинии под всяка мишница.

— Регистрирал се е в „Руси“ под името Дювал.

— Е, и? Поискайте да го арестуват — сопна се Климт. — Нямам време за подобни глупости.

— За жалост все още не е извършил престъпление. Полицията проявява дразнещата неохота да арестува невинни чужденци.

— Следите ли го?

Експертът по сигурността сякаш се обиди.

— Разбира се. Изглежда, действително планира да проникне в апартамента ви. Вчера се е срещнал с един от най-добрите разбивачи на кодове в Южна Европа, Марко Ризолио.

Роберто Климт се замисли за миг.

— Трябва ли да преместим чашата днес? Като допълнителна предпазна мярка?

— Според мен не се налага. Трябва да се убедя, че транспортът е напълно сигурен. Анджело е болен, а още проучвам новия шофьор. Но можем да я преместим утре. Един ден по-рано от планираното ще е достатъчен да заблудим господин Стивънс и приятеля му.

Роберто Климт се протегна и прозя като отегчена котка.

— В такъв случай ще остана още една нощ. Не искам чашата да остава в апартамента без мен. Освен това ще се обадя на приятелите си в полицията. Да видим дали не можем да ги попритиснем.

— Няма да е необходимо, господин Климт. Екипът ми и аз ще се справим. Нека бъда откровен: намесата на полицията повече ще навреди, отколкото ще помогне.

— Не се съмнявам, че сте взели нужните предохранителни мерки. Но държа този тип Джеф Стивънс да прекара остатъка от дните си в италиански затвор. За целта ни е нужна полицията. Не се безпокойте, всичко ще си остане между нас.

Той вдигна телефона и започна да набира.

Джеф позвъни на Гюнтер.

— Имам лошо предчувствие за тази работа. Нещо не е наред.

— Скъпо мое момче, винаги си имал лошо предчувствие предната нощ. Страдаш от сценична треска, нищо повече.

— Доверяваш ли се на твоите хора Марко и Антонио?

— Безрезервно. Защо?

Джеф осведоми Гюнтер за слуховете, плъзнали из подземния свят на Рим.

— Някой пее като канарче. Вече два пъти промених плана си. Трябва да видиш онзи апартамент! Кучета, лазерни лъчи, въоръжена охрана. Нощем Климт спи с чашата, все едно е любимото му мече. Само нас чакат.

— Добре — отвърна Гюнтер.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Знае ли нещо полицията?

— Не. На фронта цари тишина.

— Още по-добре.

— Да, но се налага да действваме бързо. Дори италианците ще се събудят и ще надушат нещо гнило.

— В такъв случай кога...?

— Утре. Надявам се Антонио да се съгласи. Изглежда толкова незабележим, но ако го разпознаят в колата...

— Ще се справиш, Джеф.

Гюнтер затвори. На Джеф му се искаше да се чувства също толкова уверен.

„Все още можеш да се откажеш — каза си той. — Не е късно.“

После се сети за двете циганчета. За тях беше безвъзвратно късно.

„Да се пържиш в ада, Роберто Климт. Утре е денят.“

— Утре е денят.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Полицейският началник Луиджи Валаперти нервно потропа по бюрото си. Дано източникът му да беше прав. Роберто Климт не беше човек, когото началник Валаперти би искал да разочарова, при никакви обстоятелства. Предшественикът му се бе оттеглил в разкошен апартамент във Венеция, купен и платен от търговеца на предмети на изкуството. Началник Валаперти вече бе хвърлил око на една вила недалеч от Пиза. По-точно жена му я бе харесала. Той и любовницата му предпочитаха двустайното любовно гнездо с изглед към Колизея, струващо под два милиона евро. Климт вероятно имаше по-големи сметки за химическо чистене. Но Луиджи Валаперти не беше алчен.

— Главорезите му ще подготвят почвата — продължаваше доносникът. — Можете да ги хванете в действие, да се превърнете в герой, а по-късно да арестувате Стивънс на летището. Ще се опита да улови полета в осем вечерта на Британските авиолинии.

— Без чашата?

— Ще е взел чашата. Или поне това, което се заблуждава, че е тя. Знаете къде ще бъде, затова можете да затегнете примката.

Началник Валаперти се намръщи.

— И как точно стигнахте до тази информация? Откъде да знаем, че можем да ви се доверим...

Линията прекъсна.

Роберто Климт се взираше през затъмнения прозорец на бронираната си кола, докато се отдалечаваха от града. Хълмовете около Рим, осеяни с тополи, елхи и древни вили, чиито керемидени покриви несигурно балансираха върху рушащите се каменни стени, едва ли се бяха променили от времето на император Нерон. Обхванал любящо златната чаша в дланите си, Климт си представи как легендарният умопобъркан и всемогъщ владетел изминава същия път, оставяйки зад гърба си напрежението на Рим, устремен към спокойствието и удоволствията на провинцията. В този момент Роберто Климт чувстваше възвишено родство с Нерон. Безценният златен артефакт в скута му по право му принадлежеше. Определен беше за него. Насладата и гордостта, които му носеше тази чаша, бяха огромни.

Зачуди се кога точно „Антъни Дювал“ и съучастниците му ще атакуват апартамента. Роберто Климт си представи сцената. Алармата оглася Виа Венето, металните решетки се спускат с шум, а полицията, вече чакаща из околните улици и пресечки, е готова да убива. Той се усмихна.

Началник Валаперти беше глупав човек, но знаеше на чия страна да застане. Климт мъдро бе отклонил значителни средства, за да хване тези зли крадци, макар да знаеше, че самата чаша е в безопасност. Но чакаше с нетърпение лично да се запознае с дръзкия господин Стивънс. Може би на съдебното дело срещу него? Или по-късно, в самотата на затворническата килия? Очевидно Стивънс бе изиграл някои от най-прочутите галеристи, бижутери и музеи на света през дългата си криминална кариера.

„С мен обаче ще си намери майстора“, помисли самодоволно Роберто Климт.

— Пътят ни няма да е дълъг, господине — прозвуча гласът на шофьора по интеркома. Крайно неприятно. Обичайният шофьор на Климт, Анджело, нямаше навик да прекъсва мислите на господаря си със самонадеяни коментари. Роберто Климт се запита откъде шефът по сигурността е изровил този индивид. — Имаме късмет с движението.

Точно в този момент две полицейски коли с виещи сирени спряха зад тях.

— Какво, по дяволите...?

Климт се вкопчи в дръжката на вратата, все едно животът му зависеше от това, а шофьорът увеличи скоростта и чашата едва не падна на пода.

— Да не си си изгубил ума? — изрева търговецът. — Спри! Това е полицията.

Без да му обръща внимание, шофьорът лудешки прекоси две платна, предизвиквайки какофония от клаксони.

— Наредих ти да спреш, идиот такъв!

Климт забеляза изплашеното изражение на лицето на шофьора, който рязко зави надясно. Движеха се толкова бързо, че за един ужасен миг Роберто Климт се изплаши, че колата ще се преобърне и ще убие и двама им. Вместо това една от полицейските коли се стрелна покрай тях и спря точно отпред, принуждавайки шофьора да удари спирачките. Автомобилът забуксува и спря по средата на пътя.

— Чашата! — извика шофьорът. Отвори преградата към задната седалка и заплашително се наведе към Роберто. — Дайте ми чашата.

— Никога! — Климт се сви на задната седалка и покри чашата с тяло, както Амгъл брани безценния си пръстен.

— За бога. Дайте ми я! Нямаме много време.

Едър полицаи рязко отвори вратата на шофьора. След кратка схватка шофьорът получи рязък удар по тила. Роберто Климт нададе изплашен вик, когато изпадналият в безсъзнание мъж се строполи върху него.

— Добре ли сте, господин Климт?

Двама други полицаи се появиха на прозореца. Бяха общо трима. Климт кимна.

— Съжалявам, че ви стреснахме така — извини се гигантът. — Но научихме в последната минута, че Джеф Стивънс е променил плана

си. Истинското име на шофьора ви е Антонио Малдини. Той е измамник, и то много опитен. Интерпол го търси от десет години.

— Но моята охрана е най-добрата в Италия... — заекна Климт.
— Този човек бе щателно проучен.

Полицаят сви рамене.

— Както ви споменах, Малдини е професионалист. Да фалшифицира миналото си за него е дребна работа. Както и вулгарното насилие. Антонио Малдини е всеизвестен садист. Щеше да ви направи на кайма и да ви изостави мъртъв, преди да вземе чашата.

Роберто Климт потрепери.

— Призори хванахме съучастника му, Марко Ризолио — добави огромния полицай.

— А Джеф Стивънс?

Едрият мъж хвърли поглед към колегите си и се намръщи.

— Още не сме го задържали. Атакувахме хотела му тази сутрин, но се оказа, че той е с една стъпка пред нас.

— Няма да стигне далеч — добави другото ченге, виждайки, че изражението на търговеца на художествени предмети помръква. — Началник Валаперти е блокирал пътищата из целия град. Летището е вдигнато под тревога.

Антонио Малдини издаде нисък стон. Явно започваше да идва в съзнание. Един от полицаите му сложи белезници и с помощта на колегите си го натика на задната седалка на една от полицейските коли.

— Началник Валаперти ни помоли да ви ескортираме обратно до града — обясни великанът. — Нужно е да напишете показания. И се боя, че артефактът, мишената на бандата, трябва да бъде конфискуван като доказателство.

— Това не ме тревожи — промърмори Климт. — Само хванете този негодник Стивънс.

— Непременно, господине. Целият му план ще отиде на кино, господин Климт. Няма да се измъкне.

Обратното пътуване до Рим отне по-малко от четирийсет минути. Антонио Малдини, все още прикован към вратата, ту изпаднаше в безсъзнание, ту идваше на себе си до Роберто Климт,

когато спряха пред сградата на полицейското управление на Пиаца ди Спаня.

— Почакайте тук, господине. — Един от полицаите внимателно пое златната чаша с облечена с ръкавица ръка и я прибра в чиста найлонова торба за веществени доказателства. — Началник Валаперти би желал сам да ви придружи вътре. Уредил е отделна стая за разпити.

— Ами той? — Роберто Климт нервно посочи към Малдини.

— Вече не може да ви навреди, господин Климт. — Полицаят погледна многозначително към окования с белезници мъж. — Освен ако не предпочитате един от хората ми да почака с вас...

— Не, не. — Роберто Климт бе прекалено суетен, за да признае, че се чувства застрашен, особено пред толкова красиво младо ченге. — Не е необходимо. Просто побързайте. Искam по-скоро да се приключи с тази история.

— Разбира се.

Тримата полицаи побързаха да влязат в сградата, като преди това заключиха колата. Роберто Климт чу как бравите щракват. Неловко погледна към отпуснатия до него човек. Преди няколко часа Антонио Малдини възнамеряваше да го пребие и ограби, след което да го изостави мъртъв на шосето. Думите на едрия полицай се върнаха в паметта му. „Той е измамник, и то много опитен.“

Хладнокръвието на Климт се пропука. Антонио Малдини вече бе надхитрил охраната му. Възможно ли бе да се освободи от белезниците? Можеше да дойде на себе си и да го надвие. Можеше да го вземе за заложник! В крайна сметка нямаше какво да губи.

Минаха пет минути. После десет. От полицаите — никаква следа. В колата ставаше горещо. Малдини стенеше и мърмореше нещо за чашата. Скоро щеше да дойде в пълно съзнание.

Беше направо абсурдно.

Роберто Климт се опита да отвори вратата, но установи, че е заключена както отвътре, така и отвън. Натисна бутона за отключване. Не последва нищо.

Подтикнат от увеличаващата се паника, той се опита да се промъкне на предната седалка. С разрошената си руса коса и изкривена вратовръзка съзнаваше, че изглежда смешен — задникът му бе щръкнал между задната и предната част на колата, — но не го беше

грижа. След като се сгромоляса на седалката на шофьора, откри, че и предната врата не се отваря.

— Пуснете ме да изляза! — Той заблъска по прозорците за развлечение и забавление на минувачите. — Хванат съм в капан! За бога, пуснете ме навън!

Тримата полицаи небрежно излязоха от страничната врата на управлението. Извървяха заедно няколко пресечки, преди да си стиснат ръцете, разделиха се и се стопиха в многолюдния град.

И тримата се усмихваха.

Началник Валаперти все още седеше в колата си пред апартамента на Роберто Климт на Виа Венето, когато му се обади.

— Какво? — Лицето му пребледня. — Не разбирам. В една от нашите коли? Не е възможно.

— Определено беше Климт, господине. Бил е вътре повече от час. Точно пред управлението, да. Стотици граждани са го видели, но са предположили, че е някакъв луд, когото сме арестували. Докато ни докладват, бе вън от себе си и с топлинен удар. Все повтаряше за някаква чаша...

Гюнтер Хартог попи сълзите си от смях с лепената си кърпичка с монограм.

— Значи сте се разхождали по улицата с чашата на Нерон под мишница? Да се неначудиш.

— Марко и Антонио нямаха грешка — похвали ги Джеф. Той седеше на червеното канапе във вилата на Гюнтер и се наслаждаваше на напълно заслужена чаша бяло вино.

— Уверих те, че ги бива.

— Жал ми е за бедния шофьор. Какъв професионалист! Веднага разбра какво става. И за секунда не намали, когато се опитахме да го спрем. Дори когато го изтикахме от пътя, се опитваше да накара Климт да му даде чашата, за да я отнесе на безопасно място. Но старият глупак не искаше да се раздели с нея.

— Най-много ми харесва онзи момент, когато сте го оставили пред полицейския участък. Прекрасен театрален жест, ако мога да се

изразя така.

— Благодаря — засмя се Джеф. — И аз така го замислих. На Трейси много щеше да ѝ допадне.

Името ѝ неволно се отрони от устните му. То увисна във въздуха като призрак, изведнъж изсмуквайки цялата радост и сърдечност от атмосферата.

— Надали си чул нещо?

Гюнтер тъжно поклати глава. За няколко мига се възцари тежка тишина.

Възрастният мъж най-после проговори.

— Клиентът ми, унгарският колекционер, е повече от очарован от новата си придобивка. Снощи изпратих телеграма на италианските ни приятели, за да ги уведомя колко е техният дял. А тук, моето момче, е твоят.

Той подаде на Джеф един чек. Беше от „Коутс“, частната инвестиционна банка, на негово име, а на чека беше написана неприлично огромно число.

— Не, благодаря — върна му го Джеф.

Гюнтер бе озадачен.

— Какво искаш да кажеш с това „не, благодаря“? Твой е. Ти си го спечели.

— Не ми е нужен — отговори Джеф.

— Не съм сигурен, че разбирам какво общо има „нуждата“ с него.

— Добре, тогава. Не го искам — Тонът на Джеф бе по-рязък, отколкото възнамеряваше. — Съжалявам. Гюнтер. Но парите не ми помагат. Не означават нищо. Вече не.

Гюнтер кимна разбиращо.

— Тогава можеш да ги раздадеш — посъветва го той. — Ако на теб не могат да помогнат, убеден съм, че могат да помогнат на друг. Но ти решаваш, Джеф. Аз не мога да ги задържа.

Две седмици по-късно се появи статия в римското издание на „Лего“ под заглавието „Малка благотворителна организация получава необикновен подарък“.

„Помощ за ромите“, почти неизвестна организация с идеална цел, посветила себе си да подпомага циганските семейства в някои от най-бедните бордеи на Рим, получи анонимно дарение от повече от половин милион евро.

Мистериозният дарител пожела с парите да се основе фонд в памет на Нико и Фабио Тратини, двамата братя цигани, загинали при злополучно падане от порутена постройка преди две години.

— Изключително признателни сме — сподели Никола Джаноти, основател на „Помощ за ромите“ в емоционално интервю. — Наистина сме развълнувани. Бог да благослови непознатите за тяхната щедрост.

[1] Жан Мишел Баския (1960–1988) — американски художник, музикант и продуцент. — Б.пр. ↑

[2] Древен народ, населявал приморската част на Палестина; според Стария завет — състоящ се от невежи и варвари. — Б.пр. ↑

[3] Вацлав Фомич Нижински (1889–1950) — балетист и хореограф от полски произход. — Б.пр. ↑

7.

*Три месеца по-късно
Стиймбоут Спрингс, Колорадо*

Трейси стоеше на терасата на новия си дом и се взираше в планините. Избра мястото заради неговата усамотеност. Дотам се стигаше по частен път в хълмовете над старовремския град Стиймбоут Спрингс. Хареса го и заради спиращите дъха гледки. Заснежените Скалисти планини се възправяха като великани пазители срещу необятното небе, безоблачно и синьо дори и в тази октомврийска сутрин. Трейси усещаше миризмата на изгоряло дърво и борове и чуваше далечното цвилене на конете в полето.

Бе съвсем различно от детството ѝ в Ню Орлиънс, помисли тя и покровителствено погали издутия си корем. Бащата на Трейси беше автомонтьор, а майка ѝ — домакиня, и въпреки че Трейси бе много щастлива, семейство Уитни никога нямаха достатъчно пари. Като дете, растящо в голям град, Трейси винаги мечтаеше за открити пространства и понита. За място като Стиймбоут Спрингс. „Щастливка си, Ейми. Ще израснеш тук и ще бъде великолепно.“

Да се върне в Щатите не бе лесно решение. Трейси не си беше идвала от деня, в който бе отплавала на борда на „Куин Елизабет 2“ от Ню Йорк, за да започне нов живот в Европа. След като я освободиха от затвора, където прекара години за престъпление, което не бе извършила, Трейси с всички сили се опитваше да живее почтено. Но скоро разбра, че малцина са склонни да дадат на бивши измамници втори шанс. Последният ѝ работодател, шефът на Банката за кредити във Филаделфия, ѝ се изсмя в лицето, когато тя се опита да се върне на старата работа. Трейси бе опитен компютърен експерт с отлично образование. Но бързо установи, че е трудно да започне дори черна, слугинска работа, камо ли да я задържи. Щом нещо бе откраднато или повредено, хвърляха вината върху нея и я уволняваха. Без средства да се издържа, тя се ожесточаваше и ставаше все по-отчаяна. Именно отчаянието я подтикна към първата ѝ работа като крадец на бижута, като обра една крайно неприятна жена на име Луис Белами.

И точно тогава за първи път срещна Джеф Стивънс. Той ѝ отмъкна откраднатите бижута на Луис Белами. Бясна, Трейси ги заграби отново. Така започна съперничеството помежду им, превърнало се в привличане, а най-после и в любов. Любовта на живота ѝ. Джеф Стивънс превърна живота на Трейси Уитни в приключение, едно бясно пътуване с влакче в увеселителен парк, пълно с адреналин, вълнение и забава.

Но всяко пътуване има край. Трейси вярваше на Джеф безрезервно, ала той буквално я предаде, разби доверието и заедно с него и сърцето ѝ. Картината на Джеф в леглото с Ребека изгаряше съзнанието на Трейси като огнено клеймо.

Тя все още го обичаше. Винаги щеше да го обича. Но не можеше да се върне. Нито при Джеф, нито в Лондон. Оттук нататък оставаха тя и детето ѝ. *Нейното бебе. Нейната Ейми.*

Като по сигнал дъщерята на Трейси ритна с все сила. Трейси звучно се засмя. „Опитваш се да се измъкнеш от затвора, нали, скъпа моя? Също като майка си.“

Трейси разбра от видеоозона, че нероденото ѝ дете е момиче, и изненада себе си, когато избухна в сълзи на облекчение. Едно момче щеше прекалено да ѝ напомня за Джеф. Внезапно реши да кръсти дъщеря си Ейми, на Ейми Бранигън, дъщерята на управителя на женския затвор, която Трейси бе обикнала като собствена дъщеря.

Ейми Дорис Шмид.

Името беше хубаво, съчетание от минало и бъдеще. Дорис бе името на любимата майка на Трейси. Дорис Уитни никога нямаше да опознае внучката си, но в Ейми щеше да живее споменът за нея. Шмид бе името, което Трейси бе избрала за новата си самоличност, почит към милия стар Ото Шмид, съдружника на баща ѝ в Ню Орлиънс. Трейси бе използвала и други имена през последните десет години, но това бе различно. Името, което избра, щеше да бъде нейно и на Ейми за цял живот. Трейси Уитни вече не съществуваше. Нито Трейси Стивънс.

„Казвам се Трейси Шмид. Съпругът ми Карл, богат немски индустриалец, загина при неочаквана ски злополука през февруари, скоро след като Ейми бе зачената. Дойдох в Америка с дъщеря си, за да започнем нов живот. Карл винаги е обичал планините. Сигурна съм, че щеше да се влюби в Стиймбоут.“

С уменията си на компютърен специалист и измамник подправянето на новата самоличност бе лесно. Паспорти, кредитна история, медицински картон и социална осигуровка — всичко можеше да се създаде или промени с едно цъкане на мишката. Да каже на Ейми истината, което щеше да се наложи един ден — щеше да е трудно. Но когато му дойдеше времето, тя просто трябваше да прекоси моста. Засега госпожа Трейси Шмид бе достатъчно заета да украсява детската стая — бе избрала ексцентричната тема за феите на цветята — и да посещава уроци по йога и гинеколога в града. Заради тези ангажименти и управлението на ранчото — разкошният дървен дом на Трейси се придружаваше от двацет и пет декара земя — ѝ оставаше малко време да мисли за бъдещето. Или за миналото.

— Чук-чук. Дали не ви се намира кафе, госпожо?

Трейси се извърна. Блейк Картър, управителят на ранчото ѝ, бе отминал петдесетте, но изглеждаше по-възрастен заради безбройните люти зими и жарки лета, прекарани навън в планината. Имаше красиви, но сурови черти на лицето. Освен това бе срамежлив, работлив и старомоден. Трейси се мъчеше от месеци, но нищо не можеше да му попречи да я нарича „госпожо“.

— Добро утро, Блейк — усмихна се тя. Харесваше Блейк Картър. Беше тих и силен и ѝ напомняше на баща ѝ. Вярваше му, че няма да задава въпроси за миналото ѝ, нито ще разнася из селото клюки за нея. Знаеше, че може да му се довери, и точка. — Кафеникът е пълен. Налей си.

Тя се върна в кухнята. По-точно е да се каже, че се заклати като патица. Преминала осмия месец на бременността, коремът ѝ бе огромен, а през последните две седмици глезените ѝ започнаха ужасно да се подуват. Като се замислеше, всичко започваше да се подува. Пръстите ѝ приличаха на наденици, зашита една за друга, а лицето ѝ бе подпухнало и кръгло като холандско сирене. Ефектът се влошаваше от съвсем късата подстрижка, която си бе направила, за да добие новата си самоличност като госпожа Шмид. В салона Трейси мислеше, че изглежда особено шик, но тогава още беше слаба и не ѝ личеше. Сега приличаше на затворническа надзирателка лесбийка.

— Добре ли сте, госпожо?

Блейк Картър тревожно загледа как Трейси слиза, подпирайки с ръце корема си.

— Надявам се. Цяла сутрин Ейми се опитва да се измъкне. Току-що ме изрита. Аз... ох!

Прегъната на две, Трейси се вкопчи в кухненския плот. Мигове по-късно за неин срам водите ѝ изтекоха по новите плочки на пода.

— Боже мой!

— Ще ви закарам до болницата — предложи Блейк. Той нямаше собствени деца, но бе извадил на бял свят безброй телета и за разлика от Трейси не изпитваше никакво смущение.

— Не, не — възпротиви се тя. — Ще родя у дома. Нали нямаш нищо против да се обадиш на акушерката и да я помолиш да дойде? Номерът ѝ е на хладилника.

Блейк Картър се намръщи неодобрително.

— С всичкото ми уважение, госпожо, но водите ви току-що изтекоха. Трябва да сте в болница. С лекар, а не с шарлатанин.

— Акушерка — поправи го Трейси.

Тя бе твърдо решена да роди без упойка и да се справи сама. Да стане майка бе единствената роля, която чакаше цял живот. Нужно бе да е годна за това. Способна. В съзнание. Искаше да си докаже, че може да се справи сама.

— Действително ще съм по-спокоен, ако ви закарам в болницата, госпожо. След като вашият съпруг... не е... с вас.

— Всичко е наред, Блейк, наистина. — Трейси бе трогната от загрижеността му и от успокояващото му, силно присъствие. Но бе планирала всичко. Беше готова. — Само се обади на Мери. Тя знае какво да прави.

Блейк Картър стоеше пред спалнята на Трейси и се тревожеше все повече. Знаеше, че първото раждане на една жена може да трае дълго. Но му бе известно също, че изтекът ли водите, бебето трябва да излезе. Госпожа Шмид лежеше вътре от часове. И виковете, които издаваше, не бяха нормални. Блейк Картър отскоро я познаваше, но бе преценил, че е кораво момиче, физически и емоционално. Не ѝ беше в природата да пици така.

Колкото до акушерката Мери, тя изглеждаше като току-що излязла от гимназията.

Още един писък. Този път в него звучеше страх. Стига толкова.

Блейк Картър се втурна в стаята. Трейси лежеше в леглото. Целият чаршаф и дюшекът бяха пропити с кръв. Акушерката Мери се бе надвесила над нея с пребледняло от страх лице.

— Исусе Христе — възкликна Блейк.

— Съжалявам! — Очите на акушерката бяха пълни със сълзи. — Аз... не знаех какво да правя. Знаех, че малко кървене е нормално, но...

Блейк Картър избута момичето настрани. Грабна Трейси на ръце и се заклатушка към вратата.

— Ако тя или бебето умрат, ти ще си виновна.

Трейси лежеше на пода в самолета. Беше „Боинг 747“ на „Ер Франс“ на път към Амстердам и друсаше жестоко. Сигурно имаше буря. Тя трябваше да направи нещо. Да открадне диаманти? От нея бликаше пот. Болката я връхлетя отново. Не болка, а агония, сякаш някой режеше вътрешностите ѝ с назъбен кухненски нож. Тя отчаяно изпищя.

На предната седалка на колата Блейк Картър едва сдържаше сълзите си.

— Всичко е наред, скъпа — успокояваше я той. — Почти стигнахме.

Трейси се намираше в някаква бяла стая. Дочу гласове.
Затворническият лекар в Луизиана.

— *Порязванията и раните са дълбоки, но ще заздравеят... изгубила е бебето.*

Нейната майка по телефона в нощта, когато умря.

— *Толкова те обичам, Трейси.*

Джеф, в скривалището в Амстердам, който вика:

— *За бога, Трейси, отвори очи! Откога си така?*

— Откога е така? — изкрещя младият лекар на Блейк Картър.

— Водите ѝ изтекоха преди четири часа.

— Четири часа? — За миг на Блейк му се стори, че лекарят ще го удари. — Защо, по дяволите, сте чакали толкова дълго?

— Не разбирах какво става. Не знаех... — Думите заседнаха в гърлото на стария каубой. Вече караха Трейси към операционната. Тя все още крещеше и не бе на себе си. Продължаваше да вика някого на име Джеф. — Ще се оправи ли?

Докторът го погледна право в очите.

— Не зная. Загубила е огромно количество кръв. Има признаци на еклампсия^[1].

Очите на Блейк Картър се разшириха.

— Но ще оживее, нали? А детето...?

— Бебето трябва да оживее — отговори лекарят. — Извинете ме.

Болката я мъчеше, а после изчезна.

Трейси не се страхуваше. Беше готова да умре, готова отново да срещне майка си. Заливаше я неимоверно усещане за покой.

Бе чула доктора. Бебето ѝ щеше да оживее.

В края на краищата само това имаше значение.

Ейми.

Последната мисъл на Трейси бе за Джеф Стивънс и колко силно го обича. Щеше ли да разбере за дъщеря си? Щеше ли да дойде и да я потърси?

Вече не зависи от мен.

Време е да си отида.

Блейк Картър избухна в сълзи в прегръдките на младия лекар.

— Не биваше да бъда толкова груб с вас — извини се докторът. — Вината не е ваша.

— Беше моя. Трябваше да съм по-настойчив. Веднага трябваше да я докарам тук.

— Ако се замислим, сте постъпили правилно, господин Картър. Важното е, че сте я докарали. Спасихте ѝ живота.

Блейк Картър се обърна и погледна Трейси. Дълбоко упоена след спешното цезарово сечение — още докато я шиеха, имаше нужда от кръвопреливане, — едва сега започваше да идва в съзнание. Взеха

детето ѝ за изследвания в интензивното, но лекарят увери Блейк, че всичко изглежда нормално.

— Бебето ми... — немощно прошепна Трейси с все още затворени очи.

— Детето ви е добре, госпожо Шмид — успокои я докторът. — Трябва да си почивате.

— Къде е тя? — настоя Трейси. — Искam да видя дъщеря си.

Лекарят се усмихна на Блейк Картър.

— Вие ли ще ѝ кажете, или аз?

— Какво да ми каже? — Трейси се надигна, напълно будна и изпълнена със страх. — Какво е станало? Тя добре ли е? Къде е Ейми?

— Налага се да измислите друго име. — Блейк Картър тихо се засмя.

В същия момент влезе сестра, поела в ръце повито в пелени новородено. Сияеща, тя подаде вързопчето на Трейси.

— Поздравления, госпожо Шмид. Имате момченце!

[1] Гърчове, застрашаващи живота на майката и детето. — Б.пр.

ВТОРА ЧАСТ

8.

Париж

Осем години по-късно

Инспектор Жан Ризо от Интерпол се вгледа в лицето на мъртвото момиче.

Беше черно и подпухнало от задушаването и от наркотиците. Хероин. Огромно количество. И двете ѝ ръце бяха белязани от червени убождания, предвестници на смъртта. Полата ѝ бе вдигната над бедрата, бельото — свалено, а краката ѝ — гротескно разкрасени.

— След смъртта ѝ ли я е нагласил така?

Всъщност не беше въпрос. Инспектор Жан Ризо знаеше как действа този убиец. И все пак патоанатомът кимна.

— Изнасилена ли е?

— Трудно е да се каже. Много вагинални охлузвания, но като се има предвид работата ѝ...

Момичето беше проститутка, както и останалите. „Трябва да престана да я наричам момичето“, смърри се Жан Ризо. Провери бележките си. Алиса. Името ѝ беше Алиса.

— Някакви следи от семенна течност?

Патологът поклати глава.

— Нищо. Никакви отпечатащи от пръсти, никаква слюнка, никакви косми. Ноктите ѝ са били изрязани. Ще продължим да търсим, но...

„Но няма да намерим нищо.“

Още един подпис на убиеца. Изрязваше ноктите на момичето след смъртта ѝ, за да отстрани всякакви следи от негова ДНК. Човекът беше спретнат наркоман. Подреждаше жертвите си в унижителни сексуални пози, но винаги им сресваше косите, изрязваше им ноктите и оставяше местопрестъплението безупречно чисто. Известен бе с това, че оправя леглата и събира отпадъка в торби. И винаги оставяше библия до трупа. Днес бе избрал стих от „Послание до римляни“:

Гневът Божий се открива от небето върху всяко нечестие и неправда на хората, които държат истината в неправда.^[1]

Единайсет убийства в десет различни града за период от девет години. Полицаяте от шест различни страни след хиляди часове на разследване се опитваха да хванат негодника. И докъде ги доведе всичко? Доникъде.

Някъде в сенките педантичен християнин с неприязън към проститутките си умираше от смях.

Жан Ризо погледна през прозореца. Беше дъждовна априлска сутрин и изгледът от неприветливото студио на Алиса Арно бе отчайващо потискащ. Алиса живееше в евтино жилище под наем в северното парижко предградие Корбей-Есон. Безработицата в квартала надхвърляше петдесет процента и разрухата цареше навсякъде. Под прозореца на Алиса се простираше осеян с отпадъци двор, а тъмните бетонни стени на околните сгради бяха покрити с графити. Група отегчени, сърдити на вид мъже се бяха скрили от дъжда в един вход и пушеха марихуана. След няколко часа щяха да минат на нещо по-силно, стига да можеха да си го позволят. Ако не, долу в метрото, въоръжени с ножове, щяха да тероризират по-богатите си бели съседи да подхранват навиците им.

Жан тихичко запя „Обичам Париж през пролетта...“

Патологът приключи работата си. Двама униформени жандармеристи тръгнаха да преместват трупа.

— Вярваш ли, че има типове, които биха платили, за да спят с тая? — възкликна единият, докато закопчаваше ципа на торбата с мъртвата.

— Знам ли. По-скоро бих си пъхнал инструмента в месомелачка.

Инспектор Жан Ризо се обърна към тях разгневен.

— Как смеете! Покажете малко уважение. И тя е човешко същество. Поне е била. Била е нечия сестра или нечия дъщеря.

— Съжаляваме, господине.

Двамата жандармеристи продължиха работата си. Щяха да вдигнат вежди по-късно, когато интригантът от Интерпол си отидеше.

Откога не разрешаваха малко черен хумор на местопрестъплението? И кой, по дяволите, бе инспектор Жан Ризо?

Парижкото управление на Интерпол беше малко и семпло обзаведено, но гледката навън бе живописна. От временния си кабинет Жан Ризо виждаше издигащата се в далечината Айфелова кула, а на преден план белия купол на „Сакре Кьор“ в Монмартр. Беше съвсем различно от бедняшкия и самотен апартамент на Алиса Арно.

Жан Ризо прокара ръце през косата си и се постара да не допуска тъгата да го обземе. Нисък, но красив мъж, току-що минал четирийсетте, набит, с телосложение на боксьор и светлосиви очи, греещи като лунен камък, когато бе ядосан или подвластен на други чувства, Жан беше харесван в Интерпол. Беше работохолик, но не го тласкаше амбицията — малцина в агенцията бяха по-малко заинтересувани да се изкачат по професионалната стълбица в сравнение с него, — а го подтикваше искреният му стремеж към справедливост и желанието да поправи злините в този жесток свят.

Пристрастеност беше опустошила семейството на Ризо. И двамата родители на Жан бяха алкохолици, майка му почина от цироза. Жан страстно вярваше, че самата пристрастеност е болест, но въпреки че бе израснал в Керисдейл, богато предградие на Ванкувър, бе срещал малко хора, споделящи неговите възгледи. Спомняше си как съседските семейства отбягваха майка му. Селест Ризо произхождаше от стар френско-канадски род и в младостта си бе изключителна красавица. Но пиенето я загрози и съсипа личността ѝ. Когато краят дойде, нямаше кой да ѝ помогне.

Бащата на Жан успя да се откаже, но също почина млад от инфаркт на четирийсет. Единствената утеха бе, че Денис Ризо не доживя да види падението на дъщеря си, прирастила се към кокаина. Досуц като убитото днес момиче, сестрата на Жан, Елен, бе станала проститутка през последните отчаяни години на своя живот. Колко мразеше тази дума — „проститутка“. Сякаш включваше в себе си същността на живота на една жена: нейната стойност, личността ѝ, нейните надежди и страхове. Елен беше сърдечен и мил човек. Жан Ризо бе склонен да вярва, че Алиса Арно и всички останали жертви на убиеца също са били сърдечни и мили.

Шефовете на Жан в Лион с неохота му възложиха случая на Библейския убиец.

— Прекалено е лично — отсече Анри Дювал, дългогодишен приятел и шеф на Жан. — Само ще се измъчиш и няма да свършиш нищо. Заради липсата на обективност.

— Обективен съм — изтъкна Жан. — И работата ми надали е по-неуспешна, отколкото на предшественика ми. Единайсет мъртви момичета, Анри. Единайсет! А ние не знаем нищо.

Анри Дювал изгледа приятеля си мрачно и продължително.

— Коя е причината, Жан? Случаят е по-студен от труп, престоял десет дни във фризера. Няма да го разгадаеш. Дори и да успееш, никого няма да го е грижа. Не е най-брилянтната стъпка в кариерата ти.

Жан неловко се размърда на стола си.

— Искам предизвикателство. Имам нужда от нещо, което ще обсеби времето ми. Ще ме разсее.

— Ще отвлече мислите ти от Силви?

Жан кимна. Съпругата му францужойка преди година се бе развела с него тихо и без злоба след десет години брак. Имаха две деца, но Жан работеше неуморно, седем дни в седмицата и накрая самотата дойде твърде много на Силви.

Жан страдаше. Силви и децата ужасно му липсваха, макар да не можеше да отрече, че рядко ги виждаше, дори когато бяха женени. Както Силви изтъкна след оплакването му от самотата, когато ѝ върна децата един уикенд.

— Но, Жан, скъпи, минаха четири месеца, преди да осъзнаеш, че сме разведени. Получихме окончателното решение през януари, а ти едва през май ми се обади да ме попиташ какво означава.

Той сви рамене.

— През пролетта бях затрупан с работа. Имах прекалено много неща за вършене.

Силви го целуна по бузата.

— Зная, скъпи.

— Не можем ли отново да се оженим?

— Лека нощ, Жан.

Случаят с Библейския убиец бе за Жан Ризо терапия, наказание и изкупление. Ако бе възможно да хване този негодник, да въздаде

справедливост за онези бедни момичета, ако можеше да му попречи да отнеме още един живот, той вярваше, че някак си ще поправи злото. Разводът му, смъртта на Елен... би трябвало да означават нещо.

Уф. Той отвори очи и изтощен се облегна на стола си.

Проблемът беше, че не го е хванал. Не бе спасил Алиса.

Както и не успя да спаси Елен.

Навън дъждът беше спрял и Париж отново блестеше като мокър скъпоценен камък на пролетното слънце.

Жан Ризо се зарече, че няма да напусне града, преди да открие нещо. Не биваше да се връща в Лион с празни ръце.

Четири дни по-късно той наруши клетвата си.

Дъщеря му Клеманс спешно бе откарана в болницата с болки в корема и я оперираха от апандисит.

— Чувства се добре — уверяваше го Силви. — Но питаше за теб.

Жан подкара като вятър и стигна в лионската клиника „Жана д'Арк“ за по-малко от три часа. Силви седеше до леглото на дъщеря им с уморен вид.

— Току-що се събуди — прошепна му тя.

— Татко!

Шестгодишната Клеманс бе копие на майка си, със златни къдрици и ококорени сини очи. За досада на Жан и по-малкият му син приличаше на рода на Силви.

— Изобщо не е честно. Генетично съм кръгла нула! — оплакваше се той на жена си, която се смееше и го питаше какво очаква от нея да направи по въпроса.

— Мама каза, че си в Париж.

— Вярно е, миличка.

— Хвана ли злодея? — попита дъщеря му.

Жан избегна погледа на Силви.

— Още не.

— И все пак се върна, за да ме видиш?

— Разбира се. Всъщност дойдох да ти видя апендикса — пошегува се Жан. — Връчиха ли ти го в буркан?

— Гадост! Не! — засмя се Клеманс, но после трепна болезнено.

— Не я карай да се смее, идиот такъв — скара му се Силви.

— Извинявай. Когато бях малък, ти го давах в буркан, да си го отнесеш вкъщи.

— В Канада ли?

— Ами да.

— Едно време?

Силви се усмихна.

— Както сам виждаш, тя се възстановява доста бързо.

След няколко минути влезе сестра и нареди да оставят момичето да си почине. Жан и Силви излязоха в коридора.

— Благодаря ти, че дойде.

— Хубава работа — каза Жан. — Няма за какво да ми благодариш. Тя е и моя дъщеря. Обичам я повече от живота си.

— Зная, скъпи. Неправилно се изразих. Как върви разследването?

Жан изпъшка.

— Никак. В Париж беше ужасно. Начинът, по който е живяла. Трябваше да видиш жилището ѝ.

Сивите му очи отразяваха неговите чувства. Силви сложи ръка на рамото му.

— Знаеш, че не можеш да спасиш всички — меко каза тя.

— Очевидно не мога да спася никоя от тях — отвърна горчиво Жан. — Обади ми се, когато я отведеш вкъщи.

Обратно в наетия апартамент с румсървис на хвърлей камък от главния секретариат на Интерпол на кей „Шарл де Гол“, Жан Ризо включи компютъра си. Написа потребителското си име и паролата и загледа отварящата се каскада от прозорци, свързани с престъпленията на Библейския убиец.

Всяка от жертвите имаше сериен номер, под който местната полиция бе записала уликите. Или по-скоро бе отбелязала липсата на такива, преди да закрие случаите. За вътрешна информация Интерпол бе означил момичетата като БУ1, БУ2 и така нататък. Когато Джеф замина за Париж, папката завършваше с БУ10, червенокоса испанка на име Исия Морено. Утре Жан Ризо щеше да добави и името и снимката на Алиса Арно. БУ11. От нея бе останало единствено това.

В допълнение към официалните досиета Жан бе създал свои много по-визуални, които възприемаше като компютърна черна дъска, нещо като стая на злополуките онлайн. Снимките на жертвите бяха разположени в средата. За Жан Ризо тези жени не можеха да бъдат просто номера. От това множество лица идеите се разпростираха като спици на колело: събиране на сведения, свидетели, общи фактори, съдебни данни, всичко, което му се струваше значимо или интересно.

След като с едно цъкване отвори личното ѝ досие, Жан дълго го проучва.

Нищо. Не разполагаше с нищо.

Една фраза на преподавателите му в колежа все го преследваше:

„В полицейската работа каквото не знаеш е също така ценно както онова, каквото знаеш.“

Стига да беше истина, кисело си помисли Жан.

Истината беше, че той не знаеше кой знае колко. Но улики трябваше да има. Задължително. Никой не беше толкова умен, и то през цялото време. Трябваше да започне да гледа различно на събитията.

Местопрестъпленията бяха чисти като сълза. Ако не станеше чудо, нямаше да предадат този пич на съдебната система. Но сигурно имаше нещо друго, някаква друга връзка между убийствата. Пропускаше общата картина. Длъжен беше да смени подхода.

Идеята да смени подхода веднага накара Жан да помисли за картите на „Гугъл“.

Карти. География.

Введе местоположенията на убийствата в компютъра и ги разположи на картата. Мадрид, Лима, Лондон, Чикаго, Буенос Айрес, Хонконг, Ню Йорк, Мумбай... Двайсет минути той се занимава да рисува линии между точките на картите, превърташе ги и търсеше някаква форма. Нищо не му идваше наум.

Ако не е мястото, може би е времето...

През следващите два часа Жан анализира датите, дните и часа на всяко убийство. Какво послание носеха числата? Старателно провери библейските текстове, оставени на всяко местопрестъпление. Дали например Битие, втора глава, стих осемнайсет имаше нещо общо с 18 февруари?

Разбира се, че не. Изморен, той разтърка слепоочията си. Струваше му се, че почва да оглупява.

Наля си чаша уиски и се приготви да работи цялата нощ, когато го осени нова мисъл. Може би убиецът не е математически гений. Нищо чудно нещата да са значително по-прости.

Влезе в централната база данни на Интерпол, записа датата на всяко убийство, след което разпечата списък на всички престъпления с насилие, извършени в същия град и в същия ден.

Не научи нищо значително.

Жан разшири критериите за търсене седмица преди и седмица след датите на убийствата.

Откри множество други неразкрити убийства и отвратителни изнасилвания. Но никое от тях не влизаше в този модел. Нищо не свързваше престъпленията на Библейския убиец с останалите злодеяния.

По някакво хрумване Жан изтри думата „насилие“ от диалоговата кутия. Сега виждаше само „сериозните престъпления“ в рамките на една седмица преди и след библейските убийства на същите места. Едно по едно те се появиха на екрана.

Мадрид: КРАЖБА. Един милион долара и повече.
Предмети на изкуството. Галерия „Анита“.

Лима: КРАЖБА. Два милиона долара и повече.
Предмети на изкуството. Галерия „Муниципал де Арте“.

Лондон: КРАЖБА. Петстотин хиляди долара и повече. Диаманти и други. Частна резиденция (Рейс).

Ню Йорк: КРАЖБА. Предмети на изкуството.
Писаро. Частна резиденция (Макменеми).

Чикаго: КРАЖБА. Един милион и повече. Бижута.
Търговец (Нийл Лейн).

Буенос Айрес, Хонконг, Мумбай.
КРАЖБА. КРАЖБА. КРАЖБА.

Жан Ризо усети, че сърцето му бие учестено. Той вдигна телефона.

— Бенжамен?

— Ризо? — Бенжамен Жаме, шефът на парижкото бюро на Интерпол, звучеше определено уморено.

— Открих нещо. Мащабни кражби. Произведения на изкуството, диаманти, повечето струващи шестцифрени суми. Ден-два преди всяко убийство. Имало ли е мащабен обир в Париж през последните два дни?

— Разкарай се — изръмжа Бенжамен Жаме. — Знаеш ли колко е часът?

— Трябва да е нещо голямо — остана глух за думите му Жан. — Някой да е крал от „Картие“ или от някое посолство, или... не зная... Лувъра? Най-вероятно художествени предмети, но нищо чудно да са и скъпи бижута.

В другия край на линията настъпи дълга пауза.

— Щом стана въпрос, има нещо. От сейфа на съпругата на немския посланик беше открадната ценна колекция от миниатюри.

— Колко ценна?

— Над един милион евро.

— Кога?

— В сряда през нощта. — Бенжамен Жаме въздъхна. — Но виж, Жан, това няма нищо общо с мъртвата проститутка. Третираме го като домашна злополука. Разпитват целия персонал на посолството. Няма признаци за взлом и... Жан? Жан, чуваш ли ме?

Жан Ризо се заклатушка към работата си следващата сутрин в девет с вид все едно не е спал дни наред. Без да обръща внимание на поздравите на колегите си и шегите им за изнемощелия му вид, той влезе направо в кабинета си и затвори вратата.

След пет минути секретарката му Мари се осмели да надникне в лъвската бърлога.

— Кафе?

— Да, много ти благодаря.

— Обади се бившата ти съпруга. Съобщи ми, че дъщеря ти се връща вкъщи този следобед.

— Добре — отвърна Жан, без дори да вдига очи.

Имаше връзка. Първата връзка, откакто бе поел този отвратителен случай. Нищо друго нямаше значение.

Единайсет убийства, всичките носещи отличителния белег на един и същи убиец.

Единайсет дръзки кражби в същите градове, два дни преди момичетата да умрат.

Нито едно от престъпленията не бе разкрито.

Имаше връзка. Трябваше да има. Просто беше много повече от съвпадение.

Но връзката не бе проста. Жан не можеше да измисли правдоподобен мотив, който да свързва убийството на проститутка с отмъкване на изящно изкуство. При това при поне три кражби заподозреният извършител беше жена. Въпреки че не разполагаше с ДНК, за да го докаже, Жан Ризо би заложил живота на децата си, че Библейският убиец е мъж. Никоя жена не би нанесла подобни противни, сексуални рани на друга жена.

Кафето пристигна. Жан изпи две чаши от силната течност. Без сериозна надежда за успех стартира базата данни за заподозрените най-ловки крадци на предмети на изкуството и бижута, работещи в международен мащаб. Списъкът съдържаеше над четиристотин имена. След като набра „сортирай по пол“, Жан избра „жени“ и започна търсенето.

На екрана се появиха пет досиета.

Пет!

Една беше мъртва.

Три бяха в затвора.

Жан Ризо отвори петото досие. На компютърния екран се появи младо женско лице. Беше толкова красиво, с кожа като порцелан, кестенява коса и интелигентни яркозелени очи, от които детективът не можеше да откъсне поглед.

— Трейси Уитни — промълви той. — Удоволствие е да те видя.

[1] Рим. 1:18. — Б.р. ↑

9.

— Седнете моля, госпожо Шмид, госпожо Карсън.

Директорът на основното училище в Стиймбоут Спрингс Бари Джоунс погледна двете майки, седнали срещу него, и синовете им. Трейси Шмид беше поразителна. Със стройната си фигура, блестяща кестенява коса и изумителни зелени очи изглеждаше значително по-млада от своите трийсет и седем години. Всички знаеха, че госпожа Шмид е вдовица, при това богата, но само толкова им бе известно. Живееше сам-самичка в онова ранчо със стария Блейк Картър, откакто преди десет години се бе заселила в града. Естествено, заради красотата ѝ пълзяха слухове. Някои твърдяха, че Трейси и Блейк имали връзка. Според директор Джоунс това бе трудно за вярване.

Синът ѝ Никълъс седеше до нея. Беше малко по-мургав, но по красота не ѝ отстъпваше. За нещастие и него в трети клас го топяха във вряла вода по-често и от повторно използвана торбичка чай.

От другата страна на писалището на директора с тлъсти скръстени ръце, досущ бели кренвирши, седяха Емелин Карсън и синът ѝ Раян. Раян Карсън бе обещаващ хокеист, популярен в класа и хулиган. Имаше четвъртита глава и приближени очи, които го правеха да изглежда по-глупав, отколкото в действителност е. Прякорът на Раян беше Скалата и той всячески му подхождаше. Освен това приличаше на майка си. Лицето на Емелин Карсън бе необикновено плоско, а челото ѝ грозно изпъкваше над него. Все едно парен влак е започнал да газии лицето, после е размислил и е дал на заден.

Директор Джоунс искаше да е тук, за да порицае Карсън, а не Никълъс Шмид! Знаеше чия майка би желал да е по-доволна.

— Ще го изритате ли този път? — подхвана госпожа Карсън с обичайното си очарование. — Моят Раян знае какво е видял. Момчето е измамник.

— Не е вярно, мамо — Никълъс открито погледна Трейси. — Сигурен съм, че Скалата — Раян — наистина си мисли, че ме е видял. Но със сигурност греша.

Толкова е красив, помисли си с обич Трейси. И така умело лъже.

Тя се обърна към директор Джоунс с най-сладката си усмивка.

— Навярно вие ще ми кажете какво се е случило?

— Опасявам се, че няколко деца са станали свидетели на случката. Раян е бил най-отпред, но е имало и други. Станало е през междучасието. Хванали са Никълъс до катедрата на госпожа Уакловски да заснема с телефона си отговорите на утрешния тест. Всъщност е предложил да продаде информацията на съучениците си, включително на Раян.

— Точно така — намеси се Раян. — Искаше ми десет кинта. Сякаш съм готов да ги дам за някакви тъпи отговори по математика!

— Пък и за какво са ти. Толкова си умен, Скала, че и без тях щеше да решиш теста. Нали така?

— Именно. — Очите на хулигана се присвиха. Подозираше, че му се присмиват, но не схващаше защо. — Както и да е, истината е, че той маме.

— Както ви споменах, госпожо Шмид, в случая не е думата на едно момче срещу думата на друго. Половината от трети клас подкрепят историята на Раян.

Трейси разбиращо кимна. Погледна към сина си, без да знае как да му помогне, и забеляза, че в очите на Никълъс просветва светлина.

— Проверете телефона ми.

— Моля? — не разбра директор Джоунс.

Момчето посегна към джоба си. Секунди по-късно плъзна предложението апарат по писалището на директора.

— Проверете има ли снимки.

— Вижда ми се разумно — подкрепи го Трейси.

— Много добре.

Директорът включи апарата и непохватно се запипка с копчетата.

— Как... къде да разбера има ли снимки?

— Ще ви покажа — безгрижно предложи Никълъс.

— Не. Аз ще ви насоча. — Едрата ръка на госпожа Карсън се стрелна през бюрото и грабна телефона. — Нищо чудно да ги е изтрил. Ето на. — Тя победоносно отвори файла, но самодоволното ѝ изражение бързо избледня. — Хей, какво е това?

— Може ли да погледна снимките? — приветливо попита Трейси. — Доколкото виждам, няма тест по математика. — Тя подаде обратно телефона на директор Джоунс.

— Вече ги е изтрил. Истински лъжец! — Госпожа Карсън вече викаше. — Половината клас е видял снимките.

— Всички изтрети преди половин час файлове ще бъдат в кошчето. Убеден съм, че господин Фарли с радост ще провери — услужливо предложи Никълъс. Крис Фарли бе декан на училищния департамент по софтуер. — Но няма да намери никакви снимки, защото не съм правил такива. Истина е. Играех на „Ядосани птици“. Предполагам, че понеже бях близо до учителската катедра, Скалата е предположил...

„Виж как му трепкат миглите“, помисли Трейси и се изправи от стола си.

— Това ли е всичко, господин Джоунс?

„Каква фигура!“ — възхити се директор Джоунс.

— Като че това е всичко, госпожо Шмид. Очевидно нещо не съм разбрал. Благодаря за посещението.

Навън в коридора Никълъс целуна майка си за довиждане.

— Ще се видим след училище. Радвам се, че разрешихме тази глупост.

— Да — съгласи се Трейси. — Ще се видим след училище. Ники?

— Да?

— Не забравяй да пъхнеш другия чип в раницата си.

— Какъв друг чип?

Трейси се засмя.

— Онзи със снимките от теста, миличък.

Никълъс Шмид загледа как майка му върви към двойните врати. Тя се стараеше да се овладее, но той забеляза, че раменете ѝ потръпват от смях.

Толкова я обичаше в този момент, че му идеше да се пръсне.

Докато караше към вкъщи по познатите улици на Стиймбоут Спрингс, Трейси дълго се смя.

Ники може и да приличаше на нея, но по характер бе досущ като баща си. Очарователен, красив, забавен и понякога лъжлив, на осем

години във всяко отношение Никълъс Шмид бе един мъничък Джеф Стивънс. Трейси положи всички усилия да го порицае. Тя бе негова майка и истинската причина да се пресели в Колорадо бе, за да води синът ѝ различен живот от нейния и на Джеф. По-добър, по-щастлив и по-честен. Никълъс никога нямаше да научи истината за неговото минало или за нейното. И все пак Трейси не можеше да се удържи да не обича дяволия характер на сина си.

Трябваше да го насочва. Да използва способностите му за добро.

Когато бе на три, взе парите за обяд на момиченце от детската градина и не му ги върна цели пет дни. До петък родителите ѝ подразбраха (тя се връщаше прегладняла всеки следобед) и цялата история излезе наяве.

— Как я накара да ти даде парите си? — кротко го попита Трейси.

— Излъгах я, че ще ѝ купя плюшено мече. И то красавец. Такова, каквото само аз мога да ѝ намеря.

— Ясно — кимна Трейси. — И защо го направи, миличък?

Никълъс хвърли поглед на майка си, който говореше: „Въпросът подвеждащ ли е?“.

— Защо си измамил Нора, че ще ѝ купиш нещо, а не е било истина? — настоя Трейси.

— За да ѝ взема парите — отговори момчето.

Майка му не е в настроение днес, прецени Никълъс. Може би имаше нужда от повече сън?

— Но това е непочтено, миличък — обясни търпеливо Трейси. — Да ѝ вземеш парите. Те са били на Нора.

— Вече не! — жизнерадостно се засмя Никълъс. — Освен това тя е гадна.

— Така ли?

— Наистина е непоносима. Нарича Джулс „дебел“ и твърди, че обядът му воня на лайно. Той наистина смърди така — замислено добави той. — Но Джулс плака заради нея. Дадох му половината пари.

Виж ти, заключи Трейси. Това хвърляше друга светлина по въпроса.

За жалост директорът на детската градина в Стиймбоут Спрингс виждаше нещата по различен начин. Никълъс прекара следващите дни

у дома, рисувайки с пръсти. Не всичките му лудории бяха толкова алтруистични.

В първи клас беше извадил мишките Ванилия и Шоколад от клетката им в класната стая и ги бе пуснал в чантата на учителката, „за да види какво ще стане“. (Стана това, че горката госпожица Родрик едва не катастрофира с джипа си, а писъците ѝ се чува чак до Болдър.)

Или миналата година, когато само на седем избяга от училище, за да отиде сам на хокеен мач. Забелязал многобройно семейство с поне шест деца на стадиона, Никълъс успешно минал през охраната. Чак в края на мача охранител забелязал, че е сам, и повикал организаторите.

— Знаеш ли колко бяха разтревожени всички? — скара му се обезумялата Трейси след това. — Училището повика полицията. Мислеха, че са те отвлекли. Аз също!

— Защото съм отишъл на хокеен мач? Малко е прекалено, не мислиш ли?

— Редно беше да си на училище! — викна Трейси.

— Хокеят е възпитателен.

— Доколко е възпитателен, Ник?

— Част е от учебната програма.

— Да го играеш, а не да го гледаш. Бягаш от училище, а не играеш хокей. — Трейси започваше да губи търпение. — Но не това е от значение. Важното е, че си излязъл в града напълно сам. Та ти си само на седем години!

— Зная. — Никълъс чаровно се усмихна. — Знаеш ли каква е думата ни за тази седмица? „Инициативен“. Според теб имам ли достатъчно инициатива за възрастта си?

Да отглежда Ники бе работа на пълен работен ден. Колкото повече растеше, толкова повече контрол тя трябваше да упражнява, а момчето бе само на осем. Господ да ѝ е на помощ! Но синът на Трейси сега бе целият ѝ живот и тя не би заменила тази работа за никоя друга. Никълъс бе нейният свят, центърът на живота ѝ, нейната луна, звезди и слънце. И знаеше, че тя е същото за него.

По странна ирония на съдбата собственото ѝ дете бе направило всичко, което преди много години в Лондон Джеф твърдеше, че би сторил. Ник бе запълнил празнината, останала в предишния живот на Трейси. И ѝ бе помогнал да забрави Джеф. Раните от брака им и

изневярата на Джеф Стивънс никога нямаше напълно да зараснат. Но с времето избледняваха като безброй други рани — смъртта на майка ѝ, неволите в затвора и всички стари приятели, които беше изгубила.

Хубав е животът сега, помисли си тя, поемайки по лъкатушещия планински път, водещ към нейното ранчо. Беше април и въпреки че тук-там още имаше сняг, той бързо се топеше. Скоро „калният сезон“, както наричаха пролетта по тези места, щеше да настъпи. На Трейси ѝ бе все едно. Тя обичаше планината във всичките ѝ одежди.

Бе щастлива като госпожа Трейси Шмид. Вече не го възприемаше като роля. Бе го превърнала в своя същност.

Именно Гюнтер Хартог я бе научил на това: за да успееш като измамник, трябва да се потопиш в самоличността, която си възприел за съответната работа.

— Не е достатъчно да се престориш на графиня от Небивала земя или каквото там си измислиш. Трябва да повярваш, че това си точно ти. Нужно е да се превъплътиш във въпросната личност. Малцина успяват, Трейси. Но ти си една от тях.

Миленият Гюнтер. Толкова ѝ липсваше.

Майка ѝ също ѝ казваше нещо подобно, когато Трейси бе още момиче, въпреки че причините бяха коренно различни.

— Да ти кажа честно, миличка — имаше навик да възкликва Дорис Уитни, — понякога не мога да те позная. В теб са се събрали всички цветове на дъгата.

Да си хамелеон беше едновременно благословия и проклятие. Но днес Трейси бе благодарна за тази си способност. Без нея никога нямаше да успее тук, в Стиймбоут, да живее щастлива и спокойна с любимия си син.

Най-после Трейси си бе у дома.

Късно същата вечер Трейси миеше чиниите от вечеря, когато Блейк Картър почука на вратата.

— Блейк, какво правиш тук? Почти единайсет е.

— Доста дървета паднаха днес следобед. Обхождах стопанството, за да проверя дали момчетата са си свършили работата.

— На лунна светлина?

— Когато започнах, луната не беше изгряла — отговори Блейк.
— Пък и си имам фенерче. — Той потупа джоба си.

— По-добре се прибери и си легни — посъветва го Трейси, докато си бършеше ръцете. — Или може би искаш нещо?

Блейк ненадейно се смути.

— Всъщност не. Дочух, че Никълъс отново е бил в беда в училище, нищо повече.

Трейси се намръщи.

— Новините тук се разпространяват като прериен пожар.

Тя не се ядосваше на Блейк Картър. През годините той се бе сблизил с Никълъс. Момчето имаше нужда от истински мъж до себе си, а Трейси не можеше и да мечтае за по-добър от управителя на ранчото и неин приятел. Но един от недостатъците на малкия град са клюките.

— Какво се е случило? — настоя Блейк.

Трейси му разказа.

— Да беше видял лицето на другата майка! — засмя се тя. — Цена нямаше. Знаеше, че е права, но не знаеше как да ми натрие носа. Те не са добро семейство — добави тя, разчупи едно шоколадче и предложи парченце на Блейк.

— И пред какво последствие е изправен Ники?

— Последствие ли? — обърка се Трейси.

— Опитал се е да преписва на теста, а след това те е излъгал — строго каза Блейк. — Не мислиш ли, че трябва да го накажеш?

— Аз... ами... всъщност не... говорихме за това — заекна Трейси.

Вдигнатите вежди на Блейк Картър говореха повече от хиляда думи.

— О, я стига — махна с ръка Трейси. — В крайна сметка никой не е пострадал. А този Скалата е отвратителен.

— Не е в това въпросът — възрази Блейк — и ти го знаеш. Прекалено го глезиш, Трейси. Ако продължаваш в този дух, на тринайсет напълно ще му изпуснеш юздите.

След като Блейк си тръгна, Трейси се промъкна в спалнята на Никълъс.

Дълбоко заспал, с тъмни къдрици, разпилени по възглавницата, той приличаше на истинско ангелче.

Трейси си каза: „Блейк е прав. Прекалено го глезя. Но как да бъде иначе? Той е толкова... идеален“.

Опита се да не мисли за Джеф Стивънс, но това беше друг импулс, който не можеше да овладее. И Джеф ли спеше някъде сега? Беше ли добре и щастлив? Женен за друга? Беше ли изобщо жив?

Ако си поставеше за цел. Трейси вероятно щеше да намери отговорите на тези въпроси. Но през годините се бе научила да ги избягва. Джеф Стивънс съществуваше само в сърцето и спомените ѝ. Установи, че мисълта ѝ се връща към последната работа, която бяха свършили заедно. Беше кражбата на диаманта в Холандия, преди да се оженият. Мерна ѝ се образът на Даниъл Купър, чудноватия, дребен застрахователен агент, който упорито ги преследваше из цяла Европа, но така и не успя да им припише престъплението. Наблюдаваше ги в деня, когато Трейси напускаше Амстердам. Тя наистина го зърна и забеляза отчаяното разочарование на лицето му.

Къде ли е сега?

Къде ли са героите от онези отдавна отминали дни?

За Трейси и Джеф обирите и измамите се бяха превърнали в игра. Но за Даниъл Купър бяха нещо повече. „Тогава наранихме ли някого с деянията си?“ — запита се Трейси. Тя никога не съжаляваше за стария си живот, а навярно трябваше? Докато се взираше с обич в заспалия си син, ѝ се стори, че моралният ѝ компас не сочи правилните посоки. Определено Блейк Картър олицетворяваше доброта, приличие и честност, на които тя се възхищаваше, но сама не притежаваше. Нито Ники.

„Трябва да съм по-добра. Трябва да съм по-добра майка заради Ники.“

Трейси целуна сина си за лека нощ и си легна.

10.

Лайза Лим гледаше мъжа до леглото, който си вдигаше ципа на панталоните и закопчаваше копчетата на ръкавелите. Като първокласна проститутка, обслужваща сингапурския елит, беше свикнала на всякакви клиенти. Дебели и кльощави, стари и млади, порядъчни и извратени, женени и ергени, арогантни и свенливи. Стига да плащаха исканите от нея петстотин долара на час и да използваха презерватив, Лайза Лим ги обслужваше безупречно. Вършеше този занаят за пари, за нищо друго. И все пак бе приятна изненада да обслужи клиент, който не само да ѝ се стори привлекателен, но наистина да хареса. Томас Бауърс отговаряше и на двете ѝ изисквания.

— Готова ли си да се прибереш? — попита я той и пхна хонорара ѝ, придружен от тлъст бакшиш, в хотелски плик. Бе отседнал в „Мандарин Ориентал“ в ориенталския апартамент и бе забърсал Лайза във фоайето. — Да ти извикам ли такси?

— Няма нужда, благодаря. Имам собствен транспорт. — Тя прибра парите. — Беше ми приятно тази вечер.

— На мен също.

Томас Бауърс я притегли към себе си и я целуна. Ухаеше на скъп одеколон и Лайза почувства с нежната си кожа възхитително мъжествената му набола брада. Целувката му беше като секса. Страстна. Нежна. Самоуверена. Томас Бауърс беше рядко попадение, мъж, който наистина харесва жените.

— Ако искаш да ме видиш пак, докато си в града, ще бъда на твое разположение.

— С голямо удоволствие. Но за жалост утре заминавам. — Бауърс я изпрати до вратата. — Ще хвана „Ориент Експрес“ до Банкок. Чакам пътуването с нетърпение.

— Колко хубаво — усмихна се Лайза. — Чух, че маршрутът през малайската джунгла е смайващо красив. Пътуването по работа ли е, или за удоволствие?

Томас Бауърс се замисли, после широко се усмихна.

— Предполагам, че по малко и от двете. Ще се срещна с един приятел. Но нека кажем, че имам намерение да се позабавлявам.

Томас Бауърс, всъщност Джеф Стивънс, прие работата в Сингапур по три причини.

Първо, защото обичаше Азия. Храната беше възхитителна, климатът — топъл, а жените нямаха задръжки в леглото. Второ, открай време искаше да опита Е&О, версията на европейския „Ориент Експрес“ от Сингапур до Банкок. Според Джеф имаше някаква романтика в старомодното пътуване с влак, несравнима дори с полета с най-люксовия частен самолет. Трето и най-важно, защото обектът, който беше дошъл да открадне, бе един от най-редките и интересни предмети, до които се беше домогвал, древна шумерска статуя на цар Ентомена в идеално състояние.

Гюнтер Хартог го бе уведомил:

— Понастоящем статуята е собственост на генерал Алан Макфий.

— Американският герой от войната?

— Точно така. Генералът ще бъде в източния „Ориент Експрес“, тръгващ от Сингапур на двацет и четвърти април в три часа. Планира да я предаде на своя прекупвач на двацет и осми. Твоята работа е да се погрижиш да не успее.

Джеф пристигна в Сингапур четири дни по-рано, за да си даде време за почивка и да свикне с часовата разлика. Наслаждаваше се на престоя си в града, особено на предната нощ с Лайза. Напоследък спеше само с проститутки. Бяха вещи в занаята си, честни за мотивите си и не очакваха от него друго, освен пари, от които той имаше в изобилие. Трейси вече не му липсваше, не изпитваше непоносимата болка, която го разяждаше през първата година, след като тя го напусна. Но знаеше, че никога няма да обича отново. Не и така силно. Мимолетните връзки, като тази с Лайза, го задоволяваха сексуално и предпазваха емоционално. Тези дни Джеф бе насочил всичките си дълбоки чувства към работата. Специализира се в редки антики и единствените обекти, които крадеше, бяха онези, които истински го възхищаваха.

— Не са ми нужни парите — бе уверил Гюнтер Хартог. — Ако работя, то е от любов към спорта, иначе не бих се захванал. Мисли за мен като за естет.

— Но аз те възприемам точно така, момчето ми.

— Трябва ми вдъхновение.

Сингапур беше забавен, но не го вдъхновяваше. Джеф вечеряше стриди в „Люкс“ на Кълб Стрийт и се глезеше с коктейли, наподобяващи ракетно гориво, поднасяни от красиви сервитьорки. Като цяло обаче градът му напомняше на една азиатска Женева: чист, приятен, ала след няколко дни неописуемо скучен.

Томас Бауърс се готвеше да се качи във влака.

Време беше битката да започне.

Гласът на генерал Алан Макфий прогърмя в тишината на вагон-ресторанта сякаш сценичен актьор рецитира монолога си.

— Разбира се, Ирак е красива страна. Да дам свобода на нейния народ е навярно най-голямата гордост в живота ми. Но не съм сигурен, че отново ще се върна там. Навява ми много болезнени спомени...

Беше втората нощ на борда на „Ориент Експрес“ и генералът държеше същата реч, както и предната вечер. Джеф Стивънс, под името Томас Бауърс, наблюдаваше как останалите пътници слушат с възхищение. Най-вече жените изглеждаха очаровани от военния. Тази вечер на неговата маса седяха четири заедно с двамина мъже. Двете по-възрастни японки със съпрузите си бяха част от голяма група туристи от Япония, качили се във влака на гара Удландс в Сингапур. Към тях се бяха присъединили елегантна францужойка, пътуваща сама, и подобна на богиня американка с дълга до кръста червена коса, поразителна фигура и кехлибарени очи, подвизаваща се под името Тифани Джой. Томас Бауърс се бе запознал с госпожица Джой предната вечер. Няколко дискретни запитвания потвърдиха подозренията му, че е любовница на генерала и пътува като негова секретарка в съседното купе.

— Изумително, нали, господин Бауърс, да пътуваме с истински герой.

— Колко сте права.

Джеф се усмихна на вдовицата англичанка, преминала шейсетте, която пътуваше със сестра си. Управлението на влака, в частност Хелмут Кранц, веселият немец, шеф на персонала, поощряваше гостите да общуват по време на хранене. Предната вечер Джеф изтърпя почти кремираната си патица в компанията на ужасно досадната двойка шведи от Малмьо. Тази вечер беше подложен на обстрела на сестрите на госпожица Марпъл. Екипирани с вълнени поли, жилетки и перли, и Марджъри Греъм, и сестра ѝ Одри изглеждаха сякаш са излезли направо от страниците на роман на Агата Кристи.

— Човек чува за знаменитости по време на тези пътувания — подхвана Марджъри Греъм. — Донякъде очаквах някоя ужасна попзвезда. Но генерал Макфий е съвсем различна работа.

— Аз съм повече от съгласен — отговори Джеф. — Повярвайте ми, никой не е по-развълнуван от мен да имаме генерал във влака.

— Искате да кажете, понеже е американец?

— Разбира се. — Той кимна разсеяно. Тифани Джой беше станала от масата, навярно да ползва тоалетната в съседния вагон. Докато минаваше, тя се усмихна на Джеф, който отвърна на усмивката ѝ и закачливо я докосна по ръката. С тъгълчето на окото си забеляза, че генералът ги гледа и ревност загрозява лицето му.

Към края на вечерята поднесенният десерт се оказа ново разочарование — не само че шефът на влака беше германец, но Джеф сериозно подозираше, че са наели и за главен готвач сънародник на Хелмут, което беше непростимо. Затова Джеф се отказа от него и се насочи към пиано бара. Докато минаваше покрай масата на генерала, рязко друсване на влака отново го тласна към прекрасната госпожица Джой.

— Ужасно съжалявам. — Той се ухили като човек, който ни най-малко не се разкайва. — Не са ли безобразни тези теснолинейки?

— Направо са непоносими — изкикоти се червенокосата. — Снощи в леглото се търкалях като монета в буркан. Трябва да видите синините ми.

— Ще ви покажа моите, ако ми покажете вашите — остроумно подхвърли Джеф.

— Не ми се вярва, че се познаваме. — Генерал Макфий изгледа Джеф с топлотата на ядрена зима.

— Със сигурност не. Томас Бауърс. — Джеф протегна ръка.

— Господин Бауърс е експерт по вехториите — поясни Тифани.

— Антиките — поправи я Джеф. — И всъщност не бих твърдял, че съм експерт. Аз съм само търговец.

— Нима? — Изражението на генерала се промени. — В такъв случай, господин Бауърс, по-късно трябва да пийнем по чаша. В купето си имам нещо, за което съм убеден, че силно ще ви заинтересува.

Джеф си позволи очите му да се плъзнат по пищното деколте на Тифани Джой.

— Сигурен съм, генерале.

— Не е за продан — сопна се генералът. — Не че можете да си го позволите, дори и да беше. Безценно е.

— Вярвам ви, господине.

Очите му отново се втренчиха в Тифани, а нейните — в него. Томас Бауърс действително бе смущаващо красив. Тифани знаеше, че не бива да флиртува. Това би разстроило Алан. Женен или не, генерал Макфий бе чудесен човек, благороден, храбър и неустрашим. Именно неговата сила и почтеност бяха привлекли Тифани. И властта му, ако трябваше да е честна. Не можеше да го изостави само защото някакъв хубав чужденец я бе омаял. Тя се изчерви, засрамена от себе си.

— Утре ще ви почерпя едно питие, генерале, ако не възразявате — весело предложи Томас Бауърс. — За нещастие, тази вечер трябва да довърша някои дела. Простете, ако съм ви се натрапил, госпожице Джой.

Той кимна галантно и се отдалечи.

Тифани Джой се изчерви още повече.

— Господин Бауърс.

„Виж ти — помисли си Джеф с широка усмивка, докато крачеше към купето си. — Май лисицата ще влезе в кокошарника. Първата стъпка е направена.“

Купето на Джеф бе луксозно, но миниатюрно. Трейси веднъж бе извършила дръзка кражба на бижу в „Ориент Експрес“ на път от Лондон до Венеция и бе сравнила собственото си купе с бонбониера.

Неговото бе подобно, с изобилие от червено кадифе и брокат, с един-единствен фотьойл, миниатюрна масичка и сгъваемо легълце, за което Джеф подозираше, че е докарано специално от Гуантанамо, толкова мъчителни бяха опитите да спи на него. Интериорът бе категорично носталгичен и в някаква степен притежаваше блясъка на арт деко. Но ентусиазмът на Джеф по романтиката на пулмановия вагон избледняваше почти толкова бързо, колкото и апетита му. Чакай ни, Банкок.

След опит да вземе душ в кабина, толкова тясна, че и Худини би се поколебал да влезе в нея, Джеф си легна и препрочете шифрованото досие на Гюнтер, отнасящо се до генерал Алан Макфий.

През 2007 година американските военни сили командировали генерала в свещения град Нипур на около сто и шейсет километра югоизточно от Багдад между реките Тигър и Ефрат. От 2003 насам на коалиционните сили било разпоредено да пазят от разграбване богати на археологически находки места като Нипур, съкровищница на предсаргонични, акадски и вавилонски артефакти. Статуя на цар Ентомена, монарх на Месопотамия от около 2400 г. пр.Хр., подобна на откраднатата от Националния музей на Ирак през 2003 и с аналогична стойност, е била открита в гробница в Нипур от френска пехотинска част. Изчезнала от „солиден“ бункер на Коалицията шест седмици по-късно, дни преди предстоящото ѝ транспортиране до Лувъра. Продължителното претърсване не дало резултати, въпреки че изобилие от доказателства сочели местен жител, дребен крадец на име Ахил Хафиз. Последният бил арестуван, но преди да бъде разпитан, бил отвлечен и обесен от разярената тълпа. Той твърдял, че е невинен. Статуята така и не бива намерена.

Надеждни източници сега твърдят, че самият генерал Макфий е заповядал да бъде извършена кражбата. Носителят на многобройни медали генерал фактически от години се занимава с изгоден страничен бизнес, свързан с плячкосване на съкровища и военни трофеи, но нищо

толкова поразително като статуята. След като се разплатил с местните си съучастници, генералът мъдро изчакал няколко години, преди да потърси подходящ купувач на статуята на Ентомена. Договорил се да я продаде за два милиона щатски долара на тайландски наркобарон на име Чао-так Чао. Чао е изключително корумпиран и безжалостен индустриалец, отговорен за безброй отвлечения, убийства и мъчения. Въпреки че е неграмотен и необразован, той е колекционер на скулптури във всичките им форми.

Генералът пътува по вода и с влак, за да избегне митническите проверки, често срещани по азиатските летища. Чинът му до голяма степен го предпазва както в Съединените щати, така и в чужбина. Той е герой от войната, носител на много ордени заради храбростта си, на когото се възхищават за благотворителните му начинания.

Джеф си помисли: „Всички обичат този човек. Почти толкова, колкото и той обича себе си. Но всъщност е измамник. По-лошо, той е убиец“.

Джеф затвори очи и се опита да си представи ужаса на младия иракчанин, повлечен към импровизирана бесилка от собствените си хора. Завързан за врата и задушен до смърт за престъпление, за което не знае нищо. Генерал Макфий е можел да се застъпи за него и да го спаси. Не му е била нужна изкупителна жертва. Престъплението е могло да остане неразследвано в хаотичните следвоенни дни. Но за да прикрие два пъти следите си, властният виновник бе позволил безсилният невинен да умре от ужасна смърт.

И точно тогава Джеф промени решението си.

Кражбата на статуята не беше достатъчна.

Негодникът заслужаваше да вкуси от собственото си лекарство.

На Томас Бауърс не му трябваше много време, за да уреди следващата си среща с госпожица Тифани Джой.

Беше забелязал, че генералът винаги отива на закуска преди „секретарката“ си, и то сам. След като излезеше, госпожица Джой се промъкваше в собственото си купе, за да се погрижи и двете легла да изглеждат сякаш някой е спал в тях. Там се преобличаше и се присъединяваше към шефа си след подходяща пауза. Най-лесното на света за Джеф бе да се сблъска с нея при появата ѝ в коридора.

— Госпожице Джой. Както винаги и тази сутрин изглеждате прекрасна. Как са синините ви?

— Господин Бауърс!

Напук на себе си Тифани се изчерви. Искаше ѝ се да не се радва толкова на срещите си с търговеца на антики. Но Томас Бауърс беше толкова млад и красив, докато Алан, господ да го благослови, бе така стар. Самият той истинска антика, ако се замислиш!

— Смешно ли ви е? Когато се усмихнете, сте плашещо красива.

— А вие сте непоправим лъжец.

— Съкрушен съм. Надявах се, че поне в това ме бива.

Тифани се разсмя.

— Говоря истината. Алан... генерал Макфий... снощи не беше особено доволен. Заяви, че нарочно сте се сблъскали с мен.

— Бил е напълно прав. — Джеф се приближи до нея. Коридорът на влака беше толкова тесен, че носът му почти се допря в нейния. — Но не виждам какво му влиза в работата. Няма ли госпожа Макфий? Да поддържа домашното огнище?

— Всъщност има — призна Тифани. — Но не съм сигурна, че поддържа огъня на генерала. Вече не.

— Ами вашият огън, госпожице Джой? — Ръцете на Джеф се плъзнаха около кръста ѝ и се спуснаха към чаровния ѝ, стегнат задник.

— Господин Бауърс!

— Томас.

— Томас. Искам, но... не бива. Той ми е шеф.

— Знаете поговорката: само работа и никакви развлечения...

Скучната двойка шведи излязоха от купето си. Джеф неохотно се отдръпна от секретарката на генерала — фалшивата секретарка — и ги пропусна да минат.

— Снощи шефът ви се хвалеше, че в купето си има нещо безценно — нехайно подхвърли той, след като отново останаха сами. — Имаше предвид само вас, нали?

— Не. Но не мога да ви отговоря — превзето отвърна Тифани.

— Защо не? — Навеждайки се напред, той страстно я целуна по устните.

— Томас!

— Той очевидно искаше да разбере. Хайде, няма да ви издам. Какво е скрил там? Най-голямото шише с виагра на света?

— Не ставайте зъл.

— Перука от нишки чиста платина?

— Престанете! — изкикоти се Тифани. — Ако искате да знаете, става въпрос за някаква статуя. Между нас казано, е доста грозна. Била подарък от признателен иракчанин след освобождението. Явно е много стара и доста рядка.

— Също като ерекцията на Алан — не се удържа да вметне Джеф. — Слушайте. Този следобед има разходка с лодки по река Куай.

— Зная — въздъхна Тифани. — Генералът е експерт по история на Втората световна война. Слушам за нея откакто сме тръгнали от Сингапур. Той е невероятно ерудиран и образован...

— Измъкнете се. Кажете, че не ви е добре.

— Но той знае, че съм...

— Измислете нещо. Хайде, госпожице Джой. Поживейте си! Ще направя така, че шефът ви и аз да сме на различни лодки. След това ще се измъкна и ще погледна безценното съкровище на генерала.

— Предполагам, че имате предвид статуята, господин Бауърс? — Тифани кокетно отметна коси.

— Ще ви покажа какво имам предвид този следобед, госпожице Джой. Приятна закуска.

По река Куай беше сто градуса^[1] и сто процента влажност. Облечен с къси панталони цвят каки и ленена риза, с малка раничка на гръб, генерал Алан Макфий се потеше като прасе.

— Сигурно сте свикнали на тези условия, генерале. Каква е тайната ви?

Генерал Макфий се намръщи. Не харесваше Томас Бауърс. Този човек бе прекалено красив, спокоен и надут като пуяк. Днес Бауърс беше безупречен както винаги, с бяла риза и шорти, и да усещаше горещината, не го показваше. Копеле.

— Нямам тайна, господин Бауърс. Просто навик.

— Възхитително. Забелязах, че секретарката ви не е с нас. Нима военната история не я интересува?

— Госпожица Джой не се чувства особено добре. Убеден съм, че отдъхва в нейното купе.

Пътниците от влака бяха разделени на две групи и насочени към отделни салове. Азиатците се отправиха към плавателния съд с японски говорещ екскурзовод, а европейците към другия, на който бивш военен щеше да им изнесе лекция.

Джеф се запъти към японския сал. Веднага главният стюард на влака с паникьосан вид му препречи пътя.

— Не, не, господин Бауърс. За екскурзовод с английски трябва да се качите на другата лодка.

— Благодаря, Хелмут, но предпочитам тази.

Джеф продължи напред.

— Моля ви, господин Бауърс, много е важно. Подканяме всички европейци да се качат на другия плавателен съд.

— Убеден съм. — Джеф се усмихна. — Но ще отида на този.

Забелязал незначителната драма, разиграваша се пред очите му, генерал Макфий се намеси:

— Какво става, Бауърс?

Джеф прошепна в ухото на генерала:

— Чух, че предлагат напълно различна версия по време на разходката с японската лодка. Очевидно разказват колко смели и доблестни са били войниците им и колко е преувеличено лошото отношение към пленниците на съюзниците. Любопитен съм да го чуя.

— Това е възмутително! Кой ви каза?

— Едно птиченце. — Джеф сви рамене. — Минами се съгласи да ми преведе японската лекция. — Той кимна към една японка на няколко метра от тях.

— Аз също ще се кача на този съд — гръмко оповести генералът.

— Господине! Длъжен съм да протестирам. — Бедният главен стюард изглеждаше, че всеки момент ще експлодира. — Слушайте, имаме си система...

— Обзалагам се, че имате. — Генералът последва Джеф на сала, оставяйки бедния човечец безпомощен на кея.

Настроението на генерала се влоши, докато се спускаха надолу по реката. Глупостите, които разказваха на японците, нямаха нищо общо с истината. Категорично се готвеше да се оплаче на управата с най-силни думи! Постара се да се съсредоточи върху всичко, което японската преводачка говореше. Но жената бе толкова ниска и говореше толкова тихо, че заради шума от двигателя на моменти бе невъзможно да я чуе. Тъй като напругаше слух, проточил неудобно врат, и се мъчеше да разпъди комарите с големина на малки прилепи, пътуването беше доста неприятно. Влажността бе толкова потискаща, все едно дишаше гореща супа. След като свали раницата си и разхлаби яката на ризата си, генералът с облекчение видя, че Бауърс е принуден да направи същото.

След като се върнаха във влака, генерал Макфий тръгна направо към купето си. Веднага щом съблече потните си дрехи, щеше да продиктува нетърпящо възражение оплакване към съответните власти. В коридора обаче го спря Хелмут, чието настроение граничеше с истерия.

— Ужасно съжалявам, генерале. Наистина нямам представа как е станало. Но се боя, че не можете да се върнете в купето си.

— Какви са тези приказки, че не мога да се върна в купето си? Ще постъпя както си поискам.

— Опасявам се, че е извършен обир. — Немецът имаше вид, че всеки момент ще припадне. — Целта е било вашето купе и онова на госпожица Джой. Изглежда, младата дама е била упоена с хлороформ. Полицията е на път.

Проникването в купетата на генерал Макфий и хубавата му млада секретарка беше тема за разговор до края на пътуването. След шестдневно задържане малайската полиция им разреши да продължат през границата с Тайланд. Явно не бе взето нищо, освен незначителни бижута и някои от личните книжа на генерала. По-късно същата вечер Тифани ядосано заговори Джеф на панорамната платформа.

— Какво, по дяволите, се случи, Томас? Къде бяхте?

— Простете ми. Бях хванат в капан на същия сал като шефа ви. Не можах да се измъкна.

— Е, някой е успял. Който и да е бил, очевидно е търсил глупавата статуя.

— Представям си. Горката вие. Сигурно сте били ужасена. — Джеф я прегърна през раменете. Изненадвайки сама себе си, Тифани се сгуши в него.

— Всъщност не зная нищо. Полицията подозира, че са ме упоили с газ през ключалката. Спомням си само, че когато дойдох на себе си, помещението изглеждаше като взривено от бомба. Както и да е, не са намерили, каквото са търсили.

— И аз чух същото — каза Джеф. — Как ли е успял да я скрие в такова тясно пространство? Ето какво не разбирам.

— Обясних ви — сви рамене Тифани. — Генералът е възхитителен човек. По-умен е, отколкото изглежда.

— Сигурно — съгласи се Джеф.

След неудобните помещения на източния „Ориент Експрес“ хотел „Пенинсула“ в Банкок бе олицетворение на разкоша. Храната бе изисквана, обслужването — безупречно, а леглата — така меки и широки, че генерал Алан Макфий се просълзи от облекчение. Далеч от любопитните очи на спътниците си, генералът реши да пренебрегне предпазливостта и да настани госпожица Тифани Джой в разкошния си апартамент. В края на краищата съпругата му нямаше да пристигне неочаквано и да ги изненада. Тъй като му оставаха само няколко дни от пътуването му до Азия, генералът чакаше с нетърпение да се наслади на великолепно то тяло на младата си секретарка далеч от задирията на вбесяващия го господин Томас Бауърс.

Изтегна се край живописния плувен басейн на хотела с изглед към пристанището, с оскъдни златисти бикини, оставящи твърде малко на въображението, тази сутрин госпожица Джой изглеждаше особено прелъстителна.

„Жалко, че се налага да я оставя — мислеше си генералът. — От друга страна, до довечера ще бъда с два милиона по-богат. Можем да празнуваме заедно.“

— Трябва да се погрижа за някои дела. — Той се наведе над шезлонга ѝ и я целуна по челото. — Ще се върна преди полунощ.

— Успех — въздъхна Тифани и се претърколи по корем.

Докато гледаше как генералът се отдалечава с характерната си вдървена военна походка, тя се зарадва, че не е спала с Томас Бауърс. Той бе чаровен, разбира се, и секси. Но мъже като него имаше колкото щеш. Алан беше различен. Беше герой от войната, интелигентен и начетен. Малко надут, може би, но добър по сърце.

Бе направила правилния избор.

Как, по дяволите, хората живеят тук?

Устната на генерал Алан Макфий се сви в отвращение, когато тълпите от потни тайландци го наобиколиха като рояк мравки.

Той се качи на надземния влак до Банг Чак, предпочитайки анонимността на прочутия монорелсов транспорт на Банкок пред таксито. Така избягваше риска шофьорът да го запомни. От там тръгна пеша през пазара, стиснал безценната си раница, докато лъкатушеше покрай сергии, продаващи всичко — от платове и електроника до евтини религиозни икони и отвратителни амулети, изработени от пилешки крака и вонливи треви.

На всеки ъгъл наркомани седяха отпуснати като трупове, в каквито скоро щяха да се превърнат. Клиентите на Чао-так. Генерал Макфий не изпитваше съжаление към тях. Сами бяха виновни за нещастieto си.

Генералът бе чувал за ужасните стаи за мъчения на Чао-так и наказанията с кълчене на пръсти, налагани на предполагаеми конкуренти, врагове и нелоялни длъжници. Те не го впечатляваха. Тези наркобарони и водачи на банди се възприемаха като воини. Жалки хорица! Постапи ги в истинска военна зона и няма да издържат и ден. Повечето бяха гангстери, изплували като мръсна пана в буркан, пълен с блатна вода. Генералът изпитваше болка, че трябва да даде прекрасната статуя на Ентомена на такъв простак. Но бизнесът си беше бизнес. Двата милиона долара щяха да стигнат за луксозната пенсия, която генерал Алан Макфий заслужаваше.

Един дребосък изскочи от пресечката и припна покрай генерала като плъх.

— Макфий?

Генералът кимна.

— Оттук.

Офисът на Чао-так бе оскъдно обзаведена стая в неприветлива сграда. Бе изключително порутен, с безполезен климатик, лющеща се боя и килими, които явно не бяха чистени, откакто са били постлани. В Мексико наркобароните живееха като императори. Явно Чао-так използваше парите си за друго.

— Носите ли статуята?

Генерал Макфий внимателно постави раницата си на бюрото.

— У вас ли са парите?

Друг слуга му подаде куфарче за документи.

— Имате ли нещо против да ги преброя?

Чао-так не слушаше. Като нетърпеливо дете на Коледа, той се спусна към раницата на генерала и впи пръсти в пластмасовата опаковка, предпазваща Ентомена.

— Внимавайте! — не можа да се сдържи генералът. — Тази торба съдържа две хиляди години история.

Ниският и дебел тайландец завъртя статуята в ръцете си като маймуна, разглеждаща костелив кокосов орех. Невеж селяк.

Изведнъж нещо се промени. Лицето на Чао-так помръкна. Той силно раздруса статуята, както бебе би постъпило с дрънкалка, след което започна да крещи нещо на тайландски. Двама от хората му се втурнаха напред. Всеки от тях зяпна основата на статуята. След това и тримата кръвнишки изгледаха генерал Макфий.

— Опитваш се да ме измамиш! — изплю Чао-так.

— Не ставайте смешен.

— Смешен ли? Ти си за посмесище. Статуя на две хиляди години, как не! Да не ме имаш за глупак? — Грабвайки Ентомена от доверениците си, Чао-так я подхвърли към генерала, който едва успя да я хване навреме.

— За бога! Какви ги вършите?

— Погледни отдолу. Погледни основата! — изкомандва Чао-так.

Лицето на генерала пребледня.

— Имали са серийни номера преди две хиляди години? Имали са и баркод?

— Аз... не разбирам — заекна генералът. — Има някаква грешка. Някой някак си е подменил статуята.

Досети се за кражбата във влака, но нищо не проумяваше. Не можеше да бъде. Бе взел статуята със себе си по Куай. Изобщо не беше в стаята.

— Вижте, ще оправя тази работа. Ще си задържите парите. — Той затвори куфарчето и го побутна обратно по писалището. — Не зная как е станало, но...

Четири ръце го сграбчиха за раменете изотзад. Преди да успее да реагира, някой го удари с железен лост отзад в коленете. Той изкрещя и се свлече на пода.

— Опита се да ме измамиш.

Американският герой от войната, възпитаник на „Харвард“, погледна в очите неграмотния тайландски наркобарон и видя собственото си безмилостно сърце да се оглежда в тях.

Очите му се напълниха със сълзи. Знаеше, че няма път за бягство.

Тифани Джой чакаше на масата от четирийсет минути, преди шампанското и бележката да пристигнат.

Тя се усмихна. Крайно време беше.

Изчака сервитьорът да отвори бутилката, да й налее чаша и да си тръгне, и тогава разгъна бележката. Когато я прочете, усмивката на устните ѝ се стопи.

Генералът е мъртъв. Платил съм сметката ви.
Изчезвайте от Банкок, или ще убият и вас.

Оставете си багажа. Ваш приятел, Т. Б.

Т. Б.

Томас Бауърс.

Тифани Джой стана от масата и побягна.

Джеф Стивънс стоеше до изхода, готов да се качи на борда на „Кантас“^[2], полет 22 8419 до Лондон през Дубай, когато един тайландски полицаи грубо го дръпна настрана.

— Има ли проблем?

Офицерът не отговори. Грабна ръчната чанта на Джеф, разкопча ципа и измъкна опакован предмет.

Дланите на Джеф се изпотиха.

— Какво е това?

— Статуя — отговори Джеф. — Подарък за мой приятел.

— Нима? — Лицето на пазителя на реда се изкриви в гримаса. Приблжиха се трима от колегите му. В допълнение към пистолетите си, всеки държеше кожения повод на злобна немска овчарка. Щом приблжиха Джеф, кучетата полудяха, безумно заджавкаха и оголиха зъби.

— Паспортът! — ревна първият офицер.

Джеф му го подаде. Какво ставаше, по дяволите?

— Запознат ли сте със законите за наркотиците в тази страна, господин Бауърс?

— Разбира се — отвърна Джеф. От кучешкия лай едва чуваше гласа си. Чувал бе истории за невинни пътешественици, в чийто багаж са напъхани торбички с хероин, разбира се, но бе толкова внимателен. По очевидни причини и за секунда не изпускаше чантата си от очи. Освен ако някой от охраната...

Полицаят разкъса опаковката и вдигна статуята на Ентомена високо над главата си.

— Да не би подаръкът за вашия приятел да е вътре?

Сърцето на Джеф спря да бие. Щеше да я счупи!

Щеше да унищожи две хиляди години история. Не!

Без да мисли, се хвърли към статуята.

Веднага три пистолета бяха вдигнати и насочени към главата му. Джеф затвори очи и зачака трясъка на строшен камък. Вместо него чу как някакъв мъж крещи в агония. Отвори очи и видя как едно от кучетата е скочило върху човека, стоящ до него, и е впило страховитите си зъби в слабините му. Последва блъсканица, изпълнена с лай, писъци и размахване на огнестрелно оръжие. Миг по-късно от панталоните на човека измъкнаха найлоново пликче с някакъв бял прах.

Първият полицай спокойно върна статуята на Джеф.

— Извинете, господине. Грешката е наша. Надяваме се престоят ви в Тайланд да е бил приятен.

Двайсет минути по-късно Джеф си отдъхна в търбуха на самолета, с трясък издигнал се по пътя си към небето.

Джеф посегна надолу, пхна ръка в чантата в краката си и нежно докосна статуята.

Бе се отървал на косъм. На косъм.

Замисли се за Франсин, французката от „Ориент Експрес“. Именно тя се опита да открадне Ентомена, докато Джеф и генералът плаваха по Куай. Джеф я познаваше от една работа, която той и Трейси се опитваха да свършат в Париж. Бе убеден, че пътува във влака със същото намерение като него. Беше ги изпреварила навремето във Франция — за един прекрасен нидерландски натюрморт, ако правилно си спомняше. Но не и този път. Докато генералът се заплесваше по милата и сладка Минами на японския сал, възмущението му го направи разсеян. Беше смешно лесно да смени раницата му с онази, която бе взел със себе си, съдържаща нищо не струващата фалшива статуя, каквато продаваха в музеите за сувенири из цяла Европа.

Замисли се и за Тифани Джой и се запита послушала ли е съвета му. Надяваше се да е така. Чао-так нямаше навик да оставя работата си недовършена, а госпожица Джой не заслужаваше съдбата на безсърдечния си любовник.

Замисли се и за генерал Алан Макфий, за Ахил Хафиз и за колекционера в Швейцария, нетърпеливо очакващ пристигането на своето съкровище.

Замисли се и за Трейси и как нищо не е забавно без нея.

След което потъна в дълбок сън без сънища.

[1] Сто градуса по Фаренхайт отговарят на трийсет и осем по Целзий. — Б.пр. ↑

[2] Австралийските авиолинии. — Б.пр. ↑

11.

— Велики боже, това е Заин Малик!

Очите на Никълъс шареха наляво и надясно. Никога не бе ходил в Лос Анджелис или друг голям град, освен Денвър, а и посещението беше само за един ден. Майка му го беше завела в „Чекони“ на Мелроуз на обяд, рай за търсачите на знаменитости.

— Кой е Заин Малик? — попита Трейси.

— Заин Малик? От групата „Една посока“, не знаеш ли?

Трейси доби объркан вид. Никълъс я погледна донякъде със съжаление, донякъде с пренебрежение.

— Няма значение. Може ли още един сладолед?

Беше юли и навън бе трийсет и два градуса. Докато градските жители мъдро се отправяха към плажа или се затваряха в колите или офисите си с климатици, Трейси и Никълъс бяха прекарвали сутринта в обикаляне из улиците и тичане от една туристическа атракция към друга. В предишни години Трейси изпращаше сина си в местния летен лагер в Колорадо на име „Бивър Крийк“. Ник прекарваше ваканциите си, като плуваше, ловеше риба, караше каяк и спеше на палатка и винаги оставаше много доволен. Но тази година тя реши той да види повечко свят.

Блейк Картър бе против идеята.

— Не разбирам какво може да му предложи повече Лос Анджелис от Стиймбоут.

Трейси вдигна вежди.

— Разнообразие например?

— Чудаците на Венис Бийч ли имаш предвид?

— Стига, Блейк. Зная, че не си градски човек. Но там е Холивуд и цялата филмова история. Има музеи и лунапаркове. Ще го заведе в студиата на „Универсал“ и може би на мач на „Лейкърс“. Тук е като под похлупак.

— Децата трябва да са под похлупак — изтъкна Блейк. — Може би ако беше юноша, щеше да е друго. Но той е прекалено малък, Трейси. Помни ми думите. Няма да му хареса.

Никълъс се влюби в Ел Ей.

Всичко в града го вълнуваше, от храната и палещата жегата до улиците, пълни с ламборгинита, ферарита, бугатита, автомобили „Тесла“ и чудаците на Венис Бийч, които Блейк Картър толкова презираше: покрити със сребро мимове, дресьори на змии, травестити с роклички и гадатели с екзотични татуировки по лицата.

— Това място е страхотно! — възкликваше той вечер след вечер в апартамента им в хотел „Бел Еър“. — Може ли да се преселим тук, мамо? Моля те!

Вторият сладолед пристигна. Той нападна планината от бита сметана и лакта със същия ентусиазъм, с който бе атакувал първия. Трейси отпиваше от кафето си, доволна просто да го гледа, когато влезе група и привлече вниманието ѝ.

Първото, което забеляза, бе огърлицата. Веднъж станеш ли крадец на бижута, то е завинаги. Въпреки че се бе отказала от занаята, трудно можеше да не я забележи: наниз от рубини, всеки с големината на бебешки юмрук, висящ от мършав врат на непривлекателна жена на средна възраст. Бижутото бе най-смайващото, което Трейси бе виждала. А тя бе виждала много.

Дамата бе със съпруга си, нисък, дебел и приличащ на жаба, с изпъкнали очи, когато Трейси бе сигурна, че познава, но не се сещаше откъде. Третият член на групата бе по-млада жена. Изотзад Трейси забеляза, че тя е висока, стройна и елегантна. После непознатата се обърна.

Трейси се задави, горещото кафе опари гърлото ѝ и очите ѝ се насълзиха.

— Добре ли си, мамо?

— Нищо ми няма, миличък. — Трейси попи очи със салфетката си, като едновременно скри лицето си. — Довърши си десерта.

Не можеше да бъде.

Не можеше да бъде!

Но беше истина.

Ребека Мортимър! Момичето от Британския музей. Момичето, което Трейси хвана в спалнята си с Джеф преди толкова години. Момичето, което с един замах унищожиха живота ѝ, беше тук, не само в Лос Анджелис, но в същия ресторант, и седеше на по-малко от три метра от нея!

Разбира се, изглеждаше различно. В края на краищата бяха минали почти десет години. Дългата ѝ червеникава коса сега бе платинено руса и почти по момчешки къса. Но във фигурата ѝ нямаше нищо мъжествено, нито във впитата в тялото ѝ къса рокля от „Ерве Леже“. Или в кокетното отмятане на главата, когато се смееше на шегите на дебелия мъж.

„Разбира се, че го познавам — помисли си Трейси. — Естествено. Това е Алан Брукстейн, режисьорът. Което означава, че рубините навярно са ирански.“

Тя не помнеше цялата история. Но в нея бе замесена любовницата на бившия шах на Иран, която измъчвали и удушили заради огърлицата или ѝ причинили нещо също толкова ужасно. „Венити феър“ бе публикувала статия за накита. Лиз Тейлър неуспешно бе опитала да го купи преди смъртта си, след което бижутото отново изчезна. Миналата година Брукстейн купи огърлицата за жена си, вероятно чрез незаконна сделка за пазена в тайна сума. И ето я съвсем материална, полюшваща се около врата на жената по време на съвсем обикновен обяд, сякаш е проста дрънкулка!

Трейси извика главния сервитьор.

— Това са Алан Брукстейн и съпругата му, нали? — дискретно попита тя.

— Да, госпожо. Наши редовни клиенти.

— Чудя се познавате ли младата жена?

Главният сервитьор обикновено не се унижаваше да сплетничи за посетителите. Но красивата госпожа Шмид бе съвсем различна от обикновения турист. Определено си личеше, че е от класа.

— Доколкото ми е известно, името ѝ е Лайза Кънингъм. Виждал съм я тук с Шийла... госпожа Брукстейн. Тя е британка. Актриса.

„Това е почти вярно — помисли Трейси. — Дяволски добра актриса.“

Зае се да наблюдава как „Лайза“ разпределя вниманието си между режисьора и съпругата му, като умело ласкаеше и двамата. В предишното си превъплъщение като „Ребека“, безхитростна студентка по археология, играеше ролята на невинна и непорочна също така добре.

Внезапно Трейси беше поразена като от гръм. „Нито е актриса, нито — студентка. Измамница е като мен! Тя е една от нас.“

Беше толкова очевидно, че Трейси не можеше да си обясни защо не го е разбрала преди. Още в Лондон. Когато имаше значение.

„Тя е измамница и е тук, за да открадне огърлицата.“

— Мамо? Изглеждаш странно. Сигурна ли си, че си добре?

— Напълно, миличък. — Трейси съвсем бе забравила, че Никълъс е с нея. Бузите ѝ бяха зачервени, погледът — оцъклен, пулсът ѝ се ускори, а сърцето ѝ заби в познат, но отдавна забравен ритъм.

Ще я изиграя в собствената ѝ игра.

И този път ще победа.

Когато Трейси плати сметката, вече беше взела решение.

Щеше да открадне рубините на Шийла Брукстейн.

Трудно е да се каже кой повече се наслаждаваше на последвалото време — Трейси или Никълъс. Докато се забавляваше като майка и развеждаше сина си по всички забележителности на Лос Анджелис, Трейси се подготвяше за работата. Да открадне най-известното рубинено колие на света от жената на известен холивудски режисьор не беше никак лесно. Дългите дни в разходки из града бяха последвани от не по-малко дълги нощи в проучване на всичко, известно за Алан и Шийла Брукстейн и прочутата огърлица.

До два дни тя си бе съставила план.

Бе труден, дързък и нечувано рискован. Още по-зле, за изпълнението му имаше само десет дни.

Трейси и Никълъс бяха пред табелата за Холивуд. Телефонът на Трейси иззвъня.

— Ало?

— Значи наистина си ти! — Мъжът от другата страна на линията дрезгаво се изсмя. — Да ме вземат дяволите. Мислех те за мъртва.

— Благодаря, Били. Господ да те поживи. — Трейси се усмихна. — Все още ли си в бижутерския бизнес?

— Свещениците още ли чукат малки момченца? Какво имаш за мен, миличка?

— Още нищо. Може ли по-късно да се срещнем в „Бел Еър“?

Трейси мразеше влакчето на ужасите. Някак си Никълъс я бе убедил да се качат на „Апокалипсис“ и вълшебната планина „Шест знамена“. Сложиха си коланите и тъкмо Трейси се опитваше да задържи обяда в стомаха си, когато получи на телефона си имейл.

Това ли е, за което си мисля?

Трейси написа отговор: *Категорично не.*

Жалко. Жената, за която мислех, имаше великолепни гърди. Питам се дали още са такива?

Имам нужда от контакт със застрахователната агенция в Бевърли Хилс. Познаваш ли някого?

Може би. Имаш ли скорошна снимка на гърдите си, която да ми изпратиш?

Трейси звучно се изсмя.

— Виждаш ли? — Никълъс се ухили през рамо, докато препускаха напред. — Казах ти. „Апокалипсис“ е забавен.

Алан и Шийла Брукстейн живееха в много голяма и много грозна къща зад много широки и много грозни врати непосредствено на север от Сънсет Булевард и Бевърли Хилс. Псевдоимението им бе обградено от крещящо ярки цветя в дисхармония едни с други, а от двете страни на алеята за коли се редяха отвратителни керамични джуджета.

— Нали харесвате джуджетата? Съпругата ми ги колекционира. Докарват ѝ ги от цял свят. Япония, Франция, Русия, дори от Ирак. Надали подозирате колко харесват иракчаните градинските статуи. Но нека ви уверя, госпожице Лейн...

— Моля ви, наричайте ме Тереза.

— Тереза. — Алан Брукстейн широко се усмихна. — Живеем в странен стар свят.

Красивата и млада застрахователна агентка се усмихна в съгласие. Алан Брукстейн рядко лично приемаше подобни срещи. „Застраховки на дома“ категорично спадаха към задълженията на личната му асистентка Хелън. Но по случайност вчера той се натъкна на красивата госпожица Тереза Лейн още първия път, когато тя се появи. Един поглед към стройната ѝ фигура, увенчана с привлекателно, интелигентно лице и водопад от кестенява коса,

съчетана с прелестни, танцуващи зелени очи, и в програмата на Алан Брукстейн се отвори пролука по-бързо, отколкото се отварят краката на проститутка в стаята на баскетболист.

— Съпругата ви има завиден вкус. Огърлицата ѝ е най-възхитителното бижу, което някога съм виждала.

— Има я благодарение на моя вкус — похвали се Алан Брукстейн. — Аз ѝ я избрах. Искате ли да видите сейфа?

Трейси топло се усмихна.

— Точно затова съм тук.

Никълъс бе на училище по сърф за цял ден в Малибу. Не се налагаше Трейси да го вземе още часове наред, но бе нетърпелива да приключи тук и да изчезне колкото може по-бързо. Беше сънувала кошмари как истински агент от „Кристис“ уговаря с режисьора застраховка по телефона или се появява изневиделица и прави прикритието ѝ на пух и прах. Това няма да се случи, твърдо се уверяваше Трейси. Но излъчващите ѝ адреналин жлези не я слушаха. Залогът беше прекалено висок.

— Оттук, Тереза. Внимавайте къде стъпвате.

Алан Брукстейн я поведе по лабиринт от коридори, всеки постлан с дебел бежов килим като марципанова глазура. Сладникави импресионистични картини, изобилстващи от розови, сини и зелени тонове, висяха по стени с тапети с флорални мотиви, които биха накарали и Либерачи^[1] да потръпне от ужас. Две прислужници с пълни униформи се залепиха до стената, докато Трейси и режисьорът преминат. Трейси забеляза страха по лицата им. Очевидно слуховете, които бе чула, че и двамата съпрузи тормозят персонала си, бяха верни.

Сейфът — по-точно сейфовете — бяха в господарския апартамент, зад един панел в гардеробната на Шийла.

— Нима имате три?

— Четири. — Алан Брукстейн се наду от гордост и заприлича на жаба повече от всякога. — Трите са за примамка. Прибирам по няколко по-малоценни бижута във всеки, та ако дойде крадец, да помисли, че е ударил джакпота. В третия се намира безупречен дубликат на иранското колие. Истински рубини, но изкуствено произведени. С просто око не можеш да ги различиш. Искате ли да погледнете?

След като той отключи сейфа, Трейси видя колието, което беше върнала в „Чекони“, и го пое в ръце. Камъните бяха тежки и грееха като

въглени между пръстите ѝ.

— Това фалшиво ли е?

— Фалшиво е.

— Внушително.

— Благодаря, Тереза. — Гърдите на Треиси като магнит привличаха очите на Алан Брукстейн.

— Съпругата ви него ли носи?

— Понякога. — Брукстейн прибра огърлицата. — Слага си и двете. Фалшивото и истинското. Ако е нещо наистина голямо като галавечерята на Музея на изкуствата в събота вечер, ще носи истинското. Удостоен съм с награда за творчески постижения — не устоя да не се похвали той.

— Поздравления! Съпругата ви сигурно се вълнува от успехите ви.

Алан Брукстейн се намръщи.

— Не зная. Вълнува се от възможността да блести с рубините, да накара всичките си приятелки да се чувстват по-незначителни, разбирате ли какво искам да кажа? — Той се засмя безрадостно. — Истината е, че Шийла не може да направи разликата между тях. Стига да е червено и лъскаво, ѝ харесва. Както ѝ допадат джуджетата.

Треиси последва режисьора до неговата гардеробна. Един фалшив панел в задната ѝ част скриваше четвърти сейф.

— Шифърът се сменя всеки ден.

— На всички сейфове или само на този?

— И на четирите.

— Кой променя шифрите?

— Аз. Само аз. Никой не знае какво ще ми хрумне всеки ден, дори Шийла. Ценя загрижеността на компанията ви, Тереза, но с охраната и алармената система според мен сме много добре защитени.

Треиси кимна.

— Разрешавате ли да понадникна вътре?

— Заповядайте.

След като си събу обувките, Треиси бързо премина от стая в стая. Влизах в гардероби и се катереше по рафтовете, като търсеше между костюмите, ризите и роклите на семейство Брукстейн. От грамадната си чанта „Прада“ извади всевъзможно оборудване, голяма

част от което приличаше на някакви електронни монитори, издаващи зловещо цъкане, когато ги доближаваше до ръбовете на огледалата.

— Е, добре. — Застанала на върха на дървената стълбичка, откъдето проучваше безопасността на един панел на тавана, Трейси изведнъж се извъртя.

Застанал в долната част на стълбата, Алан Брукстейн, с очи на сантиметри от бельото ѝ, подскочи като заек.

— Какво? Има ли нещо нередно?

— За щастие, не — усмихна се Трейси. — Няма камери или други устройства. Съгласна съм, достатъчно добре сте защитени. Въпреки че бих внимавала кои от слугите допускам в помещението. Имаме случаи на слугини, инсталиращи миниатюрни камери, които заснемат шифрите за заключване и отключване, а техните приятели после атакуват въпросните домове.

— Не и нашата прислуга — засмя се Алан Брукстейн. — Повярвайте ми, тези мексиканки нямат и грам мозък. Една маймуна притежава повече находчивост.

„И все пак — помисли си той, — това е добро наблюдение. Последният тъпак от застрахователната агенция не ми даде полезен съвет като този.“

— Толкова умно момиче сте, Тереза. Както и старателно. Допадат ми тези качества. Ще ми дадете ли и други съвети?

Трейси замълча за миг, после бавно се усмихна.

— Всъщност, Алан, да.

Елизабет Кенеди нямаше време за глупави, богати жени. За нещастие, в занаята си тя имаше работа с доста от тях. Въпреки това малко бяха така глупави като Шийла Брукстейн.

— Честно, не вярвам да изтърпя още дълго — оплака се Елизабет на съучастника си. — Жената трябва да носи табелка „идиот“.

— Съсредоточи се върху парите — рязко напомни партньорът на Елизабет.

— Старая се.

За Елизабет Кенеди обикновено не бе трудно да се съсредоточи върху среброто — в този случай върху рубините, — дори да е

принудена да прекарва много време с богати глупачки като Шийла Брукстейн. Елизабет бе израсла бедна и изобщо нямаше намерение да се връща към детството си. Но ролята на британската актриса Лайза Кънингъм, новата приятелка на Шийла, започваше да ѝ действа на нервите. Все едно да водиш светски разговор със зелка след лоботомия. И то в свободния си ден.

— Коя да бъде, Лайза? „Алайа“ или „Баленсиага“?

„Лайза“ се намираше в гардеробната на Шийла Брукстейн и помагаше на приятелката си да се облече за церемонията тази вечер преди галавечерята на Музея на изкуствата. Даваха някаква награда на Алан Брукстейн, самомнителния съпруг на Шийла.

— Първо изпробвай тази на „Баленсиага“ — препоръча тя и влезе в спалнята.

Докато Шийла увиваше кокалестата си фигура в сложните волани от черна коприна, Елизабет извади фалшивата огърлица, която нейният съучастник бе пхнал в чантата ѝ. Стигаше ѝ секунда да я замени с истинската, която Алан услужливо бе извадил от сейфа и бе оставил върху нощното шкафче на съпругата си.

— Да ти донеса ли колието?

— Ще бъдеш ли така добра? Ти си ангел, Лайза — изпадна във възторг Шийла.

Елизабет закопча фалшивите рубини около мършавия врат на госпожа Брукстейн. За миг я обзе тревога, когато по-възрастната жена се намръщи срещу огледалото. Дали не е доловила разликата? Но начумерването скоро изчезна, заменено от обичайната безсъдържателна и самодоволна усмивка.

— Как ти изглеждам?

„Като сбръчкана стара пуйка с наниз от нищо неструващи червени камъчета около врата.“

— Пленителна. Алан ще умре от гордост.

— А всички останали режисьорски съпруги ще се задавят от завист. Кучки — изкудкудяка неприятно Шийла.

Мина почти още един час, преди Шийла да се настани на задната седалка на караното ѝ от шофьор бентли континентал. Дотогава „Лайза“ беше фризирила и напръскала с лак изтъняващата ѝ коса по

три различни начина и бе помогнала на гримьорката да я намаже с три пласта фон дьо тен, с които на Шийла ѝ се струваше, че изглежда по-млада, но от които в действителност кожата ѝ заприлича на спечена глина. А през цялото време Шийла не спираше да говори:

— Как ли живееш, преди да те срещна, Лайза?

— Ти си ми като сестра.

— Не е ли невероятно колко си приличаме двете? И двете сме толкова добри слушателки. Алан никога не ме изслушва. Мисли ме за глупава. Кълна се в бога, че този негодник...

Никога повече, помисли Елизабет, бързайки към малкия апартамент в центъра за срещата със своя съучастник, а безценната рубинена огърлица безопасно се гушеше в дамската ѝ чанта. „По това време утре ще плавам с яхта в Карибско море. Сбогом, Шийла! Сбогом, Лайза Кънингъм! И щастливо избавление.“

— Ти си идиотка. Измамили са те.

Елизабет Кенеди стана червена като рак. И не от срам. А от гняв. Как смее съучастникът ѝ да я нагрубява така? След месеци старания да влезе под кожата на семейство Брукстейн! Безкрайните затъпяващи часове в компанията на Шийла. Флиртуването с противния Алан.

— Работата ми беше да разменя колиетата. Така и направих. А ти с какво допринесе?

— Работата ти беше да се сдобиеш с иранските рубини. Това не са те. — Съучастникът на Елизабет вдигна очи от лупата. — Разменила си един фалшификат за друг.

Мозъкът на Елизабет защрака. Беше невъзможно Шийла нарочно да я беше измамила. Преди всичко нямаше причина. Освен това не ѝ достигаше ум. Сигурно Алан Брукстейн беше разменил огърлиците и бе оставил на нощното шкафче фалшивата, без да уведомява съпругата си. Но защо...?

Ненадейно я осени неприятна мисъл.

— Ами ако той всъщност не е купил истинските рубини? Ами ако него са го измамили?

— Не ставай глупава — отвърна грубо съучастникът ѝ.

— Възможно е.

— Не, не е. Не ти ли идва на ума, че преди месеци съм проверил? За разлика от теб, когато върша работа, я върша докрай. И то прецизно. Колието е у Брукстейн. Най-вероятно все още е в сейфа. Трябва да се върнеш и да го вземеш.

Елизабет се поколеба. Изкушаваше се да посъветва съучастника си да си го завре отзад. Че няма право да ѝ заповядва. Но после се сети за всичкото време и усилия, които беше посветила на тази работа. И за празната къща на Брукстейн...

— Дай ми проклетия шифър.

Елизабет мислеше бързо, стремителната ѝ мисъл претегли всички възможни рискове и стратегии. Галавечерята щеше да продължи поне още няколко часа, дори по-дълго, затова имаше малка опасност някой от съпрузите Брукстейн да се върне вкъщи. Кончитата, тяхната икономка, щеше да си е тръгнала досега, затова къщата щеше да е празна, но алармата щеше да е включена. Това не беше пречка. Елизабет притежаваше ключ и бе запомнила шифъра.

По-опасни бяха двамата охранители Едуардо и Нико, които обикаляха из имота нощем. И двамата познаваха „Лайза“, което ѝ даваше възможност най-нахално да влезе през предната врата и да обясни, че е забравила някаква лична вещ. Неудобството бе, че неминуемо щяха да обвинят Лайза Кънингъм, след като установят кражбата по-рано или по-късно същата нощ. Това означаваше ченгетата и ФБР да тръгнат по петите ѝ, да ѝ направят портрет по описание и да настъпят всякакви дразнещи усложнения, без които Елизабет можеше да мине.

Предвид всичко това тя реши, че е по-лесно да извърши обир на къщата — да се маскира и да се вмъкне през някой прозорец. Ще разполага с четирийсет секунди да изключи алармата, което бе повече от достатъчно. А Едуардо и Нико едва ли бяха от ЦРУ. Тя щеше просто да изчака, докато се разсеят и се заговорят в другия край на имението, и тихо да се промъкне далеч от тях.

Когато Елизабет спря колата на алеята зад имота и изгаси фаровете и двигателя, сърцето ѝ биеше спокойно. Досадно беше, че си тръгна с фалшивата огърлица. Но грешката лесно можеше да се поправи и усилието си заслужаваше.

Закрила лицето си с черна копринена маска (беше ужасно важно да работи спокойно; преданата ѝ маска бе като втора кожа), Елизабет се готвеше да отвори вратата, когато изведнъж замръзна.

Прозорецът на господарската спалня рязко се отвори. Елизабет дочу едва доловимото съскане на хвърлено въже. Секунди по-късно се появи дребна, облечена в черно фигура и се спусна по задната стена на къщата с безшумната грация на паяк, плъзгащ се по собствената си паяжина. Бе красива гледка, досущ като балет. Фигурата стъпи на малък плосък покрив на около четири метра от земята. После поспря, сякаш измерваше разстоянието, след което скочи като котка върху външната стена на имението, на около десет метра от мястото, където Елизабет бе паркирала.

Със закъснение тя започна да се ядосва. Измъкването на крадеца бе така виртуозно изпълнено, че за миг Елизабет бе заслепена от възхищение. Но сега бе обхваната от различно, по-примитивно чувство.

„Не мога да повярвам. След всичките ми усилия някой ме изпързая. Негодникът ми взе колието!“

В същия този момент фигурата върху стената се извърна и погледна точно към колата на Елизабет. Бръкна в раницата си, извади наниз от рубини и подигравателно го размаха към нея.

Какво, по...

Елизабет включи фаровете. Дори от това разстояние виждаше червеното сияние на камъните, които сякаш ѝ се присмиваха. После облечената в черно фигура свали маската си. Посипа се водопад от кестенява коса. Жена! Лице, което Елизабет Кенеди се надяваше никога да не види отново, се засмя насреща ѝ с изражение на неподправен триумф в зелените очи.

След като се качи в собствената си кола, Трейси Уитни прати въздушна целувка на съперницата си, преди да отлети в нощта.

Елизабет Кенеди седя в колата си цели пет минути, преди да се обади по телефона.

— Взе ли го?

Гласът на съучастника ѝ бе студен, рязък и настойчив. Елизабет го бе намразила от години.

— Не. — Тя му отговори по същия начин, без намек за извинение. — Беше твърде късно.

— Какво имаш предвид под „твърде късно“? Не е минала и половината от галавечерята.

— Докато стигна там, някой вече бе откраднал огърлицата. Току-що го видях да бяга.

В другия край на линията настъпи дълга тишина.

Елизабет продължи:

— Няма да познаеш кой беше.

Още тишина. Съучастникът на Елизабет не обичаше игри на отгатване. Всъщност никакви, ако ставаше въпрос.

— Трейси Уитни.

Когато съучастникът ѝ заговори отново, Елизабет можеше да се закълне, че долавя намек за чувство.

— Не е възможно. Трейси Уитни вече не работи. Почти със сигурност е мъртва. Никой не я е виждал от...

— ... почти десет години. Зная. Бях там, помниш ли? Но те уверявам, че беше Трейси Уитни. Познах я на часа. Напълно съм убедена, че и тя ме позна.

Трейси плати на детегледачката в хотела и ѝ даде извънредно щедър бакшиш.

— Колко мило от ваша страна. Благодаря. Как беше филмът?

— Вълнуващ. И минута не можех да откъсна очи.

Гувернантката си тръгна. Трейси влезе в стаята на Никълъс и го загледа как спи. Бе поела огромен риск тази вечер, като позволи на онова момиче — Ребека, както Трейси винаги мислеше за нея — да види лицето ѝ. Но си струваше.

Искаше ѝ се да разбере кой я е надхитрил.

На следващия ден Трейси щеше да занесе рубиненото колие на прекупвача си и да си тръгне от Лос Анджелис със седемцифрена сума по-богата, отколкото при пристигането си. Но не парите караха адреналина да препуска из вените ѝ. Не и защото си бе отмъстила — поне не напълно. Изпитваше радостта на виртуозен пианист, сложил пръсти на клавишите след години на изгнание. Изпитваше удовлетворението на хирург, доверил се на ръцете си след тежка

злополука. Беше като да оживееш, когато дори не си осъзнал, че си мъртъв.

„Сега съм Трейси Шмид — каза си твърдо Трейси. — Снощи беше изключение.“

Повтори си го толкова пъти и с такава убедителност, че преди да заспи, почти го вярваше.

В апартамента в центъра съучастникът на Елизабет Кенеди затвори телефона и седна разтреперан на леглото.

Трейси Уитни е жива?

Беше ли наистина възможно след всички тези години? Елизабет му се стори доста сигурна. Въпреки всичката си немарливост надали щеше да допусне грешка за нещо толкова важно. Пък и логиката подсказваше, че заключенията на Елизабет са правилни. За разлика от непостоянните хорски емоции, на логиката можеше да се разчита. Логиката никога не грешеше. Именно Трейси бе откраднала огърлицата. Тях беше надхитрила Трейси, а не празноглавите Брукстейн. Трейси беше талантива, специалист в своя занаят. Като извърши идеалната измама, тя научи съучастника на Елизабет Кенеди на всичко, което знаеше. Той дори нямаше да бъде в занаята, ако не беше Трейси. Колко ироничен понякога може да бъде животът!

Съучастникът на Елизабет вече не се интересувахе от колието. Накитът нямаше значение. Нищо нямаше по-голямо значение от простия, невероятен и опияняващ факт:

Трейси Уитни се беше върнала.

[1] Американски пианист и вокалист от миналия век, прословут с лошия си вкус. — Б.пр. ↑

12.

Сандра Уитмор стоеше на ъгъла на Уестърн и Флорънс в Холивуд и вдигнала полата си, гледаше обнадеждено уличното движение.

Тази вечер работата вървеше бавно, което бе и хубаво, и лошо. По-скоро лошо. Все пак не чакаше отчаяно да удари нещо. Не като Моник.

Сандра съжаляваше Моник. Наркотикът беше пратил и двете им на улицата. Тях и всички останали момичета, които обхождаха пресечките. Но докато Сандра се бе освободила от отвратителния навик, от шест седмици беше чиста, Моник продължаваше да бъде пристрастена. Сандра погледна хлътналите очи и изпъкналите кости на приятелката си със смесица от съжаление и срам. Срамуваше се от собственото си минало и на какво бе подложила сина си Тайлър.

Не за дълго обаче.

Тази вечер Сандра работеше, за да доизплати заемите си за наркотици. Скоро щеше да се махне от улицата завинаги. Съчувстваше на Моник и останалите, но знаеше, че никога няма да погледне назад.

Раздрънкано мицубиши намали, когато се приближи към тях.

— Мога ли да взема този? — Моника подскачаше от крак на крак като дете, на което му се пикае, и докато говореше, прекара език по венците си. Челюстта ѝ постоянно бе издадена напред, затова зъбите ѝ бяха оголени като на куче. Цялото ѝ тяло се тресеше от отчаяние. — Зная, че е твой ред...

— Разбира се. Няма проблем.

Сандра видя как приятелката ѝ се качва в колата. Мъжът вътре бе набит и груб. Изглеждаше зъл. Сандра забеляза, че не помогна на Моник, когато тя с усилие затвори вратата до себе си. Ръцете ѝ бяха толкова хилави, че ѝ трябваха и двете само за да я помръдне. Най-лесното на света бе човекът да се пресегне и да я затръшне вместо нея. Но той си седеше, все едно че тя бе невидима. Сякаш не съществуваше.

Тръпка пропълзя по тялото на Сандра, докато наблюдаваше как колата се отдалечава.

Надяваше се нищо да не ѝ се случи.

Няколко минути по-късно спря сребрист линкълн.

— Търсите ли си превоз?

Мъжът бе чист, дори привлекателен, носеше костюм и се усмихваше. Когато Сандра кимна, той се наведе и ѝ отвори вратата. Колата ухаеше на кожа и освежител. Допадаше ѝ. Сандра отмести една книга, за да седне. Прочете заглавието. „Ново тълкувание на евангелието“.

— Християнин ли сте?

— Понякога. — Той постави добре поддържана ръка върху крака ѝ. — Работя върху това.

Сандра си помисли, че ако повечето пичове бяха като него, в крайна сметка навярно нямаше да се откаже.

Представи си Моник в автомобила на онзи тлъст простак и за миг я прониза вина. Но тя бързо я забрави.

Може би има причина момичета като Моник все да изваждат лош късмет?

„Добрите неща те спохождат, когато вършиш добро, Сандра. Започва от тук, от тази луксозна кола. Но ще свърши много, много по-добре.“

Сандра Уитмор и синът ѝ се бяха запътили към по-добър живот.

13.

Срещата се провеждаше на булевард „Уилшър“ 11000, кабинет 1700, в управлението на ФБР в Лос Анджелис. Кабинетът беше на заместник-директор Джон Марсдън, но за случая отговаряше агент Милтън Бък. Агент Бък бе трийсетинагодишен и бе по момчешки чаровен. Щеше да бъде привлекателен, ако не бяха два недостатъка: нахалният му, безочлив характер и ръстът му. Със своите метър и седемдесет той определено бе най-ниският мъж в стаята. Останалите присъстващи бяха заместник-директор Марсдън, агентите от ФБР Сюзан Грийн и Томас Бъртън, и инспектор Жан Ризо от Интерпол.

— Няма връзка — каза агент Бък. — Съжалявам, но просто няма.

Жан Ризо преглътна раздразнението си. В Интерпол бе срещал стотици като Милтън Бък, амбициозни и самомнителни дребни мегаломани, без никаква мисъл в празните си глави, освен напредъка в собствената им кариера. Тягостното беше, че те винаги се издигаха до върха. Като мръсна пяна.

— Дори не сте прочели досиетата.

— Не ми е нужно. С всичкото ми уважение, господин Ризо...

— Инспектор Ризо — поправи го Жан. Защо всички тези хора започваха най-обидните си изречения с фразата „с всичкото ми уважение“?

— Екипът ми и аз разследваме поредица от сложни и професионално извършени кражби на бижута и предмети на изкуството, струващи милиони долари. А вие разполагате единствено с няколко мъртви проститутки наркоманки.

— Дванайсет. Дванайсет жертви. Ако бяхте прочели досиетата, щяхте...

— Не ми трябва да чета досиетата ви, за да разбера, че *няма възможна връзка* между съответните случаи.

— Грешите. — Жан извади купчина фотографии от куфарчето си за документи и ги раздаде на всеки от присъстващите в стаята. — Има връзка. В момента я гледате. Името ѝ е Трејси Уитни.

— Трейси Уитни ли? — За първи път заместник-директор Джон Марсдън наостри уши. Двайсет години по-възрастен от Милтън Бък, поне според Жан Ризо, Марсдън бе значително по-внушителен. Разсъдлив и логичен. А не някакъв хапльо. — Откъде ми е познато това име?

Жан Ризо отвори уста да отговори, но агент Бък го изпревари.

— Случаят е студен. Мразовит като полярния лед. Вкочанен като труповете в моргата. Уитни почти със сигурност е мъртва. Излежа присъдата си в Луизиана за въоръжен грабеж.

— Тя не е извършила това престъпление — намеси се Жан. — По-късни доказателства сочат...

— Освободиха я предсрочно — прекъсна го Милтън Бък. — След това свързаха името ѝ с международни кражби и измами. Известно време Интерпол я разследваше, но нищо не се доказа. Преди осем или девет години тя напълно изчезна от радара.

— И откъде знаете? — попита заместник-директор Марсдън.

— Наблюдавахме я след кражбата на Писаро от Макменеми, както и след грабежа на диамантите на Нийл Лейн в Чикаго. Никаква връзка. — Бък погледна многозначително Жан Ризо. — Трейси Уитни е прочетен вестник.

Сюзан Грийн, безлична млада жена, част от екипа на Бък, се обърна към инспектора.

— Очевидно сте убеден, че има връзка между госпожица Уитни и смъртта на онази млада жена. Бихте ли повторили името ѝ?

Агент Грийн вдигна снимка на гротескно осакатен труп, която Ризо им бе показал по-рано.

— Името ѝ е Сандра Уитмор.

— Проститутка наркоманка — злобно добави Милтън Бък.

Жан му хвърли изпепеляващ поглед.

— Сандра е била чиста почти четири месеца. Била е самотна майка и денем е работила в „Костко“^[1].

— А всички знаем къде е работила нощем — подсмя се Бък.

— Била е убита по-малко от четирийсет и осем часа след като са откраднали иранските рубини на Шийла Брукстейн. Направил го е същият престъпник, отнел живота и на останалите момичета. Във всеки един от тези случаи убийствата са извършени непосредствено след „сложна и професионално извършена кражба“ в същия град. —

Ризо наблегна на всяка дума, използвайки собствената фраза на агент Бък срещу него. — При много от тези кражби местната полиция има причини да смята, че основният заподозрян е жена. Всички знаете, няма много заподозрени жени с досиета, извършвали подобни дръзки престъпления.

Заместник-директор Марсдън попита:

— Трейси Уитни ли ограби Прадо? Не открадна ли тя картината на Гоя?

Жан Ризо се усмихна.

— „Пуерто“. Точно така. Имате отлична памет.

— Имала е съучастник. Мъж.

— Джеф Стивънс — кимна Ризо.

Милтън Бък се ядоса.

— Вижте. Нищо не е доказано срещу Трейси Уитни. Или срещу Стивънс, ако става въпрос. А „Пуерто“ не беше открадната. Музеят я продаде на частен колекционер.

— След като Уитни ги убеди, че е фалшива. От тази измама спечели цяло състояние.

— Важното е, че каквото и да се е случило, принадлежи на историята. Трейси Уитни не е заподозряна за кражбата у Брукстейн.

— Имате ли заподозрян? — безцеремонно попита Жан Ризо.

— Всъщност, да.

— Жена ли е?

Милтън Бък се поколеба. Езикът го сърбеше да каже на дразнещия канадец от Интерпол да си завре смахнатите теории, където слънцето не грее, но кой знае защо заместник-директорът като че го харесваше. Бък неохотно изпрати един от по-младите агенти да донесе досието на Брукстейн.

Няколко минути по-късно той подаде фотографията на Жан.

— Името ѝ е Елизабет Кенеди. Поне това е едно от тях. Известна е също като Лайза Кънингам, Ребека Мортимър и други. Тя е измамница, и то доста опитна. Имаме причини да смятаме, че е познавала Шийла Брукстейн. Тя е заподозряна и за обира в Чикаго.

Жан внимателно разгледа снимката на красивата млада жена със светлоруса коса, широка чувствена уста и високи скули като на кукла. Трудно му бе да проумее каква е възможната ѝ връзка със Сандра

Уитмор или друго от убитите и осакатени момичета. От друга страна, същото важеше и за Трейси Уитни.

Предимството на госпожа Кенеди пред госпожа Уитни бе, че първата бе определено жива. По правило Жан предпочиташе живите заподозрени пред мъртвите. Въпреки това още не бе готов да се откаже от връзката с Уитни.

— Знаете ли къде се намира? Тази Кенеди?

За първи път Бък се почувства неловко.

— В момента, не. Работим по въпроса. Както споменах, тя използва всевъзможни псевдоними.

— Може ли да задържа тази фотография?

Милтън Бък въздъхна тежко.

— Щом искате. Но тя няма да ви помогне. Слушайте, Ризо, знаете не по-зле от мен: по целия свят в големите градове убиват проститутки, и то всеки ден. Няма никаква връзка между убитото момиче и рубините на Брукстейн. Хващате се за сламка. А сега ме извинете, чака ме работа.

Обратно в хотелската си стая в „Стандард“ в Холивуд, Жан се опита да разпусне. Беше едва обяд, но безуспешната среща с ФБР го бе изтощила физически и емоционално. Мразеше Ел Ей. Повече от всеки друг град по света той го караше да изпитва носталгия. Имаше нещо така самотно и неутешимо под цялото му великолепие и блясък. Всички полагаха неимоверни усилия. Трудно се дишаше заради миризмата на изпепелени надежди, носеща се из въздуха.

Жан телефонира на децата си във Франция, изведнъж отчаяно нуждаещ се да чуе гласовете им. Клеманс беше отишла да спи при някаква приятелка. Люк гледаше „Мечо Пух“ и не искаше да се откъсне от телевизора.

— Не го приемай лично — любезно го утеши Силви. — Уморен е, това е всичко.

— Зная. Липсва ми. Всички ми липсват.

Настъпи пауза.

— Недей, Жан. Аз също съм уморена.

Разводът беше нещо отвратително.

След като затвори, Жан извади снимките с трупа на Сандра Уитмор и ги пръсна по леглото. Знаеше, че работата бе най-добрият лек за разбитото сърце, и затова се обърна към нея, както бе правил много пъти досега.

Стаята, в която бе наръгана Сандра, бе безупречно чиста, както и всички останали. Библията си бе на мястото с подчертани абзаци. Ноктите на Сандра бяха отрязани, а косата ѝ — обръсната. Беше оставена да лежи с широко разтворени крака. Жан затвори очи и си представи как убиецът организира сцената, как нагласява трупа на жертвата си, сякаш е манекен на витрина. Заля го вълна от омраза, толкова силна, че му се доповръща.

Защо ФБР не искаше да му помогне?

Защо Милтън Бък дори не искаше да допусне, че или Трейси Уитни, или неговото момиче, Елизабет Кенеди, може да са замесени? Че навярно имаше връзка между измамничките и проститутките? Днес заместник-директор Марсдън бе споменал съучастника на Уитни, Джеф Стивънс. Освен името му Жан не знаеше много за него. Може би сега беше времето да направи собствено разследване?

Едно по едно. Нека първо издири Трейси Уитни.

На Жан му оставаха три дни в Лос Анджелис, преди да отлети за Лион. Полицията в града нямаше свободни хора, а ФБР очевидно не възнамеряваше да му помогне. Каквото и разследване да желаше да предприеме, налагаше се да се справи сам.

Той вдигна телефона.

Разположен встрани от Тихоокеанската магистрала, с живописен изглед към океана, ресторантът бе любимо място за вечеря на холивудския елит. Дори играч като Алан Брукстейн трябваше да моли за благоволение, за да получи мечтаната маса навън, на терасата. Седнал между Уил и Джейда Смит от едната страна и милиардер интернет предприемач от другата, Алан Брукстейн се надяваше днешната вечеря да помогне на Шийла да победи страховете си. Досега без резултат. Откакто ѝ откраднаха рубините, Шийла беше забавна колкото вадене на зъб без упойка.

Като я гледаше сега, намръщена над своето суши, с малката си уста, свита като котешко дупе, Алан Брукстейн си помисли, че не само

не я обича, но дори не я харесва. А най-вече му се искаше никога да не ѝ беше купувал проклетата огърлица.

— Извинете, господин Брукстейн, госпожо Брукстейн? Имате ли нещо против да седна?

Въпросът очевидно беше риторичен. Ниският и набит човечец с канадски акцент вече бе издърпал един стол и се настаняваше между режисьора и съпругата му.

— Няма да ви отнема много време. Разследвам убийство тук, в Лос Анджелис. Млада жена е била убита миналата неделя през нощта след обира във вашето имение. — Жан Ризо извади картата си от Интерпол и я сложи на масата.

— Убита? Колко ужасно! — жизнерадостно възкликна Шийла. Полицаят беше особено красив. Разследването на убийство поне щеше да ѝ даде тема за клюки с нейните приятелки. — Познаваме ли младата жена?

— Съмнявам се — отвърна Жан. — Работила е като проститутка. Веселото изражение на Шийла се стопи и се замени с обвинителен поглед, насочен към съпруга ѝ.

— За бога. Не ме гледай. Не познавам никакви проститутки!

— Питам се, господине, дали сте виждали тази жена?

Жан извади снимката на Трейси Уитни.

— Тя ли е проститутката? — Шийла все още гледаше убийствено мъжа си, който внимателно изучаваше изображението.

— Не — отговори Жан. — Но може би е свързана със случая. Господин Брукстейн, разпознавате ли жената от фотографията?

— Не зная. Може би.

— Какво искаш да кажеш с „може би“? — От пронизителния глас на Шийла човек настръхваше като от драскане с нокти по черна дъска. — Или я познаваш, или не.

— Велики боже, Шийла, защо не млъкнеш за няколко секунди? — Алан Брукстейн отново погледна снимката. — Косата ѝ е различна. И е по-възрастна, отколкото на фотографията. Но според мен това е мацката от застрахователната компания.

— Значи сте виждали тази жена? — Жан се постара да прикрие въодушевлението си.

— Да.

— Наскоро ли?

— Преди седмица дойде у дома. Предупреди ме за онези скрити камери — оказа се, че точно тях са използвали крадците, за да разбият шифъра на сейфа ми. Като че ли трябваше да я приема по-сериозно.

— Благодаря, господин Брукстейн. Окажете ми огромна помощ.

— Тази жена има ли нещо общо с кражбата? Ами колието ми? — поиска да знае Шийла Брукстейн.

Но Жан Ризо вече беше излязъл през вратата.

На следващата сутрин Жан Ризо беше в колата си в шест часа. В разцвета на дните си Трейси Уитни отсядаше само в най-люксоznите хотели. Въоръжен със снимката, Жан пое към центъра на града и се отправи на запад, насочил се към най-люксоznите хотели в Лос Анджелис. До десет бе ударил на камък в пет от седемте хотела от списъка: „Риц Карлтън“, „Четири сезона“, „Пенинсула“, „Рузвелт“ и СЛС. Започна да се съмнява. Да не би да е наела имение? Или е отседнала у приятел или любовник? Може би е загубила всичките си пари и се е покрила в някой мотел? А може Алан Брукстейн да е допуснал грешка и тя изобщо да не е в Ел Ей? Жан Ризо не беше първият, който гонеше сенки, щом Трейси Уитни бе замесена.

Управителят на „Шатър он да Бийч“ в Санта Моника бе учтив, но твърд.

— Познавам всички гости, инспекторе. Абсолютно съм сигурен, че тази млада дама не е отседнала при нас.

Оставаше само хотел „Бел Еър“. С повече надежда, отколкото очакване на положителен отговор, Жан показва на управителя фотографията на Трейси.

— А, да. Госпожа Шмид. Шесто бунгало. Напусна преди четири дни.

— Така ли? — Жан толкова се зарадва, че не можа да преглътне информацията. — Остави ли адрес?

— Да видим... — Управителят заудря по клавишите на своя компютър. — Не. Опасявам се, че не. Но на кредитната й карта е посочен адрес. Той ще ви свърши ли работа?

Жан ентусиазирано кимна.

— Мила жена — добави управителят, докато разпечатваше данните. — Да бяха всички наши гости така любезни и съвестни.

Остави много щедър бакшиш и бе самата вежливост.

— Хмм — промърмори Жан, изобщо не слушаше.

— Синът ѝ също бе чаровен.

Управителят му подаде адреса.

— Синът ѝ ли?

— Никълъс. Очарователно момче. Много хубав, въпреки че не е изненадващо с гени като неговите. — Управителят се усмихна, после изведнъж се намръщи, сякаш му хрумна нещо. — Тя нали не е в беда?

— Не, не — успокои го Жан. — Нищо подобно.

Пред колата той прочете адреса, който управителят му беше дал.

Стиймбоут Спрингс, Колорадо.

Жан Ризо не беше сигурен дали може да си представи живота на Трейси Уитни. Но установи, че най-малко е очаквал измамницата на всички времена да живее тихо като скромна майка високо в планините. За миг се замисли дали да се обади на Милтън Бък и да му съобщи какво е открил. Щеше да е забавно да изтрие самодоволната усмивка от лицето на агента на ФБР. Но бързо се отказа. Бък се интересуваше единствено от разрешаването на случаите на грабежи и от откриването на изчезналите бижута и произведения на изкуството. А Жан Ризо трябваше да хване убиец. Освен това информацията беше негова. От ФБР не му помогнаха. Защо той да им помага?

Полетът му към Франция можеше да почака.

Време беше да посети госпожа Трейси Шмид.

[1] Най-голямата верига магазини в САЩ от типа „склад за търговия на дребно“. — Б.пр. ↑

14.

— Шах.

— Какво? Как така шах? — Трейси погледна дъската, след това сина си. — Да не си ми преместил царицата, докато слагах пицата във фурната?

— Толкова си подозрителна, мамо! Защо така?

— Истина ли е?

Никълъс ококори очи и придоби невинно изражение.

— Знаеш, че първото правило на шаха е да не откъсваш очи от дъската. Не бива да ми задаваш този въпрос.

— Мислил ли си някога да станеш политик? — попита развеселената Трейси. — Ще си за чудо и приказ.

— Благодаря. — Никълъс се ухили. — Ти си на ход.

Трейси премести последния си останал офицер, който Никълъс бързо взе с пешката си. Още четири хода: шах и мат.

„Трябва да му поговоря за лъжата“, помисли си тя, след като момчето изчезна навън, за да намери Блейк Картър. Блейк страшно щеше да се ядоса, ако беше станал свидетел на незабележимото преместване на царицата. Но Ники бе толкова чаровен, поне в нейните очи, че Трейси нямаше сърце да се прави на „лошото ченге“. След завръщането им от Лос Анджелис тя покровителстваше сина си повече от обикновено. Пое безразсъден риск, като открадна огърлицата и се показва на съперницата си. По-късно Трейси се почувства виновна, и то здравата виновна.

Почукване на вратата я откъсна от мислите ѝ точно докато вадеше пицата от фурната. Способността на Блейк Картър да надуши пеперони с тънка коричка през повече от три ниви нямаше равна на себе си. Усмивната, Трейси отвори вратата и се озова лице в лице с красив непознат.

— С какво мога да ви бъда полезна?

Мургав, нисък и набит, със сиви очи и несиметрично лице, мъжът се взираше в нея със странна напрегнатост. След което

произнесе три думи, които паднаха като капки олово върху сърцето на Трейси.

— Здравейте, госпожо Уитни.

Минаха няколко секунди, преди Трейси да може да диша отново, независимо от хладнокръвието ѝ. Жан Ризо видя как кръвта се отдръпва от лицето ѝ, след което бузите ѝ отново поруменяват. На живо бе по-красива, отколкото очакваше. По-млада и естествена.

— Съжалявам. Със сигурно ме бъркате с някоя друга.

Трейси понечи да затвори вратата. Жан протегна ръка, за да я спре. Бързо ѝ показа картата си от Интерпол.

— Ще ви кажа какво. Нека се договорим. Не ми губете времето и аз няма да губя вашето. Зная, че вие сте откраднали рубините на Брукстейн.

— Наистина, нямам представа за какво...

— Огърлицата изобщо не ме интересува.

Трейси замълча за частица от секундата, после попита:

— Каква огърлица?

Жан Ризо въздъхна.

— Не искам да ви арестувам, госпожо Уитни. Но ще го направя, ако се налага. Тук съм, защото ми е нужна помощта ви. Може ли да вляза?

Бързият ум на Трейси се втурна напред във времето. Първата ѝ мисъл бе за Никълъс. Той беше навън в конюшните с Блейк, но бе сигурна, че скоро ще се върне.

— Имате десет минути — отвърна тя рязко на Жан.

Инспекторът я последва в голямата селска кухня.

Беше по-скоро топла и уютна, отколкото луксозна. Фигурки за шах и детски списания бяха затрупали масата, а навсякъде бяха окачени детски рисунки в рамки наред с безброй фотографии на сладко тъмнокосо момче в различни възрасти. Момчето му изглеждаше смътно познато.

— Синът ви ли е?

— Какво искате, инспектор Ризо? — Тонът на Трейси далеч не бе дружелюбен.

Жан отговори по същия начин.

— Можете да загубите всичко, госпожо Уитни. Както споменах, зная, че миналата седмица в Лос Анджелис сте откраднали рубиненото

колие на Шийла Брукстейн. Веднага мога да ви арестувам, ако предпочитате, и да водим този разговор в полицейския участък.

— Давайте. — Трейси насмешливо протегна китки. — Арестувайте ме.

Когато Жан се поколеба, тя звучно се разсмя.

— Нямате никакво доказателство, инспекторе. Ако можехте да ме арестувате, нямаше да се бавите. Затова предлагам да изоставите тази история и да се махате, по дяволите, от къщата ми.

Жан съблече палтото си и седна на масата.

— Прекалено сте уверена в себе си, госпожо Уитни. Откъде знаете, че нямам доказателства?

Трейси го изглежда отвисоко. В тази игра на шах нямаше намерение да откъсва очи от дъската, дори и за секунда.

— Защото не съм откраднала рубинената огърлица.

Сега дойде ред на Жан да се разсмее. Биваше си я тази жена.

— И между другото, името ми е Трейси Шмид.

— Така ли? А моето е Рип ван Уинкъл^[1].

— Лошо, инспектор Ван Уинкъл. — Очите на Трейси затанцуваха.

— Виновна е майка ми — включи се в играта Жан.

— И защо? Със сигурност така се е казвал баща ви?

— Истина е. Майка ми нямаше да се сети за Рип.

Трейси се засмя.

Жан продължи:

— Ето какво. Нека ви наричам Трейси, а вие ще ми казвате Жан.

Той протегна ръка.

— Дадено, Жан. — Трейси инстинктивно го хареса, но си премълча. Този човек беше ченге. Не беше неин приятел. — Как да ви помогна?

— Разследвам серия от убийства.

Сянка от изненада падна върху лицето ѝ. Жан я осведоми за подробностите около Библейския убиец. Трейси слушаше внимателно. Беше ужасена от престъпленията, за които Жан ѝ разказваше, но и бързаше да го отпрати от къщата, преди да се върне Никълъс.

— Последното момиче беше убито преди седмица в Холивуд. В деня, след като сте от... в деня, след като рубините на Шийла

Брукстейн са били откраднати. Името на жертвата е Сандра Уитмор. Има син почти на възрастта на вашия.

— Съжалявам — промълви Трейси. — Наистина. Има всякакви откачалки. Но се боя, че не мога да ви помогна. Не познавам Сандра Уитмор, нито някоя друга от онези жени.

— По-сложно е — продължи Жан. — Имам теория... Нужно е двамата да обсъдим случаите един по един, и то подробно. Ще отнеме време.

Трейси се изправи. Никълъс и Блейк щяха да се върнат всяка минута.

— Извинете ме. Нямам време. Налага се да си тръгвате.

— Ще си отида, щом ми отговорите на няколко въпроса — заяви твърдо Жан.

Стана и погледна през прозореца. Едно момче вървеше към къщата, хванало за ръката по-възрастен мъж.

Управителят на „Бел Еър“ беше прав. Момчето беше много красиво. Жан изведнъж се сети къде го е виждал преди.

— Синът ви е много хубав.

— Благодаря.

— Баща му ли е с него?

Трейси замръзна.

— Не.

Погледна над рамото на Жан. Никълъс и Блейк приближаваха. Тя усети как в гърдите ѝ се надига страх. Ако този мъж кажеше нещо пред тях, пред Ники...

— Моля ви. Трябва да си тръгвате.

— Къде е баща му?

— Баща му почина.

— Интересно — възкликна Жан Ризо. — Защото, както чух, господин Стивънс е повече от жив. Според ФБР напоследък има много интересно странично занимание. В областта на историческите находки.

Трейси впи пръсти в кухненския плот.

Обърна се към Жан, неспособна нито да отговори, нито да прикрие пожара от чувства, който я изгаряше. Откъде знаеше за Джеф? Тя не искаше да слуша за Джеф. Нито сега, нито изобщо. А най-малко от този дребен и настойчив непознат, който някак бе научил коя е и ѝ

говореше за убийства, изнасилвания и престъпления, с които тя нямаше нищо общо.

— Помогнете ми да разплета убийствата — помоли я Жан.

— Не мога. Трябва да ми повярвате. Теорията ви куца. Нямам нищо общо с тях!

— Помогнете ми, или ще разкрия истината на момчето ви.

Вратата на кухнята се отвори.

Никълъс погледна към непознатия, застанал до майка му.

— Здравейте.

— Здравейте — усмихна се Жан.

— Кой сте вие?

Момчето изглеждаше изненадано, но не и разстроено да види в кухнята непознат мъж. За разлика от суровия каубой, който гледаше Жан с явно недоверие. Човекът изглеждаше като излязъл от стар филм с Клинт Истуд. Гадже? — запита се Жан.

Трейси бе загубила дар слово. Всичката ѝ предишна самоувереност се бе изпарила. Имаше чувството, че ще припадне. Накрая тя тихо каза:

— Това е... това е...

— Казвам се Жан. Стар приятел съм на майка ви.

— От Европа? — поинтересува се момчето. — Отпреди да се родя?

Жан погледна Трейси. Тя кимна незабележимо.

— Точно така. Надявах се майка ви да е свободна тази вечер да вечеря с мен. Да си припомним старите времена. Отседнал съм в центъра.

— Тази вечер не ѝ е възможно. Имаме планове.

Гласът на Блейк Картър прогърмя твърдо и непоколебимо, сякаш заби камбаната на стара църква.

— Нали, Трейси?

Един поглед към нея бе достатъчен да убеди Блейк, че Жан не е никакъв „стар приятел“. Тя беше уплашена. А Трейси никога не се плашеше.

— Тогава утре? — попита Жан.

Старият каубой покровителствено прегърна Трейси през рамената с бащински или романтичен жест. Жан се замисли каква е

връзката между тях и какво знае възрастният човек за миналото на Трейси, ако знаеше изобщо нещо. Или за настоящето ѝ.

— Добре — съгласи се Трейси за неудоволствие на Блейк. — Утре.

Не искаше никога повече да вижда лицето на Жан Ризо. Но какъв избор ѝ оставаше?

Играта на шах бе подновена и Трейси бе на ход.

„Джани“, уютен италиански ресторант, точно в подножието на ски пистите, бе еднакво популярен сред местни и туристи. Всички служители познаваха Трейси по лице, въпреки че тя рядко се хранеше навън. Всички се чудеха кой е красавецът, вечерящ в ъгловото сепаре с най-богатата вдовица от Стиймбоут. Но никой не питаше.

Жан пристъпи веднага към работата. Подаде на Трейси купчина снимки, главно семейни фотографии на дванайсетте жертви. Исия Морено на дипломирането от гимназията в Мадрид. Алиса Арно, смееща се със сестра си в къмпинг близо до Париж. Сандра Уитмор, гушнала бебето си.

— Всички тези жени са проститутки. Убити са в продължение на девет години в различни градове по целия свят.

— Но сте убеден, че убиецът е един и същ?

— Абсолютно. С изключение на това, малко неща са сигурни в това разследване.

Жан ѝ разказа за пристрастеността на убиеца към чистотата и към стиховете от Библията.

— Познава полицейските процедури, поне начина на събиране на доказателствата, свързани с ДНК. Не само изчиства местопрестъплението, за да се предпази, но прави и нещо повече. Наглася труповете в определени пози. Все едно е театър.

Трейси слушаше, но не отговори нищо. И за двамата поръча спагети с миди, специалитета на заведението, но едва докосна храната си, когато ѝ я поднесоха.

— Не разбирам къде се вметвам аз в картинката.

— Всяко убийство е извършено в интервал от двацет и четири до четирийсет и осем часа след крупна кражба в същия град. Нито една от кражбите не е била разгадана. Всяка от тях е била сложна,

старателно планирана и изпълнена. В повече от половината е участвала и жена. Знаете, че във вашия занаят няма много жени.

— И що за занаят е той, инспекторе?

Жан повдигна вежди.

— Не се правете, че не разбирате, госпожо Уитни.

— Продължавайте да ме наричате Трейси. И намалете децибелите.

— Извинете. Въпросът е, че прекалено малко жени работят на това ниво. Говорим за предмети, струващи седемцифрени суми. Изключително трудни кражби.

Трейси кимна.

— Продължавайте.

— Започнах да разследвам кражбите и да търся заподозрени жени. Първото, което забелязах, че от вас няма ни вест, ни кост, след като сте напуснали Лондон.

— И какво?

— Първата жертва, Карън Грийн, е убита преди девет години. В Лондон. По същото време. В същия град. Вие изчезвате и убийствата започват.

Жан отпи от виното си и я погледна с очакване.

Трейси отвърна на погледа му. Ако този човек не заплашваше да издаде самоличността ѝ и да унищожи живота им с Никълъс, тя бе готова да му се изсмее.

— Така ли? Това ли е връзката? Че ме е нямало девет години в Лондон?

Жан се наежи.

— Все пак има връзка.

— Нищо подобно! Съвпадение! И не съм изчезнала. Тръгнах си. Имах нужда от нов живот и го започнах.

— Съвпадение ли? — възкликна Жан. — Не ми се вярва. Да отидем напред, какво ще кажете? Нью Йорк, три години по-късно. Картина на Писаро е открадната от частна резиденция на Пето авеню посред бял ден от жена, представяща се като служителка на Градската художествена галерия. Не ви ли напомня на някой от вашите подвизи?

— Изглежда дръзко — призна Трейси. — Допада ми яснотата на деня. Но по онова време бях далеч от Нью Йорк.

Жан продължи:

— Добре. Чикаго. Диамантена гривна и два чифта обеци в комплект с нея са откраднати от магазина на Нийл Лейн. Не само че камерите и алармите са били неутрализирани и после включени отново, но и минали три седмици, преди някой да забележи, че бижутата са изчезнали. Фалшификатите, оставени на тяхно място, били майсторска изработка.

— Отново впечатляващо внимание към подробностите.

— Но не ви навява на определени мисли?

Трейси отпи от виното си.

— Категорично не.

— Мумбай, преди две години. Безскрупулен строителен предприемач е измамен да купи парцел с размера на носна кърпичка от красива американка, за която вярва, че е влюбена в него.

— Бил ли е женен?

— Всъщност, да. Защо питате?

Трейси сви рамене.

— Не бихте ли казали, че си е намерил майстора?

— Ето какво. — Жан Ризо се облегна на масата. — Бих казал, че всеки един от тези подвизи носи вашия почерк.

— Освен дребната подробност, че на въпросните дати не съм била нито в Ню Йорк, нито в Чикаго! Колкото до Мумбай, през живота си не съм ходила в Индия. Нито в Хонконг, нито в Лима... — Тя побутна към събеседника си купчината досиета, които бе оставил на масата. — От девет години не съм излизала от Щатите, инспекторе. Попитайте, която и да е майка в училището на Ники, ако не ми вярвате. Не съм мърдала от Стиймбоут Спрингс. Целият град е мое алиби.

Приближи се една сервитьорка и отнесе недокоснатите им спагети. Жан Ризо поръча кафе и чиния с бишкоти. Виното на празен стомах започваше да го хваща.

Трейси продължи:

— Бих искала да ви помогна, инспекторе. От все сърце. Според мен сполетялото онези жени е ужасно и се надявам да хванете изрода, който го е извършил. Но дойдохте да търсите Трейси Уитни, а истината е, че Трейси Уитни е мъртва. Умря преди девет години.

— Хм — изсумтя Жан.

— Дори и да беше жива, нямаше да нарани никого.

— Хм — отново изсумтя Жан.

— Моля? Какво е това хъмкане?

— Мислех си за умрялата, която свърши доста добра работа в Лос Анджелис преди десет дни. Трейси Уитни трябва да е била невероятна дама.

Тя се засмя.

— Сигурна съм.

— Тези рубини сигурно струват... колко? Два, три милиона? Може би повече за един частен колекционер.

— Опасявам се, че нямам представа за какво говорите. — Трейси чаровно се усмихна. — Чудесно, донесоха кафето.

Докато я наблюдаваше как отпива от гъстата черна течност, Жан Ризо разбра защо толкова мъже попадаха под властта на Трейси Уитни. Беше красива, разбира се, но имаше и друго. Беше умна и забавна и действително изпитваше удоволствие да изиграе противниците си и от двете страни на закона. Той реши да промени тактиката си.

— Значи синът ви не знае нищо. Нито за миналото ви, нито за баща си.

Трейси бавно остави чашата си и фиксира Жан със стоманен поглед. Времето за шеги беше свършило.

Бойните линии бяха очертани.

— Не, нито някога ще узнае.

— Знае ли Джеф Стивънс, че има дете?

— Джеф Стивънс няма дете! — гневно изстреля Трейси. — Поне не и от мен. Ники си е мой. Само мой. Аз го отгледах. Аз съм всичко, от което се нуждае.

Осъзнала, че е повишила тон, Трейси потъна в сенките на сепарето. Жан Ризо се замисли за собствените си деца и за това колко му липсваха. Прободе го жалост към Джеф Стивънс.

Сякаш прочела мислите му, Трейси промълви:

— Не разбирате, инспекторе...

— Жан.

— Жан — поправи се тя. — Не познавате Джеф колкото мен.

— Искате да кажете, че не го мразя колкото вас.

— Да го мразя ли? — Трейси го изгледа истински изненадана. — Не мразя Джеф. Просто обичам Ники. Това е съвсем различно. Трябва да ми повярвате, когато ви казвам, че от Джеф би излязъл недодялан баща. О, той е нежен, чаровен и изобщо възхитителен. Но не може да

се разчита на него. Накрая Джеф щеше да разбие сърцето на Ники. Точно както разби моето.

— Какво се случи между вас? Ако не възразявате, че питам.

Възразяваше ли? Жан Ризо бе напълно непознат. Още по-лошо, беше ченге. Но някак си Трейси се чу как разказва цялата история. Сподели с него как е загубила първото си дете от Джеф. Каза му как се е борила да привикне към семейния живот и домашната атмосфера. Разказа му как влязла и заварила Джеф и Ребека Мортимър да се целуват в спалнята им на Итън Скуеър, за ужасната и изгаряща болка от изневяратата. Накрая му довери как миналия месец като гръм от ясно небе отново видяла Ребека в Лос Анджелис да вечеря с Шийла Брукстейн.

— Отидох в Лос Анджелис на разходка със сина си. Това е истината. Нямах намерение да... — тя затърси подходящата дума, — да прекратя оттеглянето си. Но веднага щом я видях, разбрах, че се стреми към огърлицата. Съзрях възможност донякъде да ѝ отмъстя за онова, което ми причини и се възползвах.

— Разбирам — кимна Жан.

Трейси присви очи.

— Наистина ли?

— Разбира се. Ще ви бъде приятно да узнаете, че според ФБР приятелката ви „Ребека“ е главната заподозряна за кражбата у Брукстейн. Между другото, истинското ѝ име е Елизабет Кенеди. — Жан извади снимката, която му беше дал Милтън Бък, и ѝ я подаде.

Трейси напрегнато се взря в нея.

Елизабет.

Прекалено хубаво име, прекалено невинно. Не ѝ се струваше подходящо.

Трейси дълго остана мълчалива, потънала в мисли. След време Жан Ризо добави:

— Търсят я и за две други престъпления в Щатите. Кражбата на картина на Писаро в Ню Йорк и на диамантите в Чикаго.

Трейси осмисли казаното.

— А останалите кражби? — попита тя. — В Европа и Азия, след които са убити момичетата?

— Федералните не допускат, че има връзка между която и да е кражба и престъпленията на Библейския убиец — горчиво отбеляза

Жан. — Освен това знаете как става. Бюрото и пет пари не дава какво се случва извън неговата юрисдикция. Могат да възложат разследването на нас, но не желаят. Дори не си сътрудничат с ЦРУ. Такава е политиката им, което е жалко, а междувременно онези момичета ги убиват. — Той й разказа за безплодната си среща с агент Милтън Бък в Лос Анджелис.

— Добре. Но вие вече знаете за Елизабет — изтъкна Трейси. Името все още й звучеше странно. — Сигурно думата ви се чува в Интерпол. Не ви е нужно ФБР.

Жан отново въздъхна.

Трейси търпеливо зачака той да изрази с думи отговора си. Беше свикнала с полицаи, които първо говорят, а после мислят. Безочливи, импулсивни и небрежни полицаи бяха помогнали на Трейси да спечели своето състояние. Жан Ризо бе различен.

„Харесва ми — помисли си тя. — Трябва да внимавам.“

Когато Жан най-после заговори, поде бавно, като че мислеше на глас. Сякаш сглобяваше парченца от мозайка.

— Лошото е, че не вярвам да е била Елизабет. Според мен сте били вие.

— Допускате, че убивам проститутки?

— Не, не, не. Естествено, че не. Нашият убиец е мъж.

— Хубаво. Радвам се, че изяснихме поне това.

— Но съм убеден, че вие сте връзката между кражбите и убийствата.

— Заради деветте години ли?

— Заради деветте години. Заради Лондон. Защото сте жена. Заради начина ви на действие — умен и прост, грижливо планиран, географски неограничен и винаги насочен към ценни предмети.

Трейси се усмихна.

— Карате ме да изпитвам лека носталгия.

— Защото вие сте извършили кражбата у Брукстейн — продължи той, преброявайки причините на пръсти. — Защото не вярвам в съвпадения. Поне не в дванайсет поред. И понеже не разполагам с друг заподозрян.

— Засега — вметна Трейси.

Жан кимна.

— Засега, предполагам.

— Защо „предполагам“? Сега разполагате с Елизабет Кенеди. Нали така?

— Хм.

— Върнахте се към въздишките.

Жан я погледна.

— И все пак мисля, че вие сте връзката.

Трейси подпря главата си с ръце.

— Помислете — продължи Жан. — Тези кражби са точно като вашите.

— Наглед има известни сходства — призна Трейси. — Но не съм била там, Жан.

— Повече от сходства. Ако вие самата не сте извършили обирите...

— Няма „ако“. Не съм. Мога да го докажа.

— Тогава, който ги е извършил, е имитирал вашите прийоми. Което значи, че ви познава. Отблизо. Знае как работите.

„Никой не знае как работя — помисли си Трейси. — Никой, освен Джеф. И Гюнтер. Но надали Гюнтер ще хукне по света да краде бижута.“

На глас тя попита Жан:

— Да не смятате, че някой се опитва да ме натопи?

— И това е възможно. Известно ли ви е да имате врагове?

Трейси звучно се изсмя.

— Стотици!

— Говоря сериозно.

— Аз също! Нека да помисля. За един тип на име Максимилиан Пиърпонт надали съм първа в списъка за коледните поздравления. Да не говорим за Луис Белами, Грегъри Холстън, Алберто Форнати... — Тя изброи по-известните си жертви. — Мнозина от вложителите в музея Прадо в Мадрид... За щастие, повечето от тях се заблуждават, че съм мъртва. Също както и приятелите ви от ФБР. Ако не ви пречи, бих предпочела да си остане така.

— Разбира се, може изобщо да не търсим враг — каза Жан. — Възможно е да съществуват и други мотиви. Навярно въпросната личност се възхищава от работата ви и иска да следва примера ви.

— Искате да кажете, че имам почитател? Или обожатели? — насмешливо попита Трейси.

— Толкова ли е невероятно?

— Невероятно? От моя гледна точка е направо абсурдно. Слушайте. Единственият ви реален заподозрян за тези обири е Елизабет Кенеди. Тя е жена, предприемчива е и действа на същото ниво. Зная със сигурност, че от месеци обработва Шийла Брукстейн. Но мога да ви уверя, че тази жена не ми е почитател. Тя съблазни съпруга ми, инспекторе. Разруши живота ми. И не за пари. За спорта. — Тонът на Трейси стана студен. — Аз я мразя. И съм напълно сигурна, че чувствата ни са взаимни.

— Да, но не разбирате ли? — прекъсна я Жан. — Все пак вие оставате връзката. Елизабет Кенеди се явява като нов заподозрян, досега напълно непозната за Интерпол... и дори тя е свързана с вас.

— В смисъл?

Жан изпъшка.

— Не зная. Не зная точно как.

Беше загубил нишката, ако изобщо бе имал такава. Беше гладен и изтощен. Да се опитва да проследи собствената си мисъл бе като да плува в желе.

— Забравете ме за момент — предложи Трейси. — Да предположим, че има връзка между грабежите и убийствата. Нека също допуснем, че Елизабет е виновна за кражбите. Все пак знаем, че не съм аз.

Жан кимна.

— Добре.

— Не е ли логично следващият ви ход да бъде да откриете Елизабет? Каквито и да са съмненията ви, по мое мнение тя е единствената, с която разполагате.

— Възможно е да сте права. Но да издиря Елизабет може да се окаже лесно на думи, но трудно на дела. Зная поне за три случая, когато се е измъкнала от ФБР. След кражбата у Брукстейн се е изпарила от Ел Ей по-бързо и от вас.

— И очевидно с по-голям успех — добави Трейси със съжаление. — Та, какво знаете за нея?

— Не много. — Жан я осведоми в основни линии за историята на Елизабет, както му беше предадена от ФБР. Детството ѝ в Англия, досието ѝ като непълнолетна, редицата от престъпления, при които е идентифицирана като „заинтересовано лице“, и някои от известните ѝ

псевдоними. — Федералните са убедени, че работи със съучастник. Мъж. Както вие с Джеф Стивънс.

— Съмнявам се.

Жан доби изненадано изражение.

— Защо?

— Защо да делиш парите, ако не се налага? С Джеф бяхме нещо различно. Не просто екип. Само мъж би предположил, че Елизабет има нужда от мъж до себе си, който да дърпа конците.

Жан поиска сметката.

— Благодаря, че излязохте с мен тази вечер, Трейси.

— Не ми оставихте друг избор, нали? — подчерта тя.

— Слушайте. Допадате ми — призна Жан. — Истина е. Виждам, че тук сте си изградили добър живот. Не искам да причиня неприятности на вас или сина ви.

— Тогава недейте. — Напук на самата нея, очите на Трейси се напълниха със сълзи. — Казах ви всичко, което зная. Наистина. Моля ви, сега ни оставете на мира.

— Не мога — възрази Жан. — Още не.

— Какво искате да кажете с това „не мога“? Разбира се, че можете!

Жан поклати глава.

— Чака ме работа, Трейси. Длъжен съм да хвана този негодник, преди да убие отново. Ако ФБР хване Елизабет преди мен, ще я обвинят за кражбите, ще я пратят в затвора и ще изгубим единствената си връзка с този психопат, който и да е той. Правилно ме посъветвахте. Нужно е да открием Елизабет.

— Не съм казала „ние“. Имах предвид вас — изстреля гневно Трейси. — Вие трябва да я намерите, Жан.

— Ние сме длъжни да я открием, да я проследим и да намерим него.

— Ако изобщо има друг.

— Нужна ми е помощта ви, Трейси.

— За бога, не познавам Елизабет — умолително възрази Трейси. — Как е възможно да ви помогна? Уверявам ви, случайно се натъкнах на нея в Лос Анджелис. Преди това не я бях виждала от години. Почти десет! До снощи дори не знаех истинското ѝ име.

— Въпросът е, че тя познава вас — изтъкна Жан. — Тя разсъждава като вас. Действа като вас. Вие сте в главата ѝ, Трейси, независимо дали искате, или не. Трябва да ми помогнете да я открием преди Милтън Бък.

— А ако откажа? — Очите на Трейси блеснаха предизвикателно.

— Ще ви изложа. Ще разкрия истината на сина ви. Съжалявам, Трейси... — въздъхна той, — но нямате избор.

За няколко мига се възцари тишина. След това Трейси попита:

— Намерим ли я, заклеват ли се, че ще ме оставите на мира? И никога няма дори да опитате да се свържете с мен?

— Имате думата ми.

Жан ѝ подаде ръка. Трейси я пое. Ръкостискането му беше здраво, а дланта — топла и суха.

Трейси си помисли: „Вярвам му. Господ да ми е на помощ“.

Жан подписа сметката и двамата излязоха. Прохладният нощен въздух ги освежи, докато вървяха към колата му.

— Да си представим — започна Жан, — че вие сте Елизабет Кенеди. Шест месеца планирате да откраднете рубините на Брукстейн, но в последния момент старият ви враг ви разказва играта. Какъв ще е следващият ви ход?

Трейси се замисли за момент.

— Ще се възстановя. Когато работата не успее, имаш нужда да си събереш силите. Анализираш и се стараеш да се поучиш от грешките си.

— Добре. Къде? Ако бяхте вие, къде щяхте да отидете?

— Ако бях аз? — Трейси помълча, после се усмихна. — У дома. Ако бях аз, щях да си отида вкъщи.

[1] Американски приказен герой, заради магия заспал при царуването на крал Джордж III и се събудил по времето на президент Джордж Вашингтон. — Б.пр. ↑

15.

Лондон

Три месеца по-късно

Едуин Грийвз наблюдаваше струите дъжд, стичащи се по перваза на кухненския прозорец, и се питаше: „Защо отново се върнах тук?“. Големият и удобен апартамент на Едуин Грийвз гледаше към Кадоган Гардънс. Общинският тенис корт бе подгизнал и пуст, обграден от дървета с опадали листа заради проливния дъжд и свирепия есенен вятър.

„Едно време играех тенис. Обаче Чарли винаги ме биеше. Даже като малък. Къде е Чарли?“

Чарли Грийвз, синът на Едуин, обикновено идваше във вторник, за да помогне на баща си за пощата и покупките на храна в „Харъдс“. Едуин Грийвз винаги пазаруваше в „Харъдс“. В края на краищата човек трябва да поддържа определен стандарт, дори когато е минал деветдесетте.

Защо Чарли още го нямаше? Може би не беше вторник? Въпреки че Едуин можеше да се закълне в противното.

— Да ви помогна ли с чая, господин Грийвз? — долетя млад женски глас откъм всекидневната.

„А, точно така. Чай. Правя чай за себе си и за младата дама от аукционната къща «Бонамс».“

— Не, не, скъпа. Настанете се удобно. Готов съм след минутка.

Младата жена топло се усмихна, когато старецът най-последно доуцука в стаята. Подносът изтрополя, когато го остави на масата. Той подаде на дамата чай в чаша от старинен порцелан. Беше студена като камък.

— Благодаря. — Тя все пак отпи, преструвайки се, че не забелязва. — Подписах документите и приложих чека. Но навярно трябва да изчакаме сина ви?

— Защо? Картината не е негова.

— Не, но...

— Още не съм умрял. — Едуин Грийвз се засмя. Дробовите му издадоха ужасен хъркащ звук като спукан акордеон. — Въпреки че ако слушате какви ги говори съпругата на Чарли, ще си помислите, че всичко, което притежавам, е вече тяхно. Противни лешояди.

Лицето на стареца изведнъж помръкна. Младата жена беше работила с много богати стари хора. Знаеше колко бързо се променят настроенията им — със скоростта на движещите се по небето облаци.

— Освен това — продължи Едуин — не е оригинален Търнър. Всички знаят, че е фалшификат.

— Вярно е — дружелюбно се съгласи младата жена. — Но все пак е ценна. Грешам Нйт бе един от най-изкусните фалшификатори на своето поколение. Ето защо клиентът ми ви направи такова щедро предложение.

— Разрешавате ли? — Възлестите пръсти на Едуин Грийвз посегнаха към чека. Вдигна го към лицето си и провери отново и отново номера му със съзливите си старчески очи. — Петдесет хиляди лири? — Изумено погледна служителката от „Бонамс“. — Това са много пари! Боже мой! Скъпа, не мога да ги приема.

Тя се засмя.

— Повтарям, че не е Търнър, но това не означава, че не струва нищо. Съветът ми е да я продадете. Но, разбира се, ако предпочитате да изчакате сина си...

— Не, не, не — раздразнено отговори Едуин Грийвз. — Чарли идва във вторник. А и картината не е негова. Ще преглеждаме пощата ми.

Младата жена му подаде химикалка. Едуин Грийвз подписа документите.

— Щяхме да играем тенис, но заваля този противен дъжд.

— Колко жалко. Може ли сега да взема картината?

— Чарли идва във вторник.

Тя пъкна платното в една платнена торба, която бе донесла за целта.

— Оставям чека, господин Грийвз, на масичката за кафе. Ще желаете ли да го приберете на безопасно място?

— Проклетият чай е изстинал. — Смутен, Едуин Грийвз се намръщи и погледна чашата си. — Чарли е ужасно добър на тенис. Винаги ме бие.

Старецът още мърмореше, когато младата жена си тръгна, като затвори входната врата на апартамента зад себе си.

Елизабет Кенеди се засмя, докато черното такси пореше локвите към центъра.

Стар глупак.

След като разкопча ципа на платнената торба, Елизабет с радост погледна картината — изящно нарисувано маслено платно, изобразяващо пасторална сцена в типичния класически стил на Търнър. Всичко, което бе казала на Едуин Грийвз, беше истина. Картината не беше от Търнър. Беше фалшификат, един от най-добрите на Грешам Найт. И беше ценна. Поне десет пъти по-скъпа от петдесетте хиляди, които Елизабет плати за нея. Чекът, който даде на Едуин, бе съвсем истински, въпреки че по сметката не можеха да я проследят. Грийвз щеше да получи нещо за глупостта си, повече, отколкото заслужаваше. Навярно щеше да стигне да купи на алчния си, жаден за наследство син нова ракета за тенис?

Лондон изглеждаше сив и мрачен в дъжда. Темза се виеше като змия край пътя, пълноводна и мудна. Пътници се спуснаха към станциите на метрото като плъхове в канал, приведени и треперещи под чадърите си, загърнати в шлифери. Но Елизабет се радваше, че си е вкъщи. На топло в таксито, с последната си придобивка в скута, чувстваше как увереността ѝ постепенно се възвръща.

Лос Анджелис беше крах. Месеците „ухажване“ на семейство Брукстейн завършиха с провал и унижение не заради кого да е, а заради проклетата Трейси Уитни. Елизабет я ненавиждаше. Отчасти защото хората в бизнеса все още говореха за нея шепнешком, сякаш е някаква богиня, чийто рекорд като измамница никой не може да бие. По сметките на Елизабет тя я бе надминала във всяко отношение. Бе извършила повече успешни кражби, за повече пари, отколкото Уитни някога бе спечелила дори и в апогея си. Но омразата на Елизабет не се коренеше в професионална завист, а в сексуална ревност.

Джеф Стивънс обичаше Трейси Уитни.

Елизабет не можеше да ѝ прости този факт.

Нито да го разбере.

„По-красива съм от тази кучка и съм несравнимо по-добра в леглото. Защо Джеф предпочете нея, когато можеше да ме има?“

Елизабет нямаше намерение да се влюбва в Джеф. Но наистина, от безбройните ѝ завоевания Джеф Стивънс бе *единственият*, към когото бе изпитала нещо различно от безусловното желание да правят секс. Навярно заради обстоятелството, че ѝ бе отказал секс, ако не броим една целувка. И все пак между тях съществуваше емоционална близост. Джеф беше провокирал нещо дълбоко у Елизабет, нещо, което никой друг мъж не бе успявал, нито преди, нито след него.

„Той е като мой огледален образ. Мой близък. Той е част от мен.“

През годините Елизабет изцяло бе проучила живота на Джеф. И колкото повече научаваше, толкова повече прилики намираще между него и себе си. И двамата като малки бяха изоставени от родителите си, и двамата бяха „осиновени“. Още от юноши се бяха научили да използват интелекта си, красотата си и уличната хитрина, за да изиграят алчните и да си проправят път в света. И двамата вършеха дързости колкото за парите, толкова и заради вълнението. И защото бяха най-добрите. Ако се добави и сексуалното им привличане, за Елизабет беше ясно, че тя и Джеф Стивънс са обречени да бъдат заедно.

Имаше само един тъмен облак в ясното небе. Джеф Стивънс мразеше Елизабет Кенеди със страст, граниеща с лудост. През последните десет години един-два пъти пътищата им се пресякоха — все пак имаха еднакъв занаят. Джеф не пропускаше да ѝ обърне гръб.

Последните му думи към нея бяха изречени преди три години в Хонконг. По онова време Елизабет подготвяше един удар, особено дързък обир на диаманти на летището — върховен момент в нейната кариера, както се оказа. Джеф пък преследваше някакви древни китайски каменни плочи за колекционер от Перу. Една нощ се беше върнал в хотела си и намери Елизабет да го чака гола в леглото.

— Вземи ме — измърка тя, разтвори гладките си карамелени бедра и изви в дъга гърба си на танцорка. — Желаш ме. Желаш ме, колкото и аз те желая. Както винаги.

Подутината в панталоните на Джеф потвърди подозренията ѝ. Но погнусата в очите му говореше друго.

— Не бих спал с теб, дори да беше последната жена на земята.

— Точно обратното — възрази Елизабет. — Спомни си колко отчаяно ме искаше в Лондон. Преди жена ти да влезе и да развали всичко.

— Излез.

Той взе дрехите на Елизабет, хвърли ги към нея и отвори вратата.

— Загубих единствената жена, която някога съм обичал, заради теб.

Унижението, че Джеф сексуално я отхвърли, бе избледняло, но все още я болеше от думите му. „Единствената жена, която някога съм обичал...“

Трейси Уитни не беше другар по душа на Джеф Стивънс.

За разлика от Елизабет Кенеди.

Някой ден, някак си щеше да го принуди да си отвори очите.

— Тук сме, приятелче.

Таксито спря. Вече бяха стигнали пристана Канари. Елизабет плати и забърза към своя блок, монолит от стъкло и стомана с панорамен изглед към цял Лондон. Апартаментът ѝ бе зашеметяващ: мезонет с площ от петстотин квадрата, обзаведен с красиви и изключително модерни мебели. След като беше израсла в бедна и пренаселена общинска къща в Улвърхамптън, Елизабет копнееше за простор и простота. Голяма част от мебелировката бе на азиатска тема. Таваните бяха високи, а помещенията — просторни. Бамбуков параван отделяше огромното, изработено по поръчка легло с червени копринени чаршафи от всекидневната, наподобяваща повече художествена галерия, отколкото дом. След като си събу обувките и нежно постави масленото платно на Грешам Найт върху червената лакирана маса за хранене, тя си наля чаша идеално изстудено бяло вино и седна на канапето.

Прекалено развълнувана, за да гледа телевизия, тя включи айпода с пръст с безупречен маникюр и остави музиката на Верди да проникне в сетивата ѝ. Както ставаше много често, мислите ѝ отлетяха към Джеф Стивънс.

„Скъпи Джеф. Питам се, къде си сега?“

Елизабет бе чула слухове, че той планира голям удар в Ню Йорк по Коледа. Още не знаеше какъв е обектът му, но доколкото го познаваше, се досещаше, че е или някакъв рядък средновековен ръкопис, или древна етруска керамика. Елизабет не споделяше

интереса му към прашни реликви на отмрели цивилизации. Защо да ограничаваш пазара си, ако не се налага? Елизабет почти никога не приемаше работа по поръчка. Предпочиташе да предлага трофеите си на черния пазар на онзи, който даде най-висока цена.

Прокарвайки пръсти през косата си — тя бе пораснала след чудовищното подстригване в Ел Ей и сега бе кестенява и стигаше до ушите ѝ — Елизабет се замисли да се върне в Щатите. Не беше се отказала от Джеф Стивънс. След Хонконг Ню Йорк бе най-удобната възможност да го съблазни. Този път щеше да опита не толкова пряк подход. Щеше да се постарее да го впечатли професионално, преди да извади тежката артилерия. Ако измислеше нещо ефектно и находчиво, може би щеше да спечели уважението му. Това щеше да е началото.

Всякакви възможности изскачаха сами. Богатите и глупавите се струпваха в Ню Йорк по Коледа. Въпросът беше да избере тлъста, отклонила се от стадото газела. Както и да убеди съучастника си да я пусне.

— Прекалено е скоро — отсече той, когато Елизабет му предложи идеята по телефона. — Поне година не бива да стъпваме в Америка.

— Това е абсурдно.

Провалът с иранските рубини бе наранил самоувереността на Елизабет, но явно бе направил на пух и прах равновесието на съучастника ѝ. След неуспеха с Брукстейн той бе станал нервен и раздразнителен и все се озърташе през рамо.

— ФБР са по петите ни.

— По моите, искаш да кажеш — поправи го Елизабет. — И какво от това? Откога започнахме да бягаме от шайка федерални идиоти? Искам да ударя Ню Йорк.

— Не.

— Има благотворителна вечеря в...

— Казах, не.

Линията прекъсна.

На Елизабет започваше да ѝ писва от съучастника ѝ. Колкото по-дълго работеха заедно, толкова по-смахнат и властен ставаше той. В началото беше доволна да свири втора цигулка, новобранец със своя връл и кипял наставник. Особено след като той бе готов да дели по равно. Но после, след всеки успешен удар тя си задаваше въпроса дали

всъщност има нужда от него. Бяха страхотен екип и заедно печелеха феноменални суми. Но рано или късно всяко съучастие стига до своя край.

Кой знае, когато Джеф прогледне, двамата може да започнат да работят заедно. Нищо чудно Ню Йорк да е началото на нова глава.

Елизабет Кенеди отпи от виното и си позволи да помечтае.

Жан Ризо се прозя в метрото, движещо се с грохот към гара Падингтън. Почти не бе спал предната нощ и умираше за сън, но нямаше никакъв шанс да седне. Вагонът беше претъпкан и мръсен. Ужасната воня на лош дъх и пот се смесваше с конкуриращите се парфюми и одеколони на пътниците, от които му се повдигаше.

„Утре по това време ще пътувам с Евростар^[1] към вкъщи.“

За Жан Ризо това бе цяла вечност. Липсваха му децата, апартаментът, животът му. Чувстваше се празен. Преди две седмици бе пристигнал в Лондон, пълен с надежди и вълнение. Догадката на Треиси за Елизабет Кенеди беше правилна. Елизабет наистина се бе върнала в Лондон след провала в Лос Анджелис, за да се съвземе и планира следващия си ход. След дни старомодна детективска работа Жан я откри и започна изтощително едноседмично следене. Видя как Елизабет се подготвя да измами Едуин Грийвз, мултимилionера филантроп и колекционер на художествени предмети. С бляскав ум на младини, Грийвз бе поразен от болестта на Алцхаймер и бе станал уязвима мишена. Досуц като акула, надушила кръв, Елизабет Кенеди бе научила за заболяването на стареца и му отмъкна картина за милиони.

Тази жена нямаше никакви скрупули. Би продала и собственото си дете, ако цената е приемлива.

Но той не беше тук, за да хване госпожа Кенеди в престъпление, нито да върне картината. Беше тук, за да хване убиец. От лятото насам след Сандра Уитмор нямаше повече убийства. Откакто Елизабет излезе от Кадоган Гардънс с масленото платно, Жан Ризо не я изпускаше от поглед. Но тя не се среща с никакви съучастници, нито направи нещо необичайно. По-важното беше, че след кражбата не последва убийство. Бяха минали четири дни. Библейският убиец винаги нанасяше удара си

до два дни. Следата беше студена, както и стъпалата на Жан в подгизналите му, измокрени от дъжда чорапи.

Трейси се обади от Колорадо.

— Може би тя работи без съучастник. Напълно е допустимо, Жан.

— Може би.

— Или убийствата се случват само след по-големи и по-доходни удари? Нищо чудно те да ги провокират. Ако е така, възможно е измамата с господин Грийвз да не му е направила впечатление.

— Хм.

Трейси бе удържала на думата си и бе оказала на Жан незаменима помощ в разследването. Интуицията ѝ за престъпния начин на мислене бе безценна. И все пак Жан Ризо не можеше да се освободи от чувството, че пропуска нещо, нещо крайно очевидно.

Нищо чудно и напълно да грешеше. Може би в края на краищата Милтън Бък щеше да излезе прав. Може би нямаше връзка. Жан имаше възможност да проследи Елизабет Кенеди до някои от градовете, където бяха извършени убийствата, но не до всички. Да не би да си въобразяваше? Да не би заради това, че откри първо Трейси, а сега и Елизабет, да е станал самодоволен — като краля, възхищаващ се на новите си дрехи, които никой друг не вижда? Дрехи, изтъкани от нишките на собственото му отчаяние?

— Намираме се на гара Падингтън. Следваща спирка — Падингтън. Има връзка с влакове за Оксфорд, Дидкот, Бирмингам Нью Стрийт и Рийдинг.

Тихото съобщение рязко го върна към действителността. Бе решил да посети Гюнтер Хартог, стария учител и съучастник на Трейси Уитни. Не с надеждата или очакването за някакво откритие, а защото не му идваше наум какво да прави. Според Трейси къщата на Хартог в провинцията бе съкровищница на предмети на изкуството, макар повечето крадени или с подозрителен произход.

— Тя е осмото чудо на света — бе казала Трейси на Жан. — А Гюнтер е забележителен. Не бива да си тръгваш от Лондон, без да се запознаеш с него.

Гюнтер Хартог се бе отпуснал на един шезлонг. Бе наметнал слабото си тяло с кашмирено одеяло като с плащаница. До него на грозна метална тръба висеше резервоар с кислород, който бе съвсем не на място в подобна красива стая. Преувеличението на Трейси се оказа омаловажаване. От секундата, в която таксито на Жан Ризо спря пред имение от седемнайсети век, детективът разбра, че го чака нещо изключително. Както във всеки парк, градините бяха безупречно подкастрирани. Ако външната част бе пир за очите, отвътре къщата бе същинска пещера на Аладин. Покрити с дъбова ламперия стени бяха отрупани с произведения на изящното изкуство както жена на милионер — с диаманти. Всеки килим бе древноперсийски, всяка витрина от венецианско стъкло, всеки корниз — оригинален, всяка мебел — открадната от славните европейски имения или азиатските живописни дворци. Гюнтер Хартог притежаваше едновременно огромно богатство и безупречен вкус. Както Жан Ризо знаеше от опит, двете рядко вървяха ръка за ръка.

Гюнтер Хартог умираше. Сивата патина на смъртта замъгляваше хлътналите му очи и изтънелия му скелет като ранна сутрешна мъгла. Крайниците му бяха като вейки, а кожата му бе суха и крехка като стар пергамент. Той освободи медицинската сестра и покани Жан да седне до него.

— Благодаря, че ме приехте — каза детективът.

— Няма за какво. Имал съм конфликтни взаимоотношения с представители на вашата професия, инспекторе, които смея да спомена, че познавате. Но когато споменахте името на милата Трейси... любопитството ме победи. — Гласът на Гюнтер беше слаб, но мисълта му — както винаги ясна. Лукавият блясък в очите му също не бе изчезнал. — Видяхте ли я?

— Да.

— Добре ли е?

— Добре е — предпазливо отговори Жан. — Изпраща ви поздрав.

Гюнтер въздъхна.

— Предполагам, че можете да ми кажете къде е и какво е правила през всичкото време?

Жан поклати глава.

— Въпреки че умирам и ще отнеса тайната в гроба?

— Съжалявам — отвърна Жан.

— Не се извинявайте — изхриптя Гюнтер. — Смея да предположа, че двамата с нея сте стигнали до някакво споразумение. И се осмелявам да добавя, че тя има причини да се държи настрана. Но ми липсва.

Бледите му очи се замъглиха. Жан видя, че той потъва в миналото, назад към славните дни, в които той, Трейси и Джеф отново и отново успяваха да избягат от властите от единия край на земното кълбо до другия. Взаимно си помагаха да забогатеят, но Жан разбираше, че връзката им е значително по-дълбока.

— Значи Трейси ви помага в разследването, така ли? — попита Гюнтер.

— Да.

— И какво подло деяние разследвате, инспекторе?

— Убийство.

Закачливата усмивка върху устните на Гюнтер се стопи.

— Дванайсет убийства, ако трябва да съм точен.

Жан Ризо разказа на Гюнтер Хартог за жертвите на Библейския убиец и за връзката, която е открил между убийствата и поредицата от грабежи. Обясни как е проследил Трейси, подозирайки, че тя може да е липсващото звено, което ще го отведе до убиеца. Трейси му бе помогнала да намери Елизабет Кенеди, но там следата се губеше.

При споменаването на Елизабет старецът се оживи.

— Безчестна жена. Значи още работи, така ли? Май не съм изненадан, въпреки че се надявах да гние в някой перуански затвор.

— Не сте ли неин почитател?

— Не ме разбирайте погрешно, инспекторе. Тя е актьор от класа, много опитна в делата си. Но е типичен представител на по-младото поколение.

— В какъв смисъл?

— Тя е безсърдечна и алчна. Напълно лишена от принципи, да не говорим за романтика.

— Романтика ли? — намръщи се Жан.

— Ами да! — възкликна Гюнтер. — В миналото в нашия занаят имаше много романтика, инспекторе. Трейси и Джеф не бяха крадци, те бяха артисти. Всеки удар бе представление, наречете го балет с безупречна хореография.

Жан си помисли горчиво: „За него е игра. За всички тях. Но никой не е обяснил правилата на Сандра Уитмор, Алиса Арно или някое от другите момичета. Някак си те са били въввлечени в танца и платиха с живота си. Нямаше романтика нито в живота, нито в смъртта им, Господ да ги благослови“.

Гюнтер продължаваше да говори.

— Трейси и Джеф никога не вземаха от злочестите. Никога не крадяха от стари дами. Не като госпожица Кенеди. Нея единствено парите я мотивират и тя не се спира пред нищо, за да се сдобие с тях. Както знаете, провали брака на Трейси и Джеф. Както разбрах навремето, платили са ѝ да го извърши. Някой, таящ злоба към единия или към двамата, е наел Елизабет да опропасти всичко. Представете ли си подобно нещо? По мое време подобно поведение щеше да се приеме като крайно непристойно.

Той се свлече назад в шезлонга, изтощен от усилието да произнесе такава дълга реч.

След като Гюнтер си пое дъх, Жан попита:

— Някога чували ли сте Елизабет да работи със съучастник? Мъж?

— Да, преди години. Но не съм се интересувал отблизо от кариерата на младата дама. Защо?

Жан сви рамене.

— Библейският убиец е мъж. Търся мъж, свързан с Елизабет Кенеди или Трейси Уитни. Или и с двете. Разбира се, има човек, идеално отговарящ на описанието.

Гюнтер се намръщи.

— Нали нямате предвид Джеф?

— Джеф Стивънс е бил близък и с двете жени. Освен това продължава да е активен, пътува по целия свят и плячкосва антики.

— Каквото и да прави Джеф, то не е плячкосване — възрази Гюнтер.

— Въпросът е, че използва редица псевдоними. Възможно е да е бил във всеки един от въпросните градове в съответното време.

Гюнтер поклати глава.

— Джеф няма нищо общо с тази работа. Залагам живота си.

— Според досието на ФБР той редовно спи с проститутки. Известно ли ви е?

— Не — откровено отговори Гюнтер. — Не знаех. Но зная, че Джеф не би сторил зло и на муха, камо ли на жена.

— Хората се променят — отбеляза Жан. — Възможно е раздялата с Трейси да е размътила съзнанието му. Може да е получил нещо като психологически срив. Случва се — добави той, виждайки скептичното изражение на Гюнтер. — Кога за последно се видяхте с Джеф Стивънс?

— Неотдавна — предпазливо каза Гюнтер. — Не помня точно.

— Преди месеци? Години? — предположи Жан.

— Години. За жалост.

— Имате ли представа къде е сега?

— Не — поклати глава Гюнтер. — Въпреки че и да знаех, нямаше да ви съобщя.

Той дрънна със старомодно месингово звънче, за да повика сестрата. Отношението му към Жан очевидно стана неприязнено.

— Затова ли дойдохте да ме видите, инспекторе? Да се опитате да ме накарате да предам един от най-старите си приятели?

— Ни най-малко. Навестих ви, защото Трейси ми каза, че сте човекът с най-широки връзки в Англия. И че, ако пълзят мълви за Елизабет Кенеди или съучастника ѝ, които биха ми помогнали да разреша случая, вие щяхте да ги чуете.

— Хм. — Гюнтер беше поласкан, но гневът му не се смекчи. — Знае ли Трейси, че подозирате Джеф за тези убийства?

— Не го подозирам — възпротиви се Жан. — Все още не подозирам никого. Най-вече понеже нямам проклетите доказателства. Но и не мога да оневиня Джеф Стивънс, за да пощадя чувствата на Трейси или вашите. Възможно е той да не знае нищо или пък нещо да му е известно. Нямам представа. Убеден съм само, че бих искал да говоря с него. Единственото ми задължение е към убитите жени и към онези, които все още са в опасност. Длъжен съм да хвана този престъпник, господин Хартог. Само това ме интересува.

Сестрата влезе. Беше дребничка филипинка със слаб английски, но компенсираше ръста си с отявлено покровителствено поведение. Веднага доловила враждебността на пациента си към посетителя, тя застана между двамата като булдог, скръсти ръце и изгледа кръвнишки Жан.

— Господин много уморен сега — заяви тя. — Вие тръгвате.

Жан погледна първо нея, после Гюнтер Хартог.

— Ако знаете нещо, каквото и да е, и премълчавате... и още едно момиче умре... ще ви тежи на съвестта. Това вече не е игра, господин Хартог.

Той се обърна да си върви. Когато стигна до вратата, Гюнтер го повика.

— Чувам доста слухове за Ню Йорк. Прекрасен град за крадците. Изобилие от художествени произведения, красиви бижута, несравними музеи и галерии. Особено по Коледа. — Той въздъхна. — Само като си помисля за него, отново се връща младостта ми.

— Ню Йорк ли? — попита Жан.

— Ню Йорк. Сигурен съм, че зимният бал в Ботаническата градина ще бъде вълшебен. Ще присъстват всякакви знаменитости. Можете сам да ги видите, инспекторе.

[1] Влакът под Ламанша. — Б.пр. ↑

16.

Тя бавно отвори кутията, наслаждавайки се на гладката мекота на копринената панделка под пръстите си.

— Надявам се, че ти харесва.

Джеф Стивънс наблюдаваше как изражението ѝ се променя от очакване към изненада и умопомрачително удоволствие, когато извади златния часовник с диаманти от кутията му. Със своите високи славянски скули, плътни устни и безупречен алабастров тен, открай време Вероника му приличаше повече на графиня, отколкото на проститутка. Но обиграната ѝ надменност сега я беше изоставила. Тя прегърна Джеф през врата и избухна в сълзи от радост.

— Мили боже! Мили боже, мили боже! Не мога да повярвам, че си ми го купил! Сигурно струва цяло състояние.

— Не повече, отколкото заслужаваш. — Джеф щастливо се усмихна, че ѝ е доставил удоволствие. — Весела Коледа, Ви.

Намираха се в апартамента на Вероника в Уест Вилидж. Макар и без показан блясък, жилището бе луксозно и елегантно, също като собственицата си. Вероника работеше в най-високите ешелони на своята професия, приемаше малко, но отбрани клиенти, които грижливо избираше, и без участието на сводник. Преди да започне да проституира, бе модел и изпълняваше незначителни роли, но и двете професии накрая я отегчиха. Истината бе, че харесваше работата си. Обичаше секса и мъжете, плащащи да спят с нея, бяха интересни, преуспели и интелигентни. Наистина малцина бяха така щедри като Джеф Стивънс. Но Джеф бе несъмнено уникален.

Той никога не говореше за професията си, макар Вероника да знаеше, че е в града по работа. Идваше в Ню Йорк около два пъти годишно и винаги ѝ се обаждаше. Може и да звучеше странно, но Вероника го приемаше като приятел.

— Слушай — започна тя. — След няколко дни е Коледа. Вероятно имаш планове, но ако си сам, ще се радвам да ми дойдеш на гости. Пристига сестра ми с гаджето си, и ще правя кекс с орехи.

— Много мило предложение. — Джеф я целуна по бузата. — Но имам планове.

Той взе часовника си от нощното шкафче и закопча копчетата на ръкавелите си, докато Вероника оправяше грима си в банята. Спомнил си, че е оставил вратовръзката си в банята, Джеф влезе и я видя да смърка магистрала кокаин, седнала на ръба на ваната. Той замръзна намръщен.

Вероника вдигна очи. Възприемайки погрешно изражението му, тя попита:

— Извинявай, миличък, искаш ли малко? Беше редно да ти предложи.

Джеф поклати глава.

— Трябва да бягам. Ще ти се обадя, става ли?

— Добре — извика Вероника след него. — И ужасно ти благодаря за подаръка. Прекрасен е!

Навън градът приличаше на вълшебна приказка. През нощта бе навалял половин метър сняг, бе покрил Централ Парк с ледена глазура като сватбена торта и хвърляше бяло сияние върху всяка улица, кола или сграда. От всеки магазин звучаха коледни песни, витрините грееха с многоцветните си лампички, играчки и бонбони и караха Джеф да копнее отново да е на осем.

Той закопча палтото си, за да се предпази от студа и от собствения си гняв.

Защо красиво момиче като Вероника докосва тази гадост?

Не му пречеше, че тя се продава за пари. Според миогледа на Джеф в проституцията имаше някаква почтеност, беше честна размяна между мъж и жена в стремежа им към удоволствие. Но наркотиците? Те бяха нещо различно. Бе виждал какво причинява дрогата. Как хората деградират до същества с липса на морал, раболепни, зависими, готови на всичко, дори да предадат всекиго заради своя господар.

Отвратително.

Трейси никога не бе вземала наркотици. А бяха съвсем достъпни. Кръгът, в който се движеха с Джеф, бе крайно упадъчен. Но както и самият той, и Трейси не се интересуваха от дрогата. Ако затвореше очи, още чуваше гласа ѝ.

— *Защо да ми е нужно екстази, скъпи, когато имам теб?*

— *Защо, наистина.*

Трейси най-много му липсваше тъкмо по Коледа.

Но нямаше време за сантименталности. Джеф обичаше да идва в Ню Йорк, особено когато пристигането му съчетаваше работа и удоволствие. Бе отседнал в „Грамърси Парк“ под името Рандъл Брукмейър, старомоден производител на петрол от Тексас и една от любимите самоличности на Джеф. Ранди бе оправдал името си и бе помогнал на Джеф при много удари, изискващи да съблазни една или повече жени. В сегашния случай мишената бе руския от хайлайфа — Светлана Дракова, пристигнала в Ню Йорк, за да присъства на прочутия зимен бал в Ботаническата градина заедно със своя приятел. В допълнение към шеметната си кариера на компаньонка и курва, по една случайност Светлана бе последната и най-млада любовница на Олег Грински, руски олигарх с предпочитания към аналния секс, садизма и византийските съкровища, и то не задължително в този ред. Колкото и да беше абсурдно, Олег бе подарил на Светлана безценна колекция от монети, сечени през 620 година по време на царуването на император Ираклий. Като познаваше Светлана, Джеф, инак Ранди Брукмейър, бе убеден, че беше въпрос на време тя да ги претопи и да ги превърне в чифт нови обеци. Чужда на вкуса към основните човешки ценности, отвътре Светлана бе толкова грозна, колкото бе красива отвън, което му говореше много. Джеф не умираше от желание да спи с нея и затова беше днешното му гостуване у Вероника. Той обаче беше нетърпелив да я ограби и да предаде монетите на чаровния испански колекционер, който му ги беше поръчал. Бяха се споразумели за цена от един милион, частица от истинската стойност на монетите, но достатъчно, за да си струват усилията на Джеф. Основното бе, че монетите отново щяха да са в сигурни ръце, грижливо пазени и ценени, както подобава. Тези дни Джеф се чувстваше по-привързан към антиките, отколкото към хората. За разлика от хората те никога не го разочароваха.

След като скочи в такси към Лексингтън, Джеф слезе на пресечка преди своя хотел. Рандъл Брукмейър III винаги отсядаше в „Грамърси Парк“. „Риц“ може да имаше по-импозантни стаи, но „Грамърси“ бе единственото място в града със собствен парк и картини на Уорхол и

Баския по стените. В него получаваше онова, за което плащаше: блясък, лукс и уникалност.

Да се преобрази в друг герой за Джеф бе втора природа, все едно обличаше стар и познат пуловер.

— Добър ден, дами. — Той предложи ръка на две прекалено гримирани жени с дълги до глезените палта от норка, докато приближаваха вратите на фоайето. — Да не сте в града за зимния бал?

— Точно така. — Първата кокетно погледна красивия тексасец, като едва не го заслепи с диамантите като топки за голф, висящи около врата ѝ. — Откъде знаете?

— Отгатнах. По една случайност и аз съм поканен.

Рандъл Брукмейър *беше* поканен на годишното събитие в Ботаническата градина, но нямаше да отиде. Имаше по-неотложни ангажименти за вечерта. Светлана Дракова щеше да присъства заедно с противното си татенце Олег. Джеф се надяваше тя да остане достатъчно дълго, та той да си свърши работата. Балът предлагаше съвършено прикритие, не само защото всяко ченге, федерален агент и частна охранителна фирма щяха да се скупчат като мухи на лайно. Заради ефектните миналогодишни кражби — бяха извършени обири на бижута не за един, а за два милиона долара, при единия жертвата бе известна холивудска актриса, а мишената — сапфирена гривна, навремето собственост на Грейс Кели — никой не искаше да рискува. Независимо от това или въпреки това кръжаха слухове, че се готви нов голям удар. Всеки измамник в Западния свят, който го биваше за нещо, точно сега беше в Манхатън и се чудеше дали да си опита късмета.

Освен мен, каза си Джеф. Той прегърна по-крепко облечените в кожа талии на дамите, докато влизаха във внушителния, огромен Розов бар на „Грамърси“.

— Викат ми Ранди — проточи по южняшки той. — Ранди Брукмейър. Разрешавате ли да ви почерпя по пиtie?

Жан Ризо безцелно разглеждаше коланите на Ерменгилдо Зеня в „Барнис“. Тъкмо се питаше кой би платил почти хиляда долара за една проста ивица кожа, когато забеляза да се появява мишената му. Време беше да тръгва.

Жан следеше Елизабет Кенеди. Под псевдонима Марта Лангборн преди три седмици Елизабет бе долетяла в Ню Йорк от Лондон и се бе настанила в хотел „Морганс“ в Мидтаун. Жан Ризо я последва. След срещата си с Гюнтер Хартог Жан очакваше да намери в Манхатън и Джеф Стивънс. Бе инструктирал няколко агенти, но досега от прочутия бивш на Треиси Уитни нямаше ни вест, ни кост.

Ако това го разочароваше, Елизабет Кенеди биеше всякакви рекорди. През изминалите двайсет дни „Марта“ правеше добро впечатление на богата туристка. Жан търпеливо я последва на две пиеси на Бродуей, безброй вечери в скъпи ресторанти (винаги сама) и редица убийствено скучни посещения на музеи, галерии и всевъзможни туристически атракции — от ледената пързалка в Рокфелеровия център до Емпайър Стейт Билдинг.

Когато Жан се върна в Лион, шефът му не бе възхитен.

— Тук не сме ЦРУ — сърдито измърмори Анри Дювал. — Нямаме бюджет за тази пущина.

— Елизабет Кенеди е единствената ми следа.

— Тя не е следа. Само догадка. Нямаш нищо срещу нея, Жан. Не и докато навън се разхожда Библейският убиец.

— Ето защо ще остана тук. Поне до следващия уикенд. Сигурен съм, че тя планира нещо за зимния бал в Ботаническата градина. Рано или късно ще трябва да се срещне със съучастника си. Той е нашият човек, Анри. Той е нашият човек.

Анри Дювал познаваше Жан Ризо от дълго време. Беше добър детектив с остър нюх, но в това разследване сърцето командваше главата му. Обиколи целия свят, следвайки фалшивия съвет на Гюнтер Хартог, един умиращ измамник, който не бе заровил бойната томахава. И за какво? За някакви си мъртви проститутки. Имаше актуални случаи, операции с трафик на хора, наркочилъри и педофилски мрежи, за които отчаяно трябваха средства.

— Не мога да оправдая разхода, Жан. Съжалявам. Колкото заминаването ти, ще е за твоя сметка.

Силви, бившата на Жан, също не го подкрепи.

— Коледа е. Няма те цял месец. Ами децата?

— Ще им донеса нещо чудесно от магазин „Шварц“.

— Чудесно ли? Виж ти. Какво например? Баща, който си спазва обещанията?

Жан се чувстваше ужасно заради Клеманс и Люк. Но не можеше да се прибере вкъщи, не и докато не постигнеше някакъв напредък. Ако убиеха още едно момиче в Ню Йорк и той не бе направил нищо, за да го предотврати, никога нямаше да си прости.

Най-после вчера упоритостта му беше възнаградена. Елизабет Кенеди още не се беше срещнала със загадъчния си съучастник. Но бе започнала да следи Бианка Бъркли.

Телевизионна актриса, сциентолог^[1] и съпруга на милиардер, магната в бизнеса с недвижими имоти Бъч Бъркли, Бианка бе красива, богата и странна. Ключарските издания я обичаха заради пристъпите ѝ на хипохондрия, съвсем в стила на Хауърд Хюз. Постоянно пишеха за нея, че спи с „кислороден шлем“, всекидневно пие собствената си урина и е наела астролог да определя диетата ѝ, всичко с надеждата да укрепи имунната си система и да предотврати всякакви въображаеми болести. Бъч я търпеше, защото бе красива и известна и защото не я беше грижа дали той спи със секретарката или треньорката си, стига да я обсипва със скъпоценни камъни и кехлибар.

Семейство Бъркли бяха редовни гости на годишния зимен бал. Вчера след ранна закуска „Марта Лангборн“ бе напуснала хотела си и бе тръгнала след Бианка Бъркли, първо на тренировката ѝ по пилатес, след това до кабинета на психоаналитика и накрая до „Тифани“, където Бианка прекара час, увлечена в разговор с управителя на магазина Лучио Триволи. Днес госпожа Би се отби в „Барнис“, за да купи ботуши на „Лоботен“ и „джунджурии“ за прислугата, включително (засега) часовник „Филип Патек“ с етикет за седемцифрена цена и кристална гривна, за която се твърдеше, че „неутрализира йоните“ в човешкото тяло.

Марта бе неотлъчно зад нея. Вече нямаше съмнение. Бианка Бъркли бе последната мишена на Елизабет Кенеди.

Жан наблюдаваше как двете жени си проправят път между кожи и аксесоари, после отново се връщат в отдела за галантерия. Госпожа Бъркли не купи нищо, въпреки че „Марта Лангборн“ се поглезе с подплатени с кашмир ръкавици, струващи триста долара, с копринена златна украса, платени с неограничена кредитна карта на същото име, с която бе платила и хотелската си стая. Жан Ризо провери извлеченията от последната седмица. М.Л. очевидно бе самоличността, която Елизабет бе използвала и преди в Съединените

щати, въпреки че картата не бе използвана повече от година. Безплодното ходене до Лос Анджелис не оправда разходите. Госпожа Кенеди и съучастникът ѝ бяха повече от предпазливи.

Жан видя Бианка Бъркли да напуска магазина през парадния изход към Мадисън Авеню. Бе готов да я последва, когато го спря някакво шесто чувство. Както очакваше, Елизабет Кенеди тръгна след своята плячка. Но в същия миг Жан мерна двама млади мъже, вървящи след нея. Бяха облечени с джинси и пуловери. Единият носеше вълнено палто, праметнато върху ръката му. Жан не видя лицата им, но нещо в движенията им и лекото накланяне на главите им една към друга му подсказа, че работят заедно.

Възможно ли беше Елизабет да има повече от един съучастник? Да не би да е член на банда?

Без да бърза, Жан вдигна телефона си и започна да прави снимки, като се преструваше, че снима живописната коледна украса на магазина, а не двамата мъже. За негово изумление миг по-късно тълпа купувачи се втурна навън и повлече със себе си двамата мъже на Мадисън Авеню само на метри зад Елизабет.

Жан не знаеше дали е хванал лицата им. Мисълта му препусна. „Има прекалено много хора. Докато изляза на улицата, може да са изчезнали.“ Навярно това бе контактът, който чакаше, и за секунда го изпусна!

Грубо избута една дебела жена и нейния още по-дебел син, и се втурна към най-близката витрина на мецанина зад относително спокоен щанд, където продаваха дневници и тетрадки. Притисна лице до стъклото и видя Бианка Бъркли да влиза в колата си и да отпрашва нанякъде. От Елизабет и двамата мъже нямаше и следа.

— По дяволите! — изруга той на глас, спечелвайки си слисаните погледи на купувачите наоколо. Тъкмо когато се готвеше, макар и със закъснение, да се затича към вратите, единият от двамата мъже се появи пред витрината, буквално на сантиметри от мястото, където стоеше Жан. Инстинктивно детективът се отдръпна. Човекът си беше облякъл палтото. Беше нисък и с тъмна коса, но все още бе обърнат с гръб. Обърни се, дявол те взел! За миг той се облегна назад, така че вълненото му палто докосна стъклото. После тръгна напред, като помахна на някого на улицата. Жан не можеше да види на кого. Секунди по-късно мъжът вдигна ръка. Едно жълто такси спря.

— Не!

Жан тичаше като луд и се препъваше, докато препускаше към изхода на магазина.

— По-полека, идиот!

Навън студеният декемврийски въздух го удари в лицето като с юмрук. Коледните купувачи се тълпяха по тротоарите като мравки. От двете страни на Мадисън Авеню върволица от жълти таксито се нижеше пресечка след пресечка, като тухли по пътя към Оз. Сърцето на Жан се сви. Единият мъж бе изчезнал. Инспекторът се съмняваше, че ще разпознае другия, дори и да го види. Беше готов да се върне в хотела на Елизабет, повече с надежда, отколкото с очакване тримата да се съберат там, когато я зърна. Вървеше пеша към метрото.

Жан Ризо я последва. Никой от мъжете не се виждаше, но той бе твърдо решен да не загуби Елизабет отново. Слезе след нея в тунела и се качи във влак, пътуващ на запад към Централ Парк. Без да изпуска от поглед Елизабет, застанал до вратите, за да слезе след нея в последния момент, Жан прехвърли фотографиите на телефона си. Техниците от Интерпол вършеха чудеса със снимките, но дори и Жан разбираше, че тези не изглеждат обещаващи. Две далечни фигури в море от хора. По дяволите. Как успя да оплеска всичко?

Елизабет слезе от влака на Централ Парк Уест. Не даваше вид, че бърза, отново се правеше на туристка. Жан я проследи през парка на дискретно разстояние. Беше четири часът. Светлината гаснеше и тълпите започнаха да оредяват. Отново заваля сняг. Едри снежинки като гъши пера полепваха по косата и палтото на детектива. Къде отиваше тя?

Ненадейно Елизабет спря. Набързо се огледа, навярно да се увери, че не я следят, след което седна на пейка и с едно движение на ръката изтръска поръсилия я сняг. Жан продължаваше да върви. Когато стигна върха на хълма, се мушна зад малка групичка дървета. Беше прекрасна наблюдателница, той бе наблизил и напълно скрит. Инспекторът извади телефона си и зачака.

Не му се наложи да чака дълго. Висок господин с каубойска шапка тръгна целенасочено към пейката. Нямахше и намек за хитруване, нито опит за дискретност. Когато мъжът се приближи, Елизабет се изправи и широко се усмихна, протягайки напред и двете си ръце. Тогава новодошлият свали шапката си и изцяло разкри лицето

си пред Жан. За първи път детективът видя красивите му черти от плът и кръв, но щеше да го разпознае навсякъде.

„Брей, дяволите да ме вземат.“

Той вдигна телефона и започна да снима.

Трейси бе на най-горното стъпало на стълбата и закрепваше един пораздърпан коледен ангел, когато телефонът иззвъня.

— Ще вдигнеш ли, миличък? — извика тя на Никълъс.

Бяха прекарвали чудесен следобед, заедно украсяваха къщата, а Блейк Картър им помогна да поставят огромната норвежка елха. Трейси обичаше Коледа. Тази къща сякаш бе построена за празника с високите си тавани, бумтящи камини и очарованието на дървена хижа. Блейк въртеше очи всяка година, видеше ли прекомерната по неговия вкус украса на домакинята, която включваше претенциозни плюшени кученца, пеещи коледни песни, и голям пластмасов Дядо Коледа със святакащи ботуши, който се смееше „Хо-хо-хо!“, когато потъркаш корема му.

— Всекидневната ти прилича на джуджешко сборище — мърмореше той.

Но Трейси подозираше, че Блейк харесва украсата колкото и нея самата. Особено когато виждаше радостта в очите на Никълъс.

— Здравсти, Жан! — Трейси я побиха тръпки от веселия глас на сина й. — Как си? Искаш ли да говориш с мама?

Тя слезе от стълбата и насила се усмихна. Никълъс й подаде телефона.

— Приятелят ти Жан — обяви той и се върна към елхата и големия кашон с играчки.

Трейси отиде в кухнята, за да не я чуват.

— Мисля, че се споразумяхме. Никакви обаждания на домашния телефон — просъска тя. — Не и преди той да заспи.

— Няма време за чакане. Току-що видях Джеф Стивънс в Сентрал Парк.

Стомахът на Трейси направи салто.

— Срещна се с Елизабет Кенеди. Изглеждаха близки, Трейси.

Все едно асансьорът падна в мазето. Коленете й омекнаха. Тя се подпря на масата, за да запази равновесие.

— Изпратих ти снимки. Погледни си телефона. Поговориха около половин час и после заедно се отправиха към неговия хотел. Елизабет крои удар срещу Бианка Бъркли. Изглежда, че е замесен и Джеф. Можеш ли да отвориш фотографиите?

Мълчание.

— Трейси? Там ли си?

— Да. — Гласът ѝ прозвуча пискливо, все едно я душат. — Тук съм. Продължавай.

Жан ѝ разказа за събитията от последния следобед. За двамата мъже в „Барнис“. За увереността си, че Бианка Бъркли е мишената и че обирът ще се извърши на зимния бал, точно както предрече Гюнтер Хартог. И за нарастващите си подозрения към Джеф Стивънс.

— Тя остана в хотела около час. Излезе първа, а после и той. Аз го проследих.

— И къде отиде? — спокойно попита Трейси.

— Отиде в Мийтпакинг Дистрикт и си нае проститутка.

Сърцето на Трейси спря да бие. Имаше чувството, че е извън тялото си. Погледна сина си, който заканваше стъклени еленчета на елхата. От съседната стая долитаха коледни песни. Гласът на Жан Ризо не се вписваше в картината. Нито Джеф.

„Дойдох тук, за да избягам от него, да избягам от онзи живот.“

Обзе я гняв. Див, неоправдан гняв.

Как смееше Джеф да работи с Елизабет! Как се осмеляваше да спи с проститутки! Как дръзваше да я нарани след всички тези години!

Но друга част от нея изпитваше необходимост да защити Джеф и беснееше срещу Жан Ризо.

Защо ѝ съобщаваше всичко това? Защо отново наливаше отрова в живота ѝ?

— Какво искаш, Жан? — Гласът ѝ беше студен. — Защо ми се обаждаш?

— Искам да дойдеш в Ню Йорк.

Трейси горчиво се изсмя.

— Не ставай смешен. Коледа е.

— Имам нужда от теб. Познаваш Джеф повече от всеки друг.

— Вече не.

— Не ме ли слушаш? — Жан раздразнено повиши глас. — Тук нещо става, Трейси! Зимният бал е след по-малко от седмица. Елизабет

и Джеф планират нещо заедно, нещо голямо. Може би са замесени и други, цяла банда, не зная. Джеф вече се среща с проститутки. Вълнува се, възбуден е. Адреналинът му напирала... Ако не предприемем нещо до следващата седмица, друго момиче ще бъде мъртво.

— Изчакай минутка. — Гласът ѝ спадна до шепот. — Правилно ли чух? Допускаш, че Джеф е Библейският убиец?

— Приемам го като сериозна възможност.

Трейси поклати глава. Това кошмар ли беше? Истински ли е този разговор, или след минута ще се събуди и ще се смее на нелепия сън?

— Ти си полудял.

— Тогава ела в Ню Йорк и ми помогни. Помогни на Джеф. Докажи, че греша.

— Глух ли си? Няма да дойда в Ню Йорк. Това не е част от сделката ни.

— Трейси, качвай се на самолета! — Жан вече викаше. — Чуваши ли ме? Качвай се на самолета, или ще кажа истината на сина ти.

Трейси затвори телефона. После го изключи. Откъм барплота мобилният ѝ просветна.

Снимките на Жан.

Джеф и Елизабет.

Заедно.

Трейси взе апарата и го изключи. Ръцете ѝ трепереха като че обезвреждаше бомба.

— Мамо? — долетя гласът на момчето откъм всекидневната. — Приключи ли? Ела да ми помогнеш.

Очите на Трейси залютяха от напиралите сълзи.

— Идвам, миличък.

Беше полунощ, но Жан Ризо беше прекалено напрегнат да заспи. Беше напълно буден, когато телефонът иззвъня.

— Действително ли вярваш, че Джеф е замесен в тези убийства?

Гласът на Трейси издаваше умората ѝ.

— Не зная. А ти наистина ли си убедена, че не е?

Трейси не отговори. Всъщност вече не знаеше в какво да вярва. Искеше само този кошмар да свърши.

— Утре по обяд има полет от Денвър. Можеш да си вземеш билета от гишето на „Американ Еърлайнс“.

— А ти — да ме целунеш по задника. Вече ти отговорих. Радвам се да ти помогна и да те съветвам, стига да мога. Но животът ми е тук. Няма да дойда в Ню Йорк.

— Ще видим — отвърна Жан.

— Коледа е!

— Всички ми го повтарят.

— Сериозно говоря, Ризо. Недей да блъфираш. Няма да дойда в Ню Йорк.

[1] Сциентология — система от религиозни вярвания, основана в САЩ от Роналд Лафайет Хъбард през 1952 год. — Б.пр. ↑

17.

— Добре дошла в Ню Йорк!

Жан Ризо посрещна Трейси на летище „Кенеди“ с широка усмивка.

— Толкова се радвам, че реши да дойдеш.

— Не съм го решила. Ти ме изнуди.

— Хайде, хайде. Да не се караме. — Жан шеговито я смушка в ребрата. — Ще ти се отрази добре да излезеш от Стиймбоут. Животът в малкия град може да стане скучен, не мислиш ли?

— Предполагам, че добре познаваш скуката. Нали си канадец — усмихна се саркастично Трейси.

Поръчаха си кафе в бюфета на аерогарата.

— Да обсъдим основните правила — предложи тя.

— Налага ли се?

Жан не спираше да се усмихва. Още не можеше да повярва, че е пристигнала.

— Няма да ти помогна да хванеш Джеф Стивънс.

— Какво искаш да кажеш?

— Каквото казвам. Снощи ме попита сигурна ли съм, че Джеф няма нищо общо с тези убийства. Ще ти отговоря. Да.

— Но, Трейси...

— Няма „но“. Остави ме да довърша. Разгледах снимките, които ми изпрати. Съгласна съм, че Джеф по някакъв начин е замесен.

— Благодаря.

— Но той не е убиец, Жан. Просто не е.

Детективът замълча за миг. После каза:

— Добре. Но някой е убил тези момичета.

— Да.

— Всеки път, когато Елизабет Кенеди прави голям удар.

— Да.

— Какъвто тя се готви да извърши с помощта на Джеф.

— Вероятно е.

— Освен ако не ги хванем на местопрестъплението.

— Да хванем нея на местопрестъплението — поправи го Трейси.
— Ще ти помогна да заковеш Елизабет. Но не и да спиаш Джеф. Щеш, не щеш такава е сделката, Жан. Не подлежи на преговори. Джеф си тръгва безнаказано.

Жан Ризо си помисли: „Велики боже! Тя още го обича“.

— Добре — съгласи се той. — Насочваме вниманието си към Елизабет. Откъде ще започнем?

— От мишената. — Трейси допи кафето си и стана. — Сега отивам в хотела си да се освежа и да се обадя на сина си. Изпрати ми всичко, което знаеш за Бианка Бъркли и този зимен бал.

— Няма ли да е по-лесно да поговорим? Можем заедно да прегледаме досиетата, да обсъдим някои идеи. Бих искал да...

— Не — прекъсна го Трейси. — По-добре работя сама. Да се срещнем да вечеряме в „Джоунс“ на Принс Стрийт в осем. Дотогава ще имам план.

„Джоунс“ беше очарователна, осветена от свещи „дупка“ между два известни ресторанта в сърцето на Сохо. Сервирах класическа американска кухня: ребърца, царевича, картофено пюре, чийзбургери и сандвичи с пуйка. Всичко беше извънредно вкусно.

Трейси беше облякла сиво поло и широки вълнени панталони. Бузите ѝ се бяха зачервили от студа, а зелените ѝ очи бяха два къса криптонит. Още беше ядосана на Жан, но през няколкото часа, след като се разделиха на летището, нещо бе повдигнало духа ѝ. Когато заговори, гласът ѝ бликаше от енергия. Не след дълго Жан разбра защо.

— Зная какво се готви да открадне Елизабет.

— Нима?

Трейси кимна.

— В Ботаническата градина Бианка Бъркли няма да носи собствените си бижута. Наела е смарагдена огърлица от „Тифани“. Струва два и половина милиона долара, но е застрахована за три.

Жан ококори очи.

— Откъде, по дяволите, знаеш?

— Влязох в магазина и попитах. Според мен продавачът ме хареса.

Жан бе готов да се обзаложи, че е точно така.

— Ще доставят колието в имението на Бъркли в три следобед в деня на бала — продължи Трейси. — Ще го транспортират с брониран пикап, с двама охранители и шофьор. Служител на застрахователната компания ще чака в къщата, за да се подпишат документите. Бижутото трябва да се върне в десет на следващата сутрин. Същият пикап ще пристигне да го вземе.

Жан безмълвно кимна.

— Между три и шест следобед, когато шофьорът на Бъркли отпътува за Бруклин, в къщата все още ще цари хаос. Ще присъстват личният асистент, стилист, гримьор и фризьор. Както и напътствениците сциентолози на Бианка.

— Нейните какви?

— Напътственици. Бъч е сериозен дарител на църквата. Не знаеше ли? — Трейси се намръщи.

— Не ми е идвало наум — промърмори Жан.

— А би трябвало. Повярвай ми, всичко, което ти казвам сега, Елизабет вече го знае. От игла до конец. Между другото „Марта Лангборн“ е сциентолог.

Жан я зяпна изумен.

— Написано е в паспорта й в графата за религия — отговори Трейси на неизречения му въпрос. — Както и да е, ще местят колието от стая в стая и няколко пъти ще минава от едни ръце в други. По-благоприятна възможност — здраве му кажи. Особено ако „Марта“ я е пообработила чрез сциентологията и има достъп до имота.

— Значи твърдиш, че според теб Елизабет ще се опита да открадне смарагдите между три и шест след обед?

— Не. — Трейси махна на сервитьора и си поръча втора чаша каберне. — Казвам, че това е една възможност. Има и други.

— Като например?

— В магазина. По пътя. На самия бал. На следващата сутрин. При обратния превоз.

Жан изпъшка.

— Добре — най-после каза той. — Ти как би постъпила? Ако ударът е твой?

— Ще взема бижутото по време на превоза.

— Защо?

— Защото е по-просто. По-чисто. По-малко свидетели, по-малко отпечатъци. Повече анонимност. Но е нужна помощ отвътре. Съучастник.

— Тя го има — изтъкна Жан.

— Да. — Трейси замислено отпи от виното си.

— Предчувствам, че има „но“.

Трейси се усмихна.

„Тя се забавлява — помисли си Жан. — Не иска да си признае, но е така. Харесва предизвикателството.“

— Две неща са ти нужни, за да бъдеш крадец. Ум и кураж.

— Не съм сигурен, че схващам.

Трейси обясни:

— Най-крупната кражба на бижута за всички времена — поне в настоящето — е извършена преди няколко години на филмовия фестивал в Кан. От един човек са задигнати диаманти за осем милиона долара на светско събитие, пълно със знаменитости и охрана.

— Смътно си спомням, че четох за това — каза Жан. — И как е станало?

— Ще ти обясня как. — Трейси се засмя. — Този престъпен гений се прекачил през един отворен прозорец посред бял ден, натъпкал колкото диаманти може да носи в един сак, докато размахвал пистолет играчка, после скочил навън от прозореца и избягал пеша. Докато бягал, изпуснал камъни на стойност дваисет милиона долара. Но осемдесет милиона никога не били открити. Кураж.

— И как е свързано това с Елизабет Кенеди?

— Въпросът не е как аз бих го направила. А тя — отговори Трейси. — Елизабет е умна. Но ако стои зад всички други удари, за които ми разказа, извършените преди убийствата, бих казала, че куражът ѝ е колкото ума ѝ. — Тя се облегна на стола си с победоносно изражение на лицето. — Според мен ще открадне огърлицата на бала. Мисля, че ще го направи пред хиляда гости и бог знае колко ченгета. И най-спокойно ще си излезе.

Увереността ѝ бе заразителна.

Жан Ризо зададе очевидния въпрос:

— И как точно се готви да го извърши? Ще изскубне колието от врата на Бианка Бъркли?

Трейси се засмя.

— Разбира се, че не. Веднъж в Мадрид осъществих подобен удар, преди да се влюбя в Джеф и той да ме зареже. Всъщност е много просто.

Жан въпросително вдигна вежди.

— Бианка ще даде огърлицата на Елизабет.

Удивителният зимен бал в прочутата Ботаническа градина в Ню Йорк се смяташе за най-забележителното събитие на годината сред елита на Манхатън. Достатъчно бляскаво, за да изкуши градските моделиери и милионери да изминат целия път до Бронкс, то привличаше и именити филантропи от цял свят. Онези, които искаха да видят и да ги видят, се стичаха от всяко кътче на земята към необикновената сграда от стъкло и стомана със смайващ купол, осветен от хиляди обикновени бели свещи. Отвън фонът от искрящо бял сняг и черно като катран зимно небе, обсипано със звезди, бе идеалната сцена за ослепителните тоалети и бляскавите бижута на пристигащите дами.

Тази година Холивуд присъстваше с цялото си величие, представен от старото и новото поколение звезди. Шарън Стоун събираше погледите с белия си костюм от Джамбатиста Вали, а сестрите Фанинг изглеждаха сладки в късите си роклички с розови волани от „Шанел“. Те се движеха сред големите клечки от Вашингтон — тук бяха вицепрезидентът и съпругата му, както и новият държавен секретар, и шефът на Белия дом Харви Голдън. Присъстваха супермодели и дизайнери, милиардери и генерали, писатели, художници и петролни магнати. Официалната цел на бала беше да се съберат пари за онеправданите деца на Ню Йорк. В действителност, разбира се, той даваше още една възможност градските привилегировани деца да се поперчат с първенството си. Из въздуха се носеха аромати на тропически цветя и скъпи парфюми, а от кухнята долиташе благоухание на бели трюфели. Но най-силно от всичко ухаеха парите.

Жан Ризо едва дишаше. Проби си път през фотографите на „Вог“ и останалите представители на пресата, скупчени отвън, грабна чаша шампанско и се шмугна в тълпата. Бианка Бъркли и съпругът ѝ Бъч вече бяха тук, заобиколени от почитатели. Бъч Бъркли водеше разговор

на висок глас с Уорън Ганц, титана на Уолстрийт, за предимствата на различните модели частни самолети (Уорън се възхищаваше на „Дасолт Фолкър“, който бе купил за трийсет и три милиона, докато Бъч оставаше верен на своя „Ембърър Легаси“ 650). Жан Ризо се замисли за древното си волво, което караше от двайсетгодишен, ръждясващо пред апартамента му в Лион, и се усмихна. Хора като Ганц и Бъркли съвсем бяха загубили връзка с действителността.

Но пък Бианка Бъркли живееше в още по-чужда реалност. Застанала на няколко крачки зад съпруга си заедно с двама сциентолози, носещи баджове с изписано „публицист“ и „асистент“, тя имаше оцъклен и отсъстващ поглед на заек с умствено разстройство. Беше се окичила със смарагдената огърлица, висеща от врата ѝ като примка на бесилка. Не ѝ отива, помисли Жан. Изумително е как едно бижу може да изглежда едновременно безумно скъпо и потресаващо грозно.

Във всеки случай тя го носеше, което означаваше, че каквото и да си е наумила Елизабет, предстоеше. Едно на нула за теорията на Трейси.

Тъмната коса на Бианка бе опъната в мъчителен кок, а тя носеше проста, тясна черна рокля, несъмнено да подчертае ефекта на смарагдите. Вместо това те караха красивата жена да прилича на вдървен магазински манекен.

Колкото до Елизабет, от нея още нямаше и следа. Жан бе направил три пълни кръга из оранжерията на Ботаническата градина, движейки се от едно крякащо ято богати купонджии към следващото. Но нито „Марта Лангборн“, нито „Рандъл Брукмейър“, нахаканата тексаска самоличност на Джеф Стивънс, бяха пристигнали, независимо че бяха потвърдили присъствието си тази сутрин.

За първи път след вечерята с Трейси Жан Ризо започна да таи съмнения. Ами ако всъщност смарагдите на Бианка не бяха мишената, а заблуда, предназначена да го прати по погрешна следа? Дръзко си беше въобразил, че Елизабет Кенеди не подозира, че я следи. Но Елизабет беше професионалистка в разцвета на силите си. Ами ако тя бе забелязала, че Жан е по петите ѝ? Точно такъв танц забавлява подобни хора. Елизабет, Джеф Стивънс, дори Трейси. Трейси твърдеше, че е изоставила живота си на лудории и измами в името на

сина си, но доколко я познаваше Жан? Занаятът на тази жена е бил да лъже, в края на краищата.

Без да иска, Жан си спомни думите на шефа си.

„Елизабет не е следа — го бе предупредил Анри Дювал. — Тя е догадка. Хукнал си да гониш дивото, следвайки съветите на двама измамници! Този път грешиш, Жан. Ела на себе си.“

Жан допи шампанското си и си взе нова чаша. Обиграното му око вече бе забелязало същинска армия от полицаи под прикритие, федерални агенти и частна охрана, въртящи се около гостите. Може би Елизабет бе осъзнала, че е твърде рисковано, и е избягала в последния момент? Може би куражът ѝ не бе толкова голям, колкото Трейси си въобразяваше?

Смущението на Жан Ризо растеше.

Къде, по дяволите, беше тя?

Агентът от ФБР намести презрамката на сребристата си рокля. При други обстоятелства щеше да се забавлява на подобно парти. Но не и тази вечер. Тя беше тук по работа.

Бианка Бъркли беше мишената или, по-точно, гроздът от блестящи зелени камъни около шията ѝ. Притисната между двамата си напътственици като филе в религиозен сандвич, съпругата актриса на Бъч Бъркли нямаше представа каква опасност я грози. Дали тези палячовци наистина я караха да се чувства в безопасност? Агентът от ФБР поклати глава. Смешно, колко е лесно да се довериш на неподходящите хора.

Тъмната перука, която носеше, я спарваше и ѝ причиняваше неудобство. Тя не искаше да си я слага, но съществуваше риск някой от гостите да я разпознае от предишен удар. Светът на най-богатите и най-корумпираните бе по-малък, отколкото човек допускаше, нещо като село на греха. Тя разпозна някои от останалите ченгета и агенти, които се мотаеха наоколо, стараейки се да се слят с тълпата. Смешният дребен канадец от Интерпол също се бе появил, макар че никой не го приемаше на сериозно. Носеше се слух, че дори и собствените му хора във Франция са му обърнали гръб.

Тя погледна часовника си. Осем и петнайсет.

Скоро трябваше да поговори с Бианка или щеше да стане прекалено късно.

Светлана Дракова отметна глава назад и се засмя на една от шегите на Олег Грински.

„Глупав простак. — Светлана отпи от отлежалото си бургундско вино. — Дебела и грозна свиня. Аз не съм ти съпруга. Върви да отегчаваш другото с досадните си истории.“

Светлана беше в лошо настроение. Бе прахосала последните шест месеца от живота си с противния Грински, но без голяма полза. Предния месец беше нейният дваисет и втори рожден ден, а какво ѝ подари шопарът? Някакви тъпи стари монети! Тя се надяваше, че като пристигнат в Ню Йорк, ще се разходят до „Грааф“ или „Картие“. Но стиснатият кучи син не пожела да отвори портфейла си. Освен часовник и няколко посредствени чанти от „Баленсиага“, не ѝ бе купил нищо. Нищо!

Единственият светъл лъч бе да се изчука с Ранди. Рандъл Брукмейър бе всичко, което Олег Грински не беше. Красив, добър в леглото и щедър. Предполагаше, че състоянието му е незначително в сравнение с парите на Грински. Но пък вече ѝ бе обещал диамантените обеци, за които тя копнееше. Единствената ѝ грижа сега бе как да остане при него, без Олег да реши да ѝ отмъсти. Последната любовница, зарязала Грински, свърши с чаша киселина, лисната в лицето.

Предполагаше, че тази вечер Ранди ще е тук. Светлана бе облякла най-сексапилната си вечерна рокля в негова чест, тясна, червена „Кавали“, оставяща малко на въображението. Но досега не беше се появил, а това още повече я вкисна.

— О, боже мой! Внимавайте какво правите!

Тромава тъмнокоса жена блъсна Светлана изотзад така силно, че почти я събори. Чашата излетя от ръката ѝ и поля мъжа пред нея с червено вино.

Тъмнокосата жена продължи напред. Светлана извади кърпичка от чантата си и започна безрезултатно да попива огромното пурпурно петно върху ризата на мъжа. Той я избута ядосан.

— Няма нищо. Ще се почистя в банята.

— Какво стана? — Бианка Бъркли се приближи към тях. Мъжът с изцапаната риза бе нейният публицист.

Той посочи към Светлана.

— Тази мацка току-що ме изкъпа целия с чаша червено вино!

— Колко грубо! Вината не беше моя.

Гласовете се повишиха. Бъч Бъркли се включи в разпратата и започна да задава въпроси на втория напътственик сциентолог, докато първият спореше със Светлана. Антената на Жан Ризо щръкна. Ето на! Нещо ставаше. Той тръгна към групичката, но Олег Грински мина пред него, прегърна любовницата си и временно попречи на Жан да вижда.

Докато Жан заобиколи руснака, от Бианка Бъркли нямаше и следа.

Всичко стана толкова бързо, че отначало на Бианка й се стори, че не е чула добре.

— ФБР. Заплашва ви страшна опасност, госпожо Бъркли. Моля, елате с мен.

По тялото на Бианка пробяга тръпка от страх, примесен с вълнение. Бъч й се присмиваше, наричаше я теоретик на конспирацията. Но тя открай време знаеше, че навън има тъмни сили, опитващи се да я наранят. Ето най-после и доказателството.

Тя последва жената в една от тоалетните и заключи вратата.

Жан Ризо изтича към пожарния изход.

Нямаше никого. Нещо се случваше сега, някъде в сградата, а той щеше да го пропусне. По някакъв начин Кенеди и Стивънс го бяха надхитрили. А дори не бяха тук! Нямаше логика.

Той се върна в оранжерията и се вкопчи в един сервитьор.

— Търся Бианка Бъркли. Знаете ли къде е?

— Не, господине. Опасявам се, че не.

— Облечена е с дълга черна рокля и косата й е на кок.

— Съжалявам, господине. Има много дами с черни рокли.

— На врата си носи огромна смарагдена огърлица.

— О! Да! — Лицето на мъжа светна. — Определено видях дамата. Преди малко мина с някаква нейна приятелка.

Сърцето на Жан се сви.

— Мисля, че тръгнаха към тоалетната. Ето натам...

Жан вече тичаше.

— Разбирате ли, госпожо Бъркли?

Бианка кимна, а очите ѝ бяха опулени от страх. Цялото ѝ възбуждане се беше изпарило. Не беше телевизионна драма. Случваше се наистина.

— Линейката на път ли е? Сигурна ли сте?

— Колегите ми вече я повикаха. Ще се оправите, госпожо. Имате време.

— О, господи! — Бианка заплака. — Вече го чувствам. Кожата ми! Цялата гори!

Агентът на ФБР хвана ръката ѝ и я стисна.

— Ще ви помогна. Опитайте да се успокоите. Разбирате ли, че трябва да си тръгна сега?

— Разбира се. Вървете. Вървете!

Жан Ризо заблъска по заключената врата.

— Госпожо Бъркли! Госпожо Бъркли, вътре ли сте?

Отвътре долетя приглушен глас.

— Тук ли са вече?

— Кого чакате?

— Линейката.

— Госпожо, аз съм от полицията. Моля, отворете вратата.

— Не мога! Страдам от радиационна болест. Може да ви заразя!

Жан си пое дълбоко дъх. Знаеше, че Бианка Бъркли е луда, но това минаваше всякакви граници.

— Отворете вратата, госпожо.

Вратата бавно се отвори. Плачейки истерично, Бианка се хвърли в обятията на Жан.

— Къде са? — простена тя. — Тя ме увери, че са тук! Не ми остава много време.

Бианка опипа шията си.

Смарагдената огърлица я нямаше.

Елизабет Кенеди излезе от сградата бавно, но без да се мае. Залюля вечерната си чанта, усети тежината на колието от „Тифани“ и се усмихна.

Джеф я бе предупредил, че е невъзможно. Но тя го направи.

Сега ще е длъжен да признае, че тя е най-добрата.

Само на няколко метра виждаше станцията на метрото.

Бианка Бъркли бе изпаднала в такава истерия, че на Жан Ризо му бяха нужни няколко минути, за да изкопчи описанието, от което се нуждаеше. Сребриста рокля, тъмна коса. Голяма вечерна чанта.

— Там държи устройството. Радиационен скенер. Руското разузнаване, нали разбирате. Използвали са тази техника и преди, защото е непроследима.

Жан Ризо изтича на улицата.

Станцията на метрото беше затворена.

Елизабет попита ченгето отвън:

— Какво става?

— Бомбена заплаха. Съмняват се, че е фалшива, но тази вечер влаковете няма да вървят. По-добре си вземете такси.

Беше истински късмет, че я видя. На петдесетина метра блесна нещо сребристо. Тя пресичаше улицата пред метростанцията, очевидно търсеше такси.

Без шофьор за бягство. Никой не идва да я посрещне. Тя се скита из града и никого на света не го е грижа.

Трейси беше права. Дамата имаше кураж.

Привел глава, Жан ускори крачка. Сега Елизабет бе на четирийсет метра от него.

Трийсет.

Десет.

Едно жълто такси спря. Тя се наведе към прозорчето, за да говори с шофьора. Жан се затича напред. В същия миг откъм противоположната страна на улицата към таксито се втурна мъжка

фигура. Мъжът носеше палто и поло и Жан го позна по начина, по който бягаше единият от „Барнис“. Част от секунда по-късно от сенките се появи втори мъж — и него бе видял в „Барнис“. Той също тичаше.

В този миг Жан Ризо разбра къде го е виждал преди.

Елизабет отвори вратата на таксито и с единия крак беше вътре, когато Жан я сграбчи за китката.

— Какво правите? Пуснете ме!

В същия момент другата врата на таксито се отвори.

За частица от секундата инспектор Жан Ризо от Интерпол и агент Милтън Бък от ФБР кръвнишки се изгледаха.

И двамата едновременно казаха:

— Арестувана сте.

18.

— Според разпита на двайсет и първи декември в четири и петнайсет сутринта, госпожице Кенеди, госпожа Бъркли е направила изявление, че сте се представили като агент на ФБР. Вярно ли е?

Елизабет Кенеди хвърли изпепеляващо презрителен поглед на Милтън Бък, но не отговори нищо. По същия начин не отвърна на нито един въпрос на Бък през следващите пет часа.

— Излъгали сте госпожа Бъркли, че смарагдите на огърлицата, която носеше, са облъчени с радиация. След това сте я убедили, че животът ѝ е в опасност, понеже се излага на облъчените скъпоценни камъни, измама, осъществена с няколко прости средства, например това.

Милтън Бък постави на масата овално парче пластмаса. Досущ като бебелефоните, то се зареждаше от батерия и светваше в червено, ако натиснеш един бутон отзад.

Елизабет самодоволно се усмихна.

— Така ли стана, госпожице Кенеди?

Мълчание.

— Намерихме устройството у вас, заедно със смарагденото колие. Можете ли да дадете друго обяснение за тези предмети, открити в чантата ви, госпожице Кенеди?

Елизабет се прозя и погледна настрана.

Накрая Милтън Бък си изпусна нервите и стовари юмрук върху масата.

— Изглежда, не разбирате в каква огромна беда сте, госпожице Кенеди. Днешното углавно престъпление води след себе си повече от десетгодишна присъда. Известно ли ви е?

Мълчание.

— Освен това сте извършили и други нарушения: влизане в Съединените щати с фалшив паспорт; незаконно използване на кредитни карти; лъжливо представяне като федерален агент. Това са дваайсет години, още преди да говорим за ударите, които сте осъществили със съучастника си в Чикаго, Лос Анджелис и Атланта.

— Очите на Бък бясно засвяткаха. — Помогнете ми, Елизабет, и аз ще ви помогна. Но продължавате ли да си мълчите, лично ще се погрижа да гниете в затвора до живот. Разбирате ли?

Елизабет критично огледа френския си маникюр. Милтън Бък преброи до десет.

— Знаем, че сте замесена поне в три сериозни обира на територията на Съединените щати. Известно ни е също, че действате със съучастник.

— Явно знаете ужасно много, агент Бък.

Това бяха първите думи, които тя изрече. Милтън Бък изглеждаше крайно изненадан.

— Колко сте умен! Изненадана съм, че ви е нужно да ми задавате каквито и да е въпроси.

Тонът ѝ бе присмехулен и ироничен.

— Искам името на съучастника ви, госпожице Кенеди.

— Какъв съучастник, агент Бък?

— Не е ли Джеф Стивънс?

Елизабет отметна глава и избухна в силен смях. Милтън Бък почувства, че гневът му се завръща.

— О, боже. — Елизабет изтри сълзите си от веселие. — Това ли е най-доброто ви предположение? Мисля, че мога да се позова на правото си да мълча. Стига да сте съгласен.

Милтън Бък се изправи, разтреперан от бяс.

— Разпитът се прекратява.

И изхвърча навън.

Навън в коридора на Милтън му трябваха няколко секунди да дойде на себе си.

Не вървеше по план. Нощта за празнуване на най-значителния триумф в кариерата му се бе превърнала във фиаско.

Милтън Бък обвиняваше за това Жан Ризо.

Вбесяващият, лицемерен, дребничък канадец стана трън в очите на Милтън след появата му в Ел Ей миналото лято, когато сипеше абсурдните си теории за проститутки, убийства и проклетата Трейси Уитни. Сега, след месеци усилия да проследи Елизабет Кенеди, Ризо цъфна като прословутия черен гологан, превърна в посмешище ареста

на Елизабет и категорично отказа да признае и липсата си на юрисдикция, и авторитета на Милтън Бък. Още по-неудобно беше, че двамата спориха за това в таксито пред заподозряната, като Ризо настояваше, че има право да разпита Елизабет, и отказа да си тръгне, преди Бък да му разреши достъп.

— Не се чувствай като у дома си — сопна му се Милтън Бък, когато Жан си взе кафе от машината на импровизирания офис на ФБР на дваайсет и третия етаж на Федерал Плаза дваайсет и шест. — Ще говориш с нея, когато аз свърша. Нито минута по-рано.

— И колко ще продължите?

— Колкото се налага. Навярно дни. Междувременно можеш да се прибереш и да поспиш.

— Не отивам никъде.

Жан Ризо си държеше на думата. Милтън Бък погледна през стъклото на чакалнята и видя как Жан похапва пица с групичка по-възрастни агенти. Тук никой не поръчваше пица, ако нямаше да се задържи задълго.

— Как я караш, Бък? Не изглеждаш в добро настроение.

Началникът на импровизирания офис, специален агент Бари Солтан, се материализира до Милтън. Солтан бе само с няколко години по-възрастен от него. Милтън негодуваше заради по-високия му чин от все сърце.

— Тя не иска да разговаря, сър.

— Виждам, че колегата от Интерпол е още тук.

— Ризо. Да, сър. Подканих го да си тръгне, но...

— Елате и двамата в кабинета ми.

— Няма нужда, сър. Интерпол няма юрисдикция тук. И няма време да го каним да...

— Агент Бък — прекъсна го Бари Солтан. — Току-що ми съобщихте, че свидетелката ви отказва да говори. Бих желал да поспя довечера, дори и на вас да не ви се спи. Нека да чуем какво има да ни каже инспектор Ризо.

Жан Ризо имаше много за казване за огромно раздразнение на агент Бък. Специален агент Бари Солтан слушаше, след това им предостави дваайсет минути да се опитат да пречупят Елизабет.

— Ако разбирам правилно, и двамата искате едно и също. Младата дама да ви даде името на съучастника си. Нали така?

Агент Бък намръщено кимна.

— В такъв случай не разбирам какво ще навреди, ако се пробва инспектор Ризо.

Френският детектив отговори:

— Ако тя не проговори, съществува сериозна опасност онзи луд да заколи друга млада жена. Той винаги убива до два дни, след като Елизабет извърши удар.

— Само че този път не успя — напомни му специален агент Солтан. — Хванаха я.

— Доколкото знаем, това може да го направи още побезразсъден.

— Доколкото знаем, може изобщо да няма връзка между двата случая! — Агент Бък не успя да прикрие раздразнението си. — С всичкото ми уважение, сър, инспектор Ризо ни губи времето.

— Достатъчно, агент Бък. — Специален агент Солтан уморено вдигна ръка. — Да влиза.

Милтън Бък нямаше нужда да се тревожи.

Жан Ризо не постигна по-голям успех с усилията си да накара Елизабет Кенеди да проговори от него самия. След половин час специален агент Солтан покани няколко старши агенти да се присъединят към Бък, Жан и него на съвещание.

— Имам идея — обърна се Жан Ризо към групата. — Нека доведем Трейси Уитни. Тя може да накара Елизабет да си отвори устата.

Милтън Бък вдигна ръце от възмущение.

— Боже мой. Трейси Уитни? Още ли държите на нея?

— Последния път, като разговаряхме, агент Бък, ме уверихте, че госпожица Уитни е или мъртва, или непроследима. Познайте! Не само че е напълно жива, но и я открих четирийсет и осем часа след разговора ни.

Милтън Бък недоволно изсумтя.

— И какво от това? Тя все още няма връзка със случая.

Жан го сърбеше езикът да съобщи на самоуверения Бък, че именно Трейси е откраднала рубините на Брукстейн. Не само беше свързана със случая, но и беше негов случай. Но си задържа езика зад зъбите заради Трейси и заради себе си. Нека Бък да продължи да си гони опашката.

Специален агент Солтан вдигна ръка.

— Почакайте секунда. Да не говорите за онази Трейси Уитни? Дамата, която ограби Джо Орсати?

— Както се твърди — добави Жан.

— Измамницата?

— През последните десет години живее тихо и скромно в Колорадо. Съгласи се да помогне за моето разследване, а аз ѝ обещах имунитет срещу съдебни гонения.

Милтън Бък избухна.

— Боже мой! Какво нахалство! В коя алтернативна вселена е възможно служител на Интерпол да обещае имунитет на американски гражданин на американска територия?

— Успокой се, Бък. Помогна ли ви госпожа Уитни при разследването, инспектор Ризо?

— Като консултант беше безценна. Тя разбира начина на мислене на професионалния крадец на ценности. Но има и лична връзка с Елизабет, започнала преди години. И двете са били влюбени в Джеф Стивънс.

— Не е ли той един от заподозрените ни? — обърна се Солтан към Милтън Бък, чието лице вече посиняваше от гняв или срам, или от двете.

Жан Ризо отговори вместо него.

— Моето разследване, както и това на агент Бък, се интересува от Стивънс. Трейси Уитни е убедена, че той няма нищо общо с убийствата. Но сега той е в Ню Йорк и през изминалите двама и четири часа се е срещал с Елизабет Кенеди.

Настъпи неловка тишина.

— Все още ли е така невероятно красива? — попита един от по-възрастните агенти Жан Ризо. — Говоря за Трейси Уитни.

— Привлекателна е — призна Жан.

— Неомъжена ли е?

Бари Солтан се намръщи.

— Слушай, Франк. Тук не е бюро за запознанства. — После се обърна към Жан. — Къде е госпожица Уитни в този момент?

— Тук. В Ню Йорк.

— Къде точно? — настоя Милтън Бък.

— На сигурно място.

— Можете ли да я убедите да дойде? — попита Солтан.

— Ще опитам. Но ще се наложи да гарантирате, че няма да я арестувате.

— Не гарантираме нищо! — сопна се Милтън Бък.

— Разбира се, че гарантираме. Засега — възрази като по-старши по чин специален агент Солтан. — Важното е да накараме госпожица Кенеди да говори. Доведете я, инспектор Ризо.

Сърцето на Трейси заби по-бързо, когато наближи стаята за разпити. Преди да излезе от хотела, старателно се облече с черно кашмирено поло и зелени кадифени панталони, прибрани в ботушите ѝ. Надяваше се видът ѝ да вдъхва обикновена увереност, но нескритите похотливи погледи на агентите на ФБР, когато тя влезе в сградата, породиха у нея съмнения.

„Защо, по дяволите, се притеснявам? Тя ще отиде в затвора, не аз. Държа всичките козове.“

Последният път, когато Трейси срещна Елизабет лице в лице, беше в Лос Анджелис на алеята зад имението на Брукстейн. Беше миг на триумф. Днешният би трябвало да е същият. Тогава защо дланите ѝ се потяха?

Разбира се, навярно бе свързано със сградата. Управлението на ФБР в Ню Йорк надали можеше да се определи като едно от любимите места на Трейси.

— В пълна безопасност си — увери я Жан Ризо. — Аз съм от другата страна на стъклото заедно с агентите Бък, Солтан и Дилейни.

— Заобиколена от ФБР. Колко успокоително — остроумно подхвърли Трейси. — Имам ли нужда от адвоката си, Жан?

— Не. Не се безпокой.

Специален агент Солтан кимна в потвърждение.

— Ценим помощта ви, госпожо Уитни. Кажете какво ви е нужно, за да накарате Кенеди да говори. Имате пълен имунитет, няма да

бъдете обвинена в престъпление.

Трейси се загледа в ниския, приятен на вид агент до Жан. Изглеждаше като че току-що е глътнал шепа люти чушки.

Жан Ризо я потупа по рамото.

— Успех.

Елизабет вдигна очи, когато вратата се отвори, и на лицето ѝ се изписа неопишуема скука. После видя влизащия и широко се усмихна.

— Трейси! — Тя се облегна на стола си. И да беше неспокойна, отлично го криеше. — Сега си от другата страна на бариерата, така ли? Трябва да призная, че съм изненадана. Особено след последния ни удар. Питам от любопитство, колко получи за рубините на Шийла Брукстейн?

— Един милион и седемстотин — спокойно отвърна Трейси. — Колко мило от твоя страна, че се интересува.

От другата страна на огледалното стъкло ченето на Милтън Бък увисна.

— Трейси Уитни е извършила обира у Брукстейн?

— Тихо — презрително махна с ръка Жан Ризо, приковал очи в двете жени.

— Дарих парите за благотворителност — добави Трейси.

— Не се и съмнявам. — Елизабет сви устни. — Открай време си светица.

— Не бях се замисляла — усмихна се Трейси. — Но всичко е относително.

Милтън Бък просъска в ухото на Жан Ризо:

— Знаели сте! Знаели сте, че Уитни е извършила кражбата у Брукстейн! Защо, по дяволите, не казахте нищо?

— И да компрометирам информатора си? Защо? — попита Жан. — Не си счупихте краката да тичате да ми помогнете в разследването ми. Помните ли?

— Я млъкнете и двамата — сгълча ги специален агент Солтан.

Трейси беше седнала срещу Елизабет.

— Май не ти върви тази година? — насмешливо подхвана тя. — Първо се провали в удара у Брукстейн, а сега се остави да те арестуват не един, а двама агенти в една и съща нощ. Много впечатляващо.

Особено като се има предвид, че и маймуна ще надхитри Бианка Бъркли.

— Бианка не само лапна стръвта, но ухапа и въдицата — изстреля в отговор Елизабет. — Свърших работата безупречно.

— Хм. Сигурно затова си тук.

Увереността на Трейси се възвръщаше. Тя започваше да се забавлява. Елизабет излъчваше същата студена красота, която Трейси помнеше. Чертите ѝ бяха свършени, но отвътре бе студена като мраморна статуя. Докато оглеждаше от горе до долу стройната ѝ фигура, Трейси продължи:

— Ще те харесат в затвора. Повярвай ми. Била съм там.

Елизабет я изглежда с любопитство.

— Защо го приемаш толкова лично?

— Навярно защото съм човек. Не машина като теб.

— Машина ли? — усмихна се Елизабет, отново възвърнала самообладанието си. — Хайде, нека сме честни. Еднакви сме, Трейси, ти и аз.

Трейси присви очи.

— Еднакви ли? Не мисля.

— Защо не? Ти си крадец. И аз съм крадец.

— Крада само от алчните, от онези, които го заслужават.

— Заслужават според кого? Според теб? — Елизабет подигравателно изсумтя. — Кой ти даде правото да съдиш?

Отвън Милтън Бък изломоти под мустак:

— Именно. — Не разбираше как Ризо и останалите слушат този абсурден разговор.

— А ти ограбваш старите и слабите — обвини я Трейси.

Елизабет сви рамене.

— Понякога. Знаеш, че старите и слабите могат да бъдат и алчни.

— Интересуват те само парите.

— Отново не е вярно. Интересува ме Джеф. Ето още нещо, общо и за двете ни.

Трейси скочи от стола си сякаш я удари ток. Атмосферата в стаята изведнъж се наелектризира.

— Това ли е чувството ти за сестринство, Трейси? — подразни я Елизабет. — Признавам, че в началото беше само бизнес. Съблазних Джеф като част от работата ми. Но сексуалното привличане между нас

се оказа толкова непреодолимо, че скоро стана нещо повече. И за двама ни — добави тя като скорпион, жилец за пореден път.

Под масата Трейси впи нокти в дланите си така силно, че прокървиха.

„Не плачи. Не показвай чувствата си. Не и пред нея.“

— И каква беше тази работа? — Гласът ѝ беше спокоен и премерен. — Любопитна съм.

— Наеха ме да ви разделя.

— Кой? Кой те нае?

Елизабет се усмихна.

— Дълга история. Да речем, че не всички са убедени в светостта ти като теб. За някои си престъпна малка кучка, която заслужава наказание. И ти си го получи, Трейси! — Тя жестоко се изсмя.

Трейси остана спокойна.

— Колко ти платиха?

— Двеста и петдесет хиляди — отговори Елизабет. — Разбира се, за толкова днес не бих си дала труд да стана от леглото. Но беше преди десет години. И единствено се искаше да си легна, да си легна с Джеф. Кое то не представляваше трудност.

Жан Ризо трепна. Знаеше как този разговор наранява Трейси, но се молеше тя да издържи. Елизабет ставаше емоционална и издаваше повече, отколкото имаше намерение. Ако Трейси натисне подходящия бутон, помисли той, Елизабет ще се пречупи.

— Смятат, че Джеф е замесен.

— О, зная — засмя се Елизабет. — Изглежда, агент Бък вярва, че Джеф ме е напътствал през цялата ми кариера, а смахнатият дребен канадец мисли, че целта в живота му е да убива проститутки. Или пък аз, не съм съвсем сигурна. Показа ми няколко ужасни снимки. Не много джентълменско от негова страна.

— Значи не работиш с Джеф — настоя Трейси.

„Браво, момиче“, помисли Жан Ризо.

— Не! Нито зная нещо за каквито и да е убийства. Повръща ми се само като си представя.

— Ако не работиш с Джеф, какво си правила миналата седмица в хотела му? Видели са ви да се срещате в парка, после заедно да се връщате в „Грамърси“.

— Е, и? — Елизабет се усмихна самодоволно.

— Какво правехте? — повтори Трейси.

— Какво предполагаш, че сме правили? Играли сме скрабъл? Милата ми, бедна Трейси. Толкова ли време е минало? — засмя се Елизабет. — Не съм монахиня, а и Джеф определено не е монах. Забавлявахме се. Преди много години ти ни прекъсна в Лондон. Да кажем, че сме си наваксали за изгубеното време. Не работя с Джеф. Отношенията ни се основават на чистото удоволствие.

Болка прониза Трейси като кинжал. Не беше само за Джеф, въпреки че Бог знаеше как мисълта, че той е с тази студена, пресметлива и ужасна жена, жестоко я нараняваше. Чувстваше се неловко. Засрамена. Истина е, че беше много отдавна. След изневярата на Джеф празнината в сърцето на Трейси бе запълнена от Никълъс. А нейната сексуалност, романтичният, страстен живот, който някога означаваше толкова много за нея? Всичко това бе изчезнало завинаги. Елизабет Кенеди й го бе отнела. Това Трейси не можеше да й прости. Това превръщаше Елизабет в победител, а не нея. Елизабет навярно щеше да отиде в затвора. Но именно Трейси излежаваше присъда без право на помилване.

С огромно усилие на волята си тя успя да се овладее.

— Твърдиш, че те интересува Джеф. Ако е истина, ще искаш да изчистиш името му.

Елизабет се намръщи.

— Не разбирам.

— Всички знаят, че действаш със съучастник.

— Кой са тези всички?

— Говориш с мен — напомни й Трейси. — Поне три от ударите не би могла да извършиш сама. Зная го със сигурност.

— И кои са тези три? Хипотетично, разбира се. Приятелите ти от другата страна на това стъкло нямат нищо срещу мен, освен онова, което видяха снощи. — Елизабет насмешливо помахна към огледалото. — Нека взаимно не обиждаме интелекта си, като се преструваме, че е другояче.

Трейси безучастно изброи:

— Хонконг, Чикаго и Лима.

Елизабет кимна, но не отговори нищо.

— Ами ако Ризо е прав и съучастникът ти е убиецът на онези момичета?

— Греша.

— Сигурна ли си? Защото някой ги е убивал, Елизабет. След всеки твой удар. Може в момента да набелязва следващата си мишена.

Елизабет потъна в мисли. Настъпи дълга пауза. Жан Ризо затаи дъх.

Накрая Елизабет проговори.

— Да предположим, че имам съучастник. Да предположим, че ти съобща името му. Какво ще получа в замяна?

— Няма да получиш нищо — отсече Трейси. — Освен че ще сваляш съмненията от Джеф и вероятно ще спасиш живота на друга жена.

Елизабет поклати глава.

— Не съм съгласна. Искам адвокатът ми да сключи сделка. За снощния грабеж ще излежа не повече от година. Грешка. Опит за кражба. — Тя драматично се поклони на публиката отвъд огледалото. — Никакви други обвинения не могат да повдигнат срещу мен.

Трейси избухна в смях.

— Ти си полудяла. Никога няма да се съгласят.

— Тогава няма да научат името му.

Вратата се отвори. Жан Ризо помоли Трейси да излезе.

В преддверието Трейси каза на събралите се агенти:

— Чухте я. Без сделка тя няма да говори. Поне засега.

Милтън Бък погледна шефа си:

— Предлагам ви да сключите сделка с нея.

Очите на Трейси се разшириха.

— Какво? Не! Луди ли сте? Ще я оставите да си тръгне просто така?

— Тя е дребна риба. Търсим акулата.

— Съгласен съм. — Гласът на Жан Ризо бе тих, но твърд. — Съжалявам, Трейси, но Бък е прав. Елизабет Кенеди не е убила никого. Нужен ни е съучастникът ѝ.

В отчаянието си Трейси се обърна към специален агент Солтан.

— Можете да имате и двамата. Тя ще ви даде името, ако продължите да я притискате. Или да сключите сделка за по-кратка присъда... Но една година? И да свалите всички обвинения? Излагате се. Тя ви разиграва! Просто ни трябва малко време.

— Нямаме време — намеси се Жан. — Ами ако точно сега той е в Ню Йорк? Може да убие до часове.

Специален агент Солтан нареди:

— Извикайте адвоката й.

След това всичко се случи толкова бързо, че Трейси имаше чувството, че е сън. Адвокатът на Елизабет пристигна за по-малко от петнайсет минути. Сделката бе сключена и подписана за по-малко време от нужното за младите агенти да сварят прясно кафе.

— Искам името — заяви агент Бък.

Той седеше срещу Елизабет и адвоката й в стаята за разпити и се правеше на голям шеф. Жан Ризо стоеше в отсрещния край на помещението на метър от Трейси. Лицето на Трейси бе неподвижно като камък.

„Той ми обеща, че Елизабет ще отиде в затвора. Обеща ми, че ако му помогна да я открие, ще я махне от пътя ми. Повярвах му, а той ме излъга.“

Милтън Бък продължи:

— Искам цялата информация, която знаете за него. Искам дати, часове, детайли. За всеки удар. Искам да зная къде се намира точно сега.

— Ще ви съобщя името и подробностите. Но не зная къде е точно сега.

Агент Бък замръзна на мястото си.

— Истината ли говорите?

— Не съм го виждала лице в лице почти от три години.

— Вие сте лъжкиня!

Елизабет сви рамене.

— Когато сме принудени, всички лъжем, агент Бък. Но по една случайност това е истината. Свързваме се чрез имейл и понякога по телефона. Само по работа. Не сме приятели. Ако бяхме, нямаше да разговарям с вас. Способна съм на лоялност, каквото и да си мисли непорочната госпожа Уитни.

Трейси погледна настрана.

— Така или иначе това е предложението ми. Приемете го или го отхвърлете.

Жан Ризо започваше да става нетърпелив.

— За бога, Бък. Нямаме време за това.

— Чудесно — излая Милтън Бък. — Дайте ни името.

Елизабет хвърли поглед към адвокатата си, който кимна.

— Съучастникът ми всъщност е стар познайник на Трейси.

Странно, колко малък е светът.

Колкото и да не искаше, Трейси я погледна.

— Името — Елизабет замълча за по-силен драматизъм — е
Даниел Купър.

ТРЕТА ЧАСТ

19.

Даниел Купър търпеливо изчака изключването на светлинния знак за безопасителните колани. След което избути назад облегалката на самолетната седалка, отчупи си парченце шоколад за празнично настроение, затвори очи и се наслади на сладостта му.

Всички удоволствия са грях, разбира се. През годините Даниел Купър се бе научил да направлява повечето си основни човешки желания. Той беше съдия на справедливостта, непорочен слуга на Бога. И все пак знаеше, че не е достоен. Още не. След като станеше напълно достоен, след като изкупеше вината си, Господ щеше му даде Трейси Уитни. Той изпитваше сигурност, че този ден все повече се приближава. Трейси — неговата Трейси, неговата сродна душа — най-после идваше при него. А толкова години си мислеше, че е мъртва! Ако не мъртва, то поне изчезнала, потънала в незнайното, завинаги изгубена за него. Бог му беше дал още една възможност. Даниел бе решил да я прегърне с двете си ръце.

Покрит със самолетното си одеяло, Даниел Купър започна да се пипа.

Господ го бе призовал да преследва нарушителите на закона и да въздава правосъдие, но обществото бе на друго мнение. Когато Даниел се опита да постъпи в полицията в Ню Йорк, го отхвърлиха. Официално го обявиха за твърде нисък, но Даниел знаеше, че всъщност съдниците му не го харесаха. Решиха, че е ненормален. Когато ФБР също не го прие, а допусна далеч по-неквалифицирани кандидати от неговия клас, Даниел се подложи на психиатричен преглед. *Високоинтелигентен. Липса на съпричастност. Склонен към измама.* Някой бе добавил написана на ръка бележка: *на границата на лудостта?*

След като силите на реда останаха затворени за него, Даниел Купър първо започна да работи като частен детектив, а по-късно стана служител на застрахователна компания и издирваше длъжници. И докато изпълняваше тази си длъжност, пътищата му се пресякоха с Трейси Уитни.

Даниел Купър вярваше, че може да я спаси. Господ го съветваше в сън след сън, въпреки че дяволът го изкушаваше с тялото ѝ. Даниел бе приел като лична мисия да хване Трейси и да я предаде на правосъдието. Но през дългата ѝ кариера на измамница тя неведнъж му се бе изплъзвала. Първо сама, а по-късно заедно с ужасния Джеф Стивънс се присмиваше на всичките си преследвачи. Заради самотнието си полицията по цялото земно кълбо подценяваше Трейси Уитни. Даниел Купър се опита да ги предупреди — в Мадрид, Лондон, Ню Йорк и Амстердам. Но като фарисеите и те бяха заслепени от гордост. Затова злодеите тържествуваха.

Но Амстердам промени всичко.

Трейси и Джеф бяха откраднали диаманта на Лукул и тайно го бяха изнесли от града с пощенски гълъб. Седмиците следене и планиране от страна на Даниел Купър не доведоха до нищо. Този път именно малоумният инспектор Ван Дюрен допусна Трейси да се изплъзне от мрежите на Купър. Даниел никога нямаше да забрави как Трейси спря на портала на летище „Шипхол“, обърна се и му помахаша. *Помаха му.* Трейси Уитни го погледна право в очите и съзря тайните му. Точно в този момент връзката помежду им беше затвърдена.

„Кое то Бог е съчетал, човек да неразлъчва.“^[1]

Даниел Купър бе отвърнал на погледа на Трейси Уитни в онзи съдбовен ден и видя нещо в очите ѝ, което нито забрави, нито прости: съжаление. Трейси Уитни — крадла, богиня и блудница — се бе осмелила да съжалява него.

Беше непоносимо.

Същия ден Бог му изпрати послание. Явно не бе изкупил вината за греховете си достатъчно. Не бе платил достатъчно висока цена. Трейси щеше да бъде неговото спасение, а той — нейното, но все още не я заслужаваше. Трябваше още да работи.

На следващия ден Даниел Купър напусна застрахователната компания. Щеше да започне, като унижи полицията и властите, които бяха позволили на Трейси толкова много пъти да избяга. Защото „Бог се противи на горделиви, а на смирени дава благодат“^[2]. От годината, през която преследваше Трейси из цяла Европа, Даниел Купър разбра по-добре от всеки колко е лесно да се надхитрят тъпите полицаи. Колкото до Интерпол, цялата организация бе за посмешище! Както и Федералното бюро за разследвания. Даниел щеше да се радва да

покаже, че е по-умен от тях, също като Трейси. С тази разлика, че нападенията на Даниел щяха да са по-големи, с по-голям замах, дори по-добре изпълнени от нейните.

Трейси Уитни и Джеф Стивънс го бяха научили колко полезна можеше да бъде една жена в измамите — тя подлъгва слабите и похотливите. И тъй като предпочиташе самият той да работи сред сенките, Даниел Купър затърси подходяща съучастница.

Случайно откри Елизабет Кенеди чрез познат в Лондон. Тя беше много млада, може би на деветнайсет, сексапилна и без всякакъв морал. Наглед идеална. Когато се запозна с нея в кафене в Шордич, му се видя лишена от човешки чувства или най-малкото от женска деликатност. Току-що излязла от затвора за непълнолетни за фалшифициране на кредитни карти — доста находчиво според мнението на Даниел Купър, но бе имала нещастieto да я хванат — Елизабет бе зряла, интелигентна и умна. Както и готова да приеме хегемонията на Даниел Купър в замяна на непресъхващ поток от работа и половината от печалбата.

През първите няколко години съдружието им беше безупречно. Даниел и Елизабет планираха и изпълниха поредица кражби на бижута и произведения на изкуството по целия свят, неотлъчно следвайки модела Уитни-Стивънс. Но бяха по-продуктивни от Трейси и Джеф. Работеха по-усърдно, целеха се по-нависоко и печелеха повече пари. Изумително как бързо забогатяха.

Елизабет си купуваше диаманти, коли и екзотични почивки и инвестираше в недвижими имоти. Даниел Купър пестеше всяко пени в надеждна, непроследима швейцарска банкова сметка. Не се нуждаеше от материални удобства, нито смяташе, че ги заслужава. Предпочиташе да живее просто. Пък и парите бяха за Трейси. Един ден, когато Божията повеля бъдеше изпълнена и душата на Даниел се прочистеше от майчината му кръв, с Трейси щяха да се оженят. Даниел Купър щеше да се отнася с Трейси Уитни като с кралица, а тя щеше да го почита и обожаваша, да му угажда, и щеше всеки ден да го уверява колко по-добър любовник е от оня лекомислен папагал Джеф Стивънс.

Именно омразата на Даниел Купър към Джеф Стивънс доведе до първата му грешка: да използва Елизабет като „капан“, за да съсипе брака на Джеф и Трейси. Планът му успя. Всички планове на Даниел Купър успяваха. Той бе истински гений. Но успехът имаше своята

цена. Първото трагично последствие бе, че Трейси изчезна, потъна без следа, дори Даниел Купър не успя да я открие. Девет дълги години Даниел се опасяваше, че е мъртва. Дори мисълта за това го караше да потрепери.

Второто последствие бе влиянието на работата върху Елизабет. За голяма изненада на Даниел Купър се оказа, че сдържаната госпожица Кенеди всъщност изпитва чувства. Тя започна да се интересува от Стивънс, да изпада под властта на магията му, също като Трейси преди нея. Даниел и Елизабет продължаваха да правят ефектни удари на различни места по света. Но след епизода с „капана“ и изчезването на Трейси отношенията помежду им не бяха същите. Елизабет започна да става неспокойна и да се дразни от нарежданията на съучастника си. Неминуемо критериите ѝ започнаха да спадат.

Миналото лято в Лос Анджелис удариха дъното, когато Елизабет провали обира у Брукстейн. Но както Даниел знаеше, това бе част от Божия замисъл. Защото по чудо точно в Лос Анджелис Господ му върна Трейси Уитни. Върна я от мъртвите.

Още веднъж Бог му изпрати послание и използва за вестonosец Трейси Уитни.

„Доволен съм от теб, сине Мой — казваше му Господ. — С твоите жертви ти укроти гнева Ми и изкупи греховете си. Сега ще станеш достоен за невестата си и навеки ще бъдеш спасен.“

Арестът на Елизабет Кенеди в Ню Йорк го изненада, но не го обезпокои. И без това си бе изпяла песента. Вече не бе грижа за Даниел Купър. Божиите намерения преминаваха в нова, финална фаза.

Сега важната беше Трейси.

Под одеялото Даниел Купър наближаваше да свърши. Посегна надолу, сграбчи гениталиите си и така дълбоко заби нокти в собствената си плът, че рукна кръв. По лицето му потекоха сълзи от неопикуема болка. Той прехапа език, за да не изкрещи, докато еякулираше в ръката си.

— Прости ми, боже — прошепна той. — Моля те, прости ми!
Самолетът се устреми към небето.

Ресторантът бе недалеч от Блийкър, старомоден и европейски. Имаше раирани покривки, стари тръстикови столове с възглавници на

цветя и изостанали от различни сервизи чаши и чинии. Тихо звучаха коледни песни. При други обстоятелства щеше да бъде романтично. Но и Трейси, и Жан Ризо бяха изтощени.

Бяха изминали три дни от ареста на Елизабет Кенеди. Три дни от разкриването на тайната около Даниел Купър, помрачени от разяждаща тревога: Библейският убиец не бе нанесъл нов удар, поне не в очакваното време. Ако беше Купър, бе променил начина си на действие, навярно в отговор на ареста на Елизабет. Или може би, както Милтън Бък нееднократно и самодоволно напомняше на Жан и Трейси, Даниел Купър имаше по-важни дела, отколкото да трепе проститутки. Вероятно теорията на Жан Ризо за връзката между убийствата и кражбите не бе повече от фантазия, пясъчен замък.

Жан поръча бутилка бордо и наля на Трейси.

— Още ме е яд на теб — каза тя. — Ясно ли ти е?

— Ясно ми е.

— Обеща ми, че ще затворят Елизабет.

— Ще я затворят. Но не за толкова дълго, колкото бихме искали.

— За година! Това е подигравка, Жан, и ти го знаеш. Съзнаваш ли, че може никога да не откриеш Купър? С Бък хванахте Елизабет и за какво я изтъргувахте? За някакво име. За сянка.

Жан Ризо отпи голяма глътка вино.

— Ще го намерим. Длъжни сме.

Не звучеше убедително, дори и пред себе си.

Трейси погледна натежалите му като олово клепачи и прошарената му, някога тъмна коса и се замисли. Изглеждаше уморен. Победен. Въпреки че не искаше да го признае, дори пред себе си, Жан беше започнал да ѝ харесва. Надяваше се заради него, колкото и заради убитите момичета, че Даниел Купър е човекът, когото търсеха. Дълбоко в себе си все още ѝ беше трудно да свърже Купър с представата за безжалостния, садистичен убиец.

— Ти го познаваш — поде Жан, когато пристигнаха ордъврите им, две салати „Цезар“ с повечко аншоа. С Трейси имаха изненадващо подобни вкусове. — Знаеш, че дни поред въртим Елизабет на шиш. Но какви са твоите впечатления от него?

Трейси потърка очи. И тя бе уморена.

— Всъщност не го познавам. За мен той бе като сянка. Винаги стъпка-две зад гърба ми. Никога не е представлявал заплаха. Някак си

мислех, че е...

— Какъв?

Тя затърси подходящата дума.

— Жалък? Не зная. Беше умен. Едно време Джеф си въобразяваше, че Купър е влюбен в мен — добави тя и се засмя.

— А беше ли?

— Никога не ми е давал повод да си го мисля. Фактически посвети години от живота си да ме върне в затвора, затова съм склонна да отговоря с „не“. Джеф го намираше за опасен.

— Но не и ти?

— Не. Странно е, защото имах значително повече основания да го мразя, отколкото Джеф.

Ризо повдигна вежди.

— Как така?

— Даниел Купър знаеше, че нямам вина за престъплението, за което ме осъдиха. Дори дойде да ме посети в онзи пъкъл в Луизиана и ми го каза.

— Купър е идвал в Луизиана?

Трейси кимна и я побиха тръпки. Никога не говореше за престоя си в затвора. Никога. Там прекара най-мрачните дни от живота си. Минаха повече от десет години, преди да престане да сънува Голямата Берта, Хитрушата Ърнестин, Лола и Паулита. Побоищата. Ужаса. Безнадеждността.

— Изпратила го застрахователната компания. Седна и ми заяви, че е способен да докаже, че не съм откраднала онзи Реноар. Че Джо Романо ме е натикал в затвора заради парите от застраховката. Когато го помолих за помощ, ми отказа. Остави ме да изгния в онзи мръсен зандан.

Жан осмисли казаното.

— Защо според теб е постъпил така?

Трейси се замисли.

— Не зная. Като че... — Тя се замъчи да облече впечатленията си в думи. — Останах с чувството, че не е нещо лично. Действаше като машина. Струва ми се, че в това отношение с Елизабет имат много общо. Честно казано, мисля, че и през ум не му минаваше, че трябва да ме измъкне от онова място.

— Много милостиво от твоя страна, че го казваш — отбеляза Жан.

Трейси сви рамене.

— Попита ме какви са впечатленията ми от Купър. Ето, казвам ти. Когато излязох от затвора, на много хора имах да отмъщавам. Джо Романо, Антъни Орсати, Пери Поуп, гадния съдия Лорънс. Бяха толкова корумпирани, толкова безочливи, въобразяваха си, че са недосегаеми. — При спомена зелените очи на Трейси припламнаха от гняв. Не за първи път Жан Ризо забелязваше колко е красива, когато ѝ кипне кръвта. — Даниел Купър може да е бил всякакъв, но не и безчестен. Всъщност точно обратното. По-скоро имаше нещо фанатично в него.

— И все пак през последните десет години е бил крадец на произведения на изкуството и бижута — възрази Жан. — Това не е ли безчестие?

— Зависи от гледната точка — подчерта Трейси. — Съмнявам се, че го е възприемал по този начин.

— Значи не се изненадваш, че Купър се е отдал на убийства?

— Ако трябва да съм откровена, не съм се сещала за него през последните десет години.

— Допускаш ли, че той е убил онези момичета?

Въпросът беше толкова пряк, че Трейси се стресна.

— Не зная.

Тя видя как лицето на Жан се сбръчка, като че някой бе изсмукал въздуха от книжна кесия.

— Убедена съм, че не очакваше този отговор. Искаше интуитивно да преценя, но истината е, че просто не мога. Част от мен винаги донякъде го е съжалявала. Сега, като научих от досиетата на ФБР, че са убили майка му, когато е бил малък, и той е намерил трупа ѝ... — Гласът ѝ се прекърши. — Не зная. Явно е водил тъжен и самотен живот.

— Като повечето убийци — добави мрачно Жан Ризо.

Неговият телефон иззвъня. Трейси го загледа как отговаря. После видя как пребледнява. Знаеше какво се е случило, преди Жан да е проронил и дума.

— Станало е отново, нали? Намерили са още едно момиче.

Жан Ризо безрадостно кимна.

— Да се махаме оттук.

Осем часа по-късно Трейси си събираше багажа в хотелската стая, когато Жан Ризо почука на вратата.

Беше прекарал на местопрестъплението цяла нощ и още бе със същата риза като в ресторанта. Сякаш бе готов да заплаче.

— Трябва да поспиш — посъветва го Трейси.

— Няма съмнение, че е нашият човек. — Жан се отпусна на един стол. — Името на момичето е Лори Хансен и е лежала мъртва поне трийсет часа, преди да я намерят. Изнасилена, измъчвана, удушена. Апартаментът бе безупречно чист, трупът също. И проклетата Библия...

Трейси сложи ръка на рамото му.

— За нищо не си виновен.

— Разбира се, че съм — избухна Жан. — Можех да го спра! Можех да го намеря и да го спра навреме. Извършил го е Даниел Купър, няма кой друг. Елизабет каза на Бък, че гаднярът все й надувал главата с религиозни щуротии.

— Признавам, и аз все повече се убеждавам, че е той. — Трейси затвори куфара си.

— Тя казала също, че бил обсебен от теб и Стивънс. Планирал ударите, копирайки вашите методи. Именно Купър платил на Елизабет да прелъсти Джеф и да разруши брака ви.

От портфейла си Трейси беше извадила снимка на Никълъс и я гледаше като талисман, който може да накара Ризо да изчезне. Синът ѝ олицетворяваше спокойствие, доброта и разсъдливост. Тя копнееше да се върне при него, да почувства дребното му, но силно телце в прегръдките си, да усети чистия, нежен аромат на бузките му. Не искаше повече да слуша за Даниел Купър и за предалия я Джеф Стивънс. Тази сутрин на закуска прочете статия за откраднатата колекция от византийски монети — ограбили някаква руския, докато се забавлявала на зимния бал. Трейси знаеше, че Джеф е крадецът, и репортажът за миг отново ги сближи, но после се почувства гневна и съкрушена. Трябваше да се махне оттук, от този град, далеч от Джеф и миналото, от което толкова се стараеше да избяга.

Жан Ризо заговори:

— Според мен Джеф Стивънс е бил абсолютно прав. Мисля, че Даниел Купър наистина е бил влюбен в теб.

Трейси вдигна куфара от леглото си.

— Мисля, че все още е влюбен в теб.

— Това е абсурдно.

Тя тръгна към вратата, но Жан протегна ръка, за да я спре.

— Не, не е. Не е абсурдно. Знаех, че си в центъра на това, Трейси. Накрая той ще дойде за теб.

— Трябва да тръгвам.

— Да тръгваш? Не. Не можеш да си отидеш — възпротиви се Жан. — Повече от всякога се налага да останеш. Толкова сме близо. Моля те, остани в Ню Йорк поне още няколко дни. Купър може все още да е наблизо.

— Може да е навсякъде по света.

— Трейси, моля те. С твоя помощ имаме възможност да...

— Жан — каза тя любезно, но твърдо. — Няма да остана. Нито ден, нито минута повече. Можеш да ме заплашваш, че ще кажеш на Никълъс, докато посинееш. Кой знае, може и да изпълниш заплахата си. Но е Коледа и се връщам вкъщи при детето си. — Тя се промъкна покрай него и отвори вратата. — Имаш номера ми, ако ти потрябвам.

Жан Ризо остана прав, докато я гледаше как излиза. Чувстваше се предаден, и то не само заради случая. С Трейси до себе си се чувстваше обнадяден, зареден с енергия и сила. Без нея го заляха старото отчаяние и празнота. Как, по дяволите, Джеф Стивънс е допуснал такава жена да му се изплъзне?

— Не трябва ли и ти да си отиваш вкъщи? — попита Трейси. — Нали и ти имаш деца?

Жан се замисли за Люк и Клеманс. Почувства се гузен, че не им се беше обаждал от дни.

— Ще ти позвъня — увери го Трейси.

После изчезна.

Блейк Картър избърса чиниите бавно и внимателно. По същия начин правеше и всичко друго, както го беше учил баща му. Бащата на Блейк обичаше една поговорка „Господ е създал времето, а човекът е измислил бързането“. Уилям Картър беше добър човек, най-добрият.

Блейк често се питаше как ли щеше да възприеме Трейси Шмид. Щеше ли да разбере обичта на Блейк към нея заради нейната топлота, любезност и красота, нейните тайни, тъга и болка? Вероятно не. Уилям Картър бе живял в свят на здрави морални устои, на правилно и неправилно, на черно и бяло. Много неща не знаеше Блейк за своята работодателка, жената, която обичаше мълчаливо и непоколебимо през последните десет години. Но си даваше сметка, че светът, от който Трейси бе дошла, бе сив. При Трейси нищо не бе черно или бяло. Нищо не бе такова, каквото изглеждаше.

Жан Ризо бе дошъл от същия свят. Откакто това лято Трейси заведе Никълъс в Лос Анджелис, Блейк видя как сивият свят от миналото ѝ я заобиколи. Но откакто Ризо бе прекрачил прага им, положението категорично се влоши. Блейк забеляза, че Трейси става напрегната и уплашена, че подскача всеки път, когато телефонът звънне. Върна се от коледното си пазаруване в Ню Йорк изтощена и отслабнала — и без никакви покупки. Блейк знаеше, че е редно да каже нещо. Само че не знаеше какво, кога или как.

Беше девет вечерта на Коледа, Трейси бе подгънала крака на канапето и с Никълъс гледаше „Полярен експрес“ за деветстотин осемдесет и осми път. Още един от нейните парадокси, отбеляза Блейк. Практична и жилава е, но едновременно е страшно сантиментална. Собствената му майка беше починала, когато той беше млад. Това навярно бе една от причините да не се ожени и да се научи да разчита само на себе си. Майчинското отношение на Трейси оказваше силно влияние върху Блейк. Кого заблуждаваше впрочем? Тя го привличаше с всеки косъм от косата си. Досега Блейк Картър никога не бе се влюбвал. Преживяването не му харесваше.

Трейси забеляза, че се взира в нея.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. Почти съм готов.

Тя остави Никълъс, увит с одеяло от изкуствена кожа, и отиде при Блейк в кухнята.

— Не е нужно да правиш всичко това.

— Напротив — усмихна се Блейк. — Ти не би го свършила.

— Истина е. Но Линда ще дойде утре.

— Не отлагай днешната работа за утре — каза поучително Блейк. — И ще затвориш ли тази врата?

Той избърса последните чинии. Трейси затвори вратата на всекидневната и отвори кутия шоколадови бонбони.

— Искаш ли?

— Не, благодаря. Трейси, слушай. От известно време има нещо, което се готвя да ти кажа.

Тя забеляза, че ръцете на Блейк треперят. Винаги беше толкова спокоен. Това я притесни.

— Не си болен, нали?

— Болен ли? — намръщи се Блейк. — Не. Не съм болен. Аз съм... въпросът е... че съм влюбен в теб.

Трейси го зяпна с истинско изумление.

— Бих желал да обмислиш предложението ми да ми станеш съпруга.

Дълго време Трейси не отговори нищо. След като помисли, изрече впечатляващо ясно:

— Аз... уф.

— Виж, зная, че съм по-възрастен. Всъщност прекалено възрастен за теб — тихо и успокоително продължи Блейк. — Но смятам, че се разбираме доста добре. И обичам момчето като свой син.

— Зная — каза Трейси. — Ники също те обича. А и аз...

Сърцето на Блейк литна.

— Но не мога да ти стана съпруга.

Старият каубой тежко въздъхна.

— Има ли друг, Трейси?

Тя се поколеба.

— Не е каквото мислиш. Но в сърцето ми, да. Има.

— Бащата на Ник ли?

Трейси се почувства крайно нещастна. Защото отговорът на въпроса на Блейк Картър, отговорът, който никога не би изрекла, беше „да“.

Беше казала на Жан Ризо, че ѝ е нужно да замине от Ню Йорк, за да се върне при сина си, и това до голяма степен беше истина. Но имаше и друга нужда, еднакво могъща, друга сила, принуждаваща я да хване първия самолет, заминаващ от града, и никога да не погледне назад. Престоят ѝ в Ню Йорк, разговорът с Елизабет и статията за откраднатите византийски монети принудиха Трейси да се изправи лице в лице с истината. Все още бе влюбена в Джеф Стивънс. Никога

не бе преставала да го обича и никога нямаше да престане. Мразеше се за това. Плачеше, викаше и стенеше до небесата. Но чувствата бяха в нея, дълбоки и истински като в деня, в който се омъжи за него преди години в онзи малък бразилски параклис.

Блейк видя мъката в очите ѝ. Състраданието му потъпка неговото разочарование. Той взе ръката на Трейси.

— Бащата на Ник не е мъртъв, нали?

— Не.

— Знаеш, че можеш да говориш с мен. Наясно съм, че не си тази, за която се представяш. Досещам се, че имаш някакво минало. Не съм глупав, Трейси.

— Никога не съм мислила, че си — разпалено го увери Трейси.

— Онзи Ризо е, нали? — В гласа на Блейк прозвуча горчивина, каквато Трейси не бе чувала преди. — Той те повика. Каквото и да е последвало, дойде тук, за да забравиш.

— Жан Ризо е добър човек — изтъкна Трейси. — Може да не изглежда такъв. Но е истина. Постъпва правилно.

— А ти? — попита Блейк. — Ти как трябва да постъпиш? За бога, Трейси, с какво те държи този човек?

Тя не отговори. Във въздуха помежду им надвисна тежка тишина.

Когато Блейк заговори отново, вече се бе овладял. Погледна Трейси право в очите и каза:

— Не ми е нужно да зная каква си била преди. Не и ако ти не поискаш да ми разкажеш. Влюбен съм в жената, която си сега. Влюбен съм в Трейси Шмид. Искam си обратно Трейси Шмид.

— Аз също. — Трейси заплака. Горещи сълзи се затъркаляха по бузите ѝ и падаха в кутията с бонбони. — Но не е толкова просто, Блейк.

— Не е ли? Омъжи се за мен, Трейси. Избери този живот, нашия живот, а не стария си. Щастлива си тук в планината с Ники и мен.

Трейси си помисли, че той е прав. Бе щастлива тук. Поне преди. Ще бъде ли щастлива отново?

— Не казвай „не“ — помоли я Блейк. — Помисли малко. Помисли как искаш да протече останалият ти живот? Твоят и на момчето.

Той си тръгна. Филмът свърши и Никълъс си легна.

Трейси последва примера му, но не успя да заспи.

Замисли се за Джеф Стивънс, Даниел Купър, Жан Ризо и Блейк Картър. Четиримата се въртяха из съзнанието ѝ като танцьори около майски кол, а техните панделки се оплитаха и разплитаха, докато музиката не спираше да свири.

[1] Евангелие от Матей, 19:6. — Б.р. ↑

[2] Съборно послание на свети апостол Яков, 4:6. — Б.р. ↑

20.

Професор Доминико Муњос завъртя византийската монета в ръка. Златото блесна, сякаш бе изковано вчера. Майсторството на гравьора бе изключително.

— Красота. — Доминго се усмихна на Джеф Стивънс. — Истинска красота. Нямам думи да ти се отблагодаря.

— Моля. Сторих го с любов. Тези монети са там, където им е мястото. — Джеф вдигна чашата си с отлежало темпранийо^[1] в чест на стария професор. — Не че получавам половин милион долара всеки ден.

— Е, заслужи ги, момчето ми.

Беше март, бяха минали цели три месеца, откакто Джеф напусна Ню Йорк с монетите на династията на Ираклий, грижливо опаковани в багажа му. Прекара месец в Англия, за да организира делата си, и поостана при Гюнтер Хартог, който беше на прага на смъртта. Трудно бе да гледаш как тялото на Гюнтер го предава, но залезът на някога острия му като бръснач ум бе най-тъжната гледка. Говореше непрестанно за Трейси. По-точно за абсурдната си фантазия, че Трейси живее някъде в планините и работи за ФБР. Джеф се смееше, кимаше и се усмихваше на подходящите места.

— Трябва да я намериш — мънкаше Гюнтер, когато му просветнеше. — Тя открай време те обича.

Всяка дума се забиваше като кинжал в сърцето на Джеф. Сменяше темата колкото често бе възможно.

Гюнтер обичаше да слуша за неговите удари и геройства. Очароваха го разказите за Ню Йорк и за кражбата на безценната колекция от монети на руския олигарх, докато зимният бал беше в разгара си.

— Разкажи ми как си легна с отвратителната Светлана. Колко дълго устоя тя на чара на Ранди Брукмейър? Знаеш, че винаги съм си падал по тексасаца. Една от най-пленителните ти самоличности, ако не възразяваш.

През очите на Гюнтер всичко изглеждаше забавно, като една голяма игра, в която всички участваха. Джеф си мислеше: „Едно време и за мен беше така. Но вече не“.

Реши да разкаже на Гюнтер за случайната си среща с Елизабет Кенеди. Това отново стана повод старецът да се върне към Трейси, а за Джеф бе непоносимо.

Странно, но Елизабет бе открила Джеф в града и бе дошла да го види в хотела му, навярно за да зарови томаховката след толкова години. Всъщност имаше брилянтен план за кражба на бижута и искаше да въвлече и него. Беше странно да я срещне отново. Джеф очакваше да го завладее старият му гняв към нея, но всъщност остана безразличен, не почувства нищо. Елизабет флиртуваше, кокетираше, но Джеф не почувства нищо. Усещаше едновременно разочарование и облекчение, а това нямаше смисъл. Разделиха се като приятели. Едва когато Джеф замина от Ню Йорк, научи за арестуването на Елизабет заради неуспешния обир на Бианка Бъркли. „Слава богу, че не я послушах да участвам и аз.“

Джеф се чувстваше гузен, но изпита облекчение, когато остави Гюнтер и замина за Испания.

Професор Доминго Муњос бе клиент на Джеф. Именно той поръча кражбата на византийските монети. Но беше и приятел, и още един любител на античния свят. Доминго го бе поканил да гостува в неговата „каса“, идилична селска къща, сгушена в Ла Кампина, плодородна долина, през която течеше река Гуадалкивир. На около двайсет мили от Севиля, фермата бе известна с невероятните гледки към Сиера Морена — красиви обли хълмове с гъсти дъбрави, ниви, засети с пшеница, и маслинови гори. Джеф нямаше сили да устои на съчетанието от гостоприемството на Доминго, идиличната атмосфера, историята и архитектурата под един покрив.

Една слугиня донесе на масата нова чиния с паеля. Вечеряха навън, под навес, с издигащо се над него лаврово дърво, и наблюдаваха кървавочервеното слънце, спускащо се към хоризонта.

Джеф подхвана:

— Скоро трябва да си тръгвам и да те оставя на мира.

— Глупости. Остани колкото искаш. Испания окриля душата.

— Но не е полезна за талията. — Джеф потупа корема си. —

Още няколко такива вечери, и ще трябва да си намеря друг занаят.

Може би да стана оперен певец. Никой няма да иска да наеме дебелак за крадец на котки.

— Не си крадец на котки — поправи го Доминго и отново напълни чашата му. — Ти си артист.

— И крадец.

— Крадец, но джентълмен. Както каза, монетите са на подходящото място. Надали можеше да ги оставиш в ръцете на онази проста жена, нали?

Джеф беше съгласен.

— Какво предстои? — попита го Доминго, а кокалестите му пръсти се обвиха около чашата му като змия, задушаваша плячката си. — Не че искам да се отърва от теб.

— Нямам представа. — Джеф се облегна на стола си. — За първи път не съм замислил нов удар. Смятам да се отдам на почивка. Да попътувам из Европа, отново да посетя любимите си музеи.

— Предполагам, виждал си плащаницата в Севиля?

Светата плащаница от Торино бе изложена за две седмици в историческия музей в Севиля, разположен в древна римска крипта. За първи път реликвата бе изнесена от Италия, затова привлече интерес по целия свят. Понеже много католици вярваха, че наистина е саванът, в който тялото на Исус е било увито след разпятието — макар че според доста историци тя бе сръчно изработен средновековен фалшификат, — светата плащаница бе най-прочутата и почитана реликва на света. За мнозина, включително и за Джеф Стивънс, красотата и спокойствието на човешкото лице, така идеално отпечатано върху избелелия плат, означаваше повече от фантастичните конспиративни теории, свързани с нейния произход. За Джеф нямаше значение дали беше лицето на Исус. Плащаницата беше невероятно красиво творение, едно вълшебство, запечатало човешкото страдание и доброта, надхвърляща религията, науката, и дори времето. Мисълта да я види, и то отблизо, го накара да настръхне от възмущение, все едно беше дете, влязло за първи път в работилницата на Дядо Коледа.

— Още не — отговори той на Доминго. — Пазя си я за десерт.

— Не чакай прекалено дълго. — Професорът допи чашата си и си наля нова. — Говори се, че нещо се мъти. Ще се опитат да я откраднат.

Джеф звучно се изсмя.

— Това е абсурдно.

— Нима? Защо?

— Защото е невъзможно. Пък и няма смисъл. Повярвай ми, щях да зная. Защо някой би искал да открадне плащаницата от Торино? Няма как да я продаде. Тя е най-забележителният артефакт в познатия ни свят. Все едно да предложиш на пазара „Мона Лиза“!

Доминго сви рамене.

— Само ти предавам информацията. Но я чух от различни източници. Преди сам ми казваше, че нищо не е невъзможно — добави той с лукава усмивка на тънките си устни.

— Имаш право. Говорех от личен опит — засмя се Джеф, но не му беше весело. — Какви източници?

Доминго му хвърли поглед, който ясно говореше: „Знаеш, че не мога да отговоря на въпроса ти“.

— Какво точно чу?

— Нищо „точно“. Само слухове, някои си противоречат. Според общото мнение има някакъв ирански фундаменталист, невъобразимо богат. Исква плащаницата, за да може да я унищожи. „Изгори символите на еретиците“, нещо такова. Сигурен съм, че клишето ти е известно.

Джеф сви рамене. От казаното му прилошаваше.

Доминго продължи:

— Както и да е, предполага се, че бъдещият аятолах е наел някакъв американец да измисли план да задигне плащаницата от Севиля. Дочувам, че му е предложил нечувана сума.

— Колко нечувана?

— Говори се за десет милиона евро. Защо? Да не си решил да се състезаваш с него? — насмешливо попита Доминго.

— Не бих откраднал плащаницата от Торино и за сто милиона — разпалено заяви Джеф. — Още по-малко за човек, който иска да я изгори. Отвратително! Престъпно е и нечовешко и всеки, извършил подобно нещо, заслужава да бъде разстрелян.

— За бога, успокой се. Само се шегувах.

— Властите уведомени ли са?

— Дали са се обадили на полицията? Разбира се, че не. Това са само слухове, Джеф, нищо повече. Знаеш как хората от подземния свят

обичат да клюкарстват. Най-вероятно е вятър и мъгла. В крайна сметка самият ти заяви, че е невъзможно да се открадне плащаницата.

— Така е.

— Добре. Налей си още едно питие.

Джеф се отзова на поканата му. Но образът на някакъв брадат, облечен в роба иранец, горящ светата плащаница с бензин, отказваше да напусне съзнанието му. Най-после той попита Доминго:

— Чу ли някакво име? От прословутите ти източници. Знае ли някой кой е „гениалният американец“?

— Всъщност да — отговори Доминго. — Не че означава нещо за мен. — Погледна Джеф право в очите и невинно попита: — Чувал ли си някога за Даниел Купър?

— Чувала ли си някога за Даниел Купър?

Този път говореше Джеф. На друга маса за хранене, също в Испания, четиринайсет години по-рано. Наистина ли бе минало толкова време?

Мадрид. И Джеф, и Трейси бяха в града, за да откраднат „Пуерто“ на Гоя от Прадо, въпреки че никой от двамата не би го признал пред другия. Джеф бе резервирал маса в „Жокей“, елегантен ресторант на Амадор де лос Риос. Трейси се съгласи да вечеря с него. И сега я виждаше, седнала отсреща, лъчезарна както винаги. Джеф не помнеше как беше облечена, но не бе забравил предизвикателството, блеснало в зелените ѝ очи. Конкурираха се един с друг. Танцът беше започнал.

Джеф си помисли: „Обичам я. Ще я победя за тази картина. И след това ще се ожения за нея“.

— Кой? — попита Трейси.

— Даниел Купър. Следовател в застрахователна компания, много умен.

— И какво за него?

— Внимавай. Опасен е. Не искам нищо да ти се случи.

— Не се безпокой.

Джеф обгърна с длан ръката ѝ.

— Но се тревожа. Ти си ми скъпа. Животът е много по-интересен, когато си с мен, моя любов.

Мадрид беше началото на всичко. Джеф и Трейси се влюбиха там. Но през цялото време Даниел Купър бе надвиснал като сянка. При екскурзията им до Сеговия Купър ги проследи с рено. Същата нощ Джеф заведе Трейси в една кръчма, където гледаха танцьори на фламенко, чиито почти ритуални движения напомняха собствените им вече несъмнени желания.

Купър също бе там. Безмълвен. Чакащ.

Джеф наистина изпревари Трейси за „Пуерто“ и я открадна под носа ѝ, след като тя свърши всичката работа, горкото момиче. Минаха години, преди да му прости.

Но Трейси не бе единствената надхитрена. След Мадрид Даниел Купър следваше Трейси и Джеф из цяла Европа, винаги на половин стъпка зад гърба им. Джеф все повече се страхуваше от него, но Трейси не го възприемаше сериозно.

„От самото начало Купър беше третият човек в нашата връзка. Беше като сянка на Трейси“ — помисли си Джеф.

— Джеф? — Гласът на Доминго Муньос върна Джеф в настоящето. — Добре ли си?

— Моля? А, да. Нищо ми няма.

— Сякаш за миг не беше тук. Да разбирам ли, че познаваш Даниел Купър?

— Донякъде — отговори Джеф. — Въпреки че когато го познавах, не беше престъпник. Всъщност точно обратното. Тук ли е, в Севиля?

— Така чух.

Джеф се намръщи.

Доминго каза:

— Изглеждаш ми обезпокоен. Допускаш ли, че Купър ще опита нещо?

— Не зная какво би опитал — откровено призна Джеф.

— Допускаш ли, че може да успее?

За миг Джеф се замисли.

— Не. Невъзможно е. Даниел Купър е много умен. Но никой не може да открадне плащаницата.

Същата нощ в леглото Джеф взе решение.

Ще замине за Севиля още утре. Ще остане няколко дни и сам ще провери музея.

Всъщност не вярваше на „слуховете“ на Доминго. Бяха прекалено преувеличени. Но ако откраднеше и унищожаха плащаницата от Торино и той не предприемеше нищо, за да го предотврати, Джеф Стивънс никога нямаше да си прости.

[1] Вино от сорт тъмно грозде, отглеждано в областта Ла Риоха в Испания. — Б.пр. ↑

21.

Приютен под свръхмодерния „Метропол Парасол“ на прочутия Пласа де ла Енкарнасион, историческият музей бе лабиринт от римски руини, датиращи от първи век след Христа. Джеф Стивънс се възхищаваше на мозайките с изображения на Бакхус и напълно запазените колони от древните имения, докато се редеше за билети за изложбата „Сабана Санта“, испанския термин за светата плащаница.

Джеф очакваше да се вият опашки до следващата пресечка. В края на краищата за първи път след половин век реликвата напускаше темперирания си дом в катедралата „Свети Йоан Кръстител“ в Торино. Но навярно понеже беше март, непопулярен за туристите сезон, както и средата на седмицата, само шепа посетители бяха дошли да видят ленения плат, носещ образа на човек, който може да е бил самият Христос.

— Желаете ли лекция? — попита момичето на безупречен английски.

— Да, благодаря.

Джеф си сложи слушалките и влезе в първата зала от изложбата. Вече знаеше по-голямата част от историята на плащаницата, бе запознат с научните и религиозните дебати, които я съпътстваха. Но никога не вреди да научиш повече, а слушалките му даваха възможност бавно да обхожда музея, внимателно да оглежда охранителните мерки, алармата и пожарните изходи с око на специалист. Забеляза, че при входа на музея няма извънредни пазачи, само обичайните невъоръжени охранители. Но по време на изложбата на площада имаше постоянно полицейско присъствие. Плюс факта, че музеят бе по принцип крипта и имаше само два пътя към земното ниво — предния вход и пожарния изход, водещ към „Метропол Парасол“. Колкото до самата плащаница, тя бе разположена в края на експозицията, в центъра на огромна спирала от „фалшиви“ стаи — като центъра на мишена или финала на викториански лабиринт. Всеки, който се опиташе да я премести, нямаше друг избор, освен да се върне назад към най-външния кръг и оттам да се отправи към изхода.

Понеже всяка стая по пътя му бе наблюдавана от високотехнологични инфрачервени лъчи, без да споменаваме вездесъщите камери, Джеф се успокои, че всякакъв опит за проникване и кражба ще бъде обречен на неуспех.

Докато се движеше от зала в зала, Джеф започна да се съсредоточава по-малко върху заобикалящата го среда и повече върху лекцията. Беше твърде увлекателна.

Образът върху плата, подобен на фотографски негатив, показва мъж, страдащ от болка, причинена от разпъване на кръст и мъчения. Въпреки че въглеродният анализ поставя произхода на плащаницата в средновековния период, между 1260 и 1390, по-късните научни изследвания хвърлят съмнение върху тези твърдения. Химичните изследвания говорят, че части от нея навярно са значително по-стари.

Джеф преминаваше от зала в зала, а в ушите му звучеше лекцията. Невиждани досега снимки на плащаницата, заснети от сложни сателити на НАСА, бяха изложени в съседство с образци на ранно християнско изкуство и скулптури, свързани с култа към плащаницата. Независимо от неоспоримия въглероден анализ и други анализи от седемдесетте и от 1988-а, експертите не можеха да си обяснят естеството на образа и как точно се е отпечатал на плата. Не е била използвана никаква боя. При ДНК тестовете беше открита човешка кръв, но негативният фотографски образ беше необясним. Една страховита, но широко разпространена история разказваше, че през Средновековието някаква нещастна душа е била умишлено измъчвана и разпъната на кръст, за да отпечата лицето ѝ на фалшива плащаница. Но дори това не обясняваше как безупречният образ е останал на платното за вечни времена.

Когато Джеф влезе в последната зала и застана пред самата плащаница, бе така погълнат от мистерията на нейния произход, че почти забрави защо е дошъл. Но след това установи, че се взира в лице от далечното минало, и го заля поток от чувства, така силни, че едва дишаше.

Какво лице! Така изпълнено с човешко страдание и все пак толкова спокойно в смъртта. Раните по тялото бяха ужасни — от ноктите, през китките до бичуването, строшените кости от побоищата до безбройните рани от нож, удар след удар. „Не става дума за Бог и човека — помисли Джеф. — А за жестокостта и прошката, живота и смъртта. За човечеството, неговата слава и падение, неговата красота и грозота.“

В този момент той осъзна, че с радост би се бил до смърт, за да защити този предмет: тази реликва, това парче плат, това чудо, тази измама.

Ако Купър беше в Севиля... ако съществуваше луд, готов да плати милиони, за да откраднат плащаницата и да я унищожат... той трябваше да бъде спрян.

Джеф Стивънс бе длъжен да го спре.

Цивилният полицаи със зелена канадка наблюдаваше как Джеф Стивънс излиза от музея. Имаше тъмна коса и подобен на орлова човка нос, заради които почти приличаше на римлянин. Момичето на бюрото на входа го забеляза едва когато той размаха пред очите ѝ картата си и помисли: „Мястото му е точно тук, сред развалините“. Почти очакваше от него да заговори на латински или поне на италиански.

Но той я попита на безупречен испански:

— Мъжът, който току-що излезе, в брой ли плати за билета си, или с кредитна карта?

— В брой.

— Направи ли нещо необичайно, след като влезе?

— Не. Не и доколкото забелязах. Усмиваше се. Изглеждаше спокоен.

Човекът със зеленото яке се обърна и излезе.

Хотел „Алфонсо“ бе най-импозантният в града, забележителност от 1929-а, построен в андалуски стил с разкошни мавритански орнаменти. Фоайето и баровете красяха мраморни колони и покрити с мозайки подове, гравирани с орнаменти тавани и стени, натежали от еkleктично изкуство, и осветени от хиляди златни лампи като

просторна пещера на Аладин. Притежаваше сто петдесет и една стаи за гости, до които се стигаше със старомодни асансьори с позлатени решетки от 1930 година или по широки величествени стълбища, виещи се около вътрешния двор, обсипан с цветя.

В стаята на Джеф имаше старинно орехово легло с четири колони и баня, достатъчно голяма да приюти петчленно семейство. Бе решил, че щом ще изоставя удобствата на фермата на професор Доминго Муњос, ще я замени с нещо грандиозно. Хотел „Алфонсо“ бе точно това.

Единственият недостатък бе, че бе пълен с американски туристи, както Джеф откри, когато слезе в бара.

— Не можем ли да се срещнем някъде насаме? — Човекът, с когото Джеф имаше среща, крадешком огледа облицованата с дърво зала. Седяха на ъглова маса и пиеха грапа. — Чувствам се като маймуна в зоопарк.

— Не виждам защо — отбеляза сухо Джеф. — Никой не ни гледа. Всички са на почивка и се напиват.

Като по сигнал група американски бизнесмени на бара шумно се разсмяха и потупаха един от компанията по гърба като част от някаква тяхна си шега.

— Какво сте ми приготвили?

Човекът извади няколко снимки от джоба на палтото си и ги плъзна по масата. Първите две изобразяваха мъж с римски нос и къдрава тъмна коса, потънал в разговор с традиционно облечен арабин. Очевидно бяха във фойето на хотел. Обаче не тук, помисли Джеф. На заден план имаше прекалено много араби, така че фотографията не бе направена тук, в Севиля. Хотелът изглеждаше величествен и разкошен. Може би в Дубай?

Познатият на Джеф попита:

— Познавате ли ги?

— Не. Но предполагам, че мъжът с робата е иранецът, когото Доминго спомена.

— Шариф Абрахам Рахбар. Шестият по богатство в света. Обича самотата. Безмилостен. Няма много забавления. Пиене, секс и лична свобода са забранени за този пич. Освен това не е особен почитател на правата на жените.

— Женомразец? — изненада се Джеф.

— Не бих казал. Има поне единайсет наложници в харема си в Катар. Но всъщност ви интересува другият, нали така?

— Така мислех — каза Джеф. — Но вече не съм сигурен. — Той разгледа човека на снимката. — Този не е Даниел Купър. Информаторите на Доминго сигурно са допуснали грешка.

— Възможно е. Но ще ви кажа нещо. Който и да е, той се интересува от плащаницата. Интересува се и от вас, приятелю.

Джеф разгледа и останалите фотографии. Те изобразяваха същия човек, но този път в Севиля. На някои от тях той влизаше в музея, където бе изложена плащаницата. На други се разхождаше наоколо, правеше снимки или говореше по телефона. Повечето време бе облечен със зелена канадка.

— През последните пет дни е посетил музея четиринайсет пъти. Представя се под името Луис Коломар, детектив от Cuerpo Nacional de Policía.

Джеф кимна. Испанската национална полиция.

— Проблемът е, че никой не е чувал за него. Нито в Севиля, нито в Мадрид, никъде, доколкото зная. Сигурно е от тайните служби.

— CNI (Centro Nacional de Inteligencia)?

— Възможно е. Или дори от ЦРУ. Испанският му е безупречен, но много американци говорят добър испански. Или е тук, за да открадне плащаницата за Рахбар. Може би работи с този Купър.

— Съмнявам се — възрази Джеф. — Купър не си пада по играта в екип. Но от друга страна, нямам представа как ще се опита да извърши подобен удар без чужда помощ. Пък и наистина обича да се крие в сенките. Може би този Коломар е негов човек?

— Нищо чудно. Днес беше на експозицията и ви преследваше. Зададе доста въпроси, след като си тръгнахте. Навярно е убеден, че вие сте тук, за да откраднете плащаницата.

Джеф поклати глава.

— И защо ще мисли така?

— Защото очевидно някой се опитва да я открадне. Вие сте измамник. Джеф, при това най-добрият, и сте специалист по антиките. И ето ви в града и се мотае из изложбата. Ако този човек работи в разузнавателна организация — той посочи фотографиите с дебелия си показалец, — по-добре си пазете гърба.

— Не е в никаква разузнавателна организация — каза Джеф, внимателно разглеждайки снимките, една след друга. — Той е крадец. Усещам го. Работи за този Шариф Рахбар. Навярно с помощта на Даниел Купър.

— И аз подозирам същото. Сега какво?

Джеф обмисли въпроса.

— Ако разполага с парите на Рахбар и опита на Купър, значи е опасен. Може и да успеят. Може наистина да откраднат и унищожат плащаницата.

Джеф извади пачка и я подаде на събеседника си, който бързо я пяхна в джоба.

— Благодаря, Карлос. Оказа ми незаменима помощ.

— Какво ще предприемете? — попита мъжът.

— Мисля да наруша навика, който имам цял живот. Ще се обадя в полицията.

Комисарио Алесандро Дмитри седеше в кабинета си в новото полицейско управление на Авенида Емилио Лемос, когато телефонът му иззвъня. Известен като „гърка“ заради фамилното си име и необичайно дългия си нос, комисарио Дмитри бе безочлив паун със самочувствие, на което би завидяла и рап звезда.

— Si — излая той в слушалката.

— Готви се обир. Ще откраднат светата плащаница.

Комисарио Дмитри се изсмя.

— Вярно ли?

— Да. Определено. Ще го извършат през следващите няколко дни, ако не го предотвратите.

Гласът на другия край на линията беше мъжки, американски и крайно самоуверен. Комисарио Алесандро Дмитри на часа намрази неговия собственик.

— Кой се обажда?

— Името ми е без значение. Водете си бележки. Единият от замесените е нисък, около метър и шейсет, с тъмна къдрава коса и гърбав нос.

— Никой няма да открадне плащаницата.

— Често носи зелена канадка и е познат на служителите в музея като полицейски офицер.

Алесандро Дмитри започна да губи търпение.

— Нямам време за губене. Ако не ми съобщите името си...

— Освен това трябва да проследите господин Даниел Купър. Със същия ръст е, с кафяви очи, малка уста и донякъде изглежда женствен. Купър е опасен и умен. *Длъжен сте* да увеличите охраната, комисарио.

— Кой, по дяволите, ви свърза с кабинета ми? — разгневи се Дмитри. — Аз съм зает човек. Нямам време за теории на конспирацията. Сигурността на експозицията е превъзходна.

— Не, не е. Обичайната е, но нищо, което би спряло Купър. По дяволите, че и аз бих я пробил.

— Искрено ви съветвам да не се опитвате — каза студено Дмитри. — Всеки глупак, който се опита да открадне плащаницата, веднага ще бъде арестуван. Очакват ви двамадесет години в испански затвор, господин...?

— Моля ви. Просто ме изслушайте...

Дмитри затвори.

— Сеньора Прието?

— Да?

Магдалена Прието отговори на английски. Дългата ѝ кариера като музеен уредник я бе научила да разпознава акцентите. Веднага разбра, че обажданият се е американец, и премина от испански дори без да мисли.

— Някой се готви да открадне торинската плащаница.

Прекрасно. Още един луд. Само това ѝ липсваше.

Директорката на най-престижната експозиция в Севиля прекара дълъг и уморителен ден. Светът на изящното изкуство и античните артефакти в Испания почти изключително се управляваше от мъже, а сеньора Прието всекидневно се бореше със сексизма и тесногръдието. Доста носове се увесиха, когато Магдалена получи мечтаната работа като уредник на първата изложба на плащаницата извън Италия. Всеки ден беше борба.

— Може би е замесен човек, представящ се за полицаи — продължи обажданият се. — Използва името Луис Коломар и вече е

познат на служителите ви. Друг мъж, Даниел Купър, навярно работи с него. Купър е бивш застрахователен следовател. Той е невероятно умен и...

— Сеньор, ако сериозно подозирате, че някой се готви да открадне Сабана, предлагам да се обадите на полицията.

— Вече го направих. Не ме приеха на сериозно.

— Не разбирам защо — сухо отбеляза Магдалена Прието. — Нека ви уверя, че сигурността тук е на най-високо ниво.

— Познавам охранителните ви системи — някак разсеяно отвърна събеседникът ѝ. — Добри са. Но Даниел Купър е по-добър. Моля ви, посъветвайте персонала си да си отварят очите на четири.

— Служителите ми са винаги бдителни. Разполагате ли с някакви доказателства за предполагаемия обир?

Обаждащият се поколеба.

— Нищо конкретно.

— Тогава предлагам да престанете да ми губите времето, сеньор. За втори път през изминалия час Джеф Стивънс чу как телефонът се затваря и линията онемя.

По дяволите!

— Изобщо не е изненадващо.

Професор Доминго Муњос седеше срещу Джеф на вечеря в „Алфонсо“.

— Не си им съобщил името си, обадил си се с нечувани обвинения, без да представиш доказателства. Защо да те послушат?

— Дмитри е надут пуяк — недоволно изсумтя Джеф. — Класическата голяма риба в малкото езерце. Не допускам, че след 1967-а е чул някого за каквото и да е. Арогантен никаквец.

— Предполагам, че сеньора Прието си я бива. Акуратна и твърда. Разбери положението ѝ — тя е жена, и то в Испания.

— Не е чак толкова старателна. Не зная за другия, но Купър е като машина. Няма да разбереш колко е усърден, докато не го видиш в действие.

— Ти го надхитряваше, нали? Ти и Треиси? Години поред. Надали е толкова умен.

Джеф се облегна на стола си. Лицето му доби замислено изражение. Доминго Муньос виждаше как мозъкът му работи.

— Какво? — попита притеснено той. — За какво мислиш, Джеф?

— Ако полицията и управлението на музея не успеят да спасят плащаницата от Даниел Купър, тогава може би се нуждаем от втори план. Както спомена, и преди съм надхитрял Купър.

Доминго се намръщи.

— Да не се готвиш ти самият да я откраднеш?

Джеф го погледна и се усмихна.

— Сеньора Прието, слава богу, че сте тук. Трябва да видите това.

Магдалена Прието току-що бе дошла на работа. Наполовина изпитото ѝ кафе бе още в ръката ѝ, а тъмната ѝ коса бе още влажна от пролетния дъжд, който валеше цяла сутрин. Изражението на лицето на заместника ѝ говореше, че онова, което „трябва да види“, не е за добро.

— Какво има, Мигел?

— Има пробив в охранителната система.

Кръвта на Магдалена Прието се вледени. На мига се сети за мистериозното телефонно обаждане отпреди два дни. „Някой се готви да открадне плащаницата.“

„Защо не го приех сериозно?“ — укори се тя.

Ако нещо се случеше с плащаницата, докато тя беше уредник, край с кариерата ѝ, а от репутацията ѝ щяха да останат само отломки. Докато тичаше след заместника си към централната зала, където бе изложена плащаницата, гласът на американеца по телефона отново подигравателно зазвуча в ушите ѝ.

Познавам охранителните ви системи...

Добри са, но Даниел Купър е по-добър.

Магдалена усети, че ѝ прилошава. Като зави зад ъгъла, коленете ѝ буквално омекнаха от облекчение. Там си беше. Слава богу!

Плащаницата бе изложена в укрепена, бронирана стъклена витрина, разположена хоризонтално върху алуминиева подпора, наподобяваща условията, при които я съхраняваха в Торино. Пазеха я инфрачервени лъчи, отвътре и отвън. Витрината можеше да бъде отворена след въвеждане на сложна поредица от шифри. Под стъклото

температурата бе грижливо контролирана, за да се запази нежната и безценна материя. Магдалена провери измервателните уреди на контролния панел. Всичко изглеждаше нормално. Не беше задействана никаква аларма. Температурата и влажността бяха на подходящите нива, както и аргонът и кислородът (съответно при 99,5 и 0,5 процента) Ако някой разбиеше витрината, показанията рязко щяха да се променят.

Магдалена Прието се обърна към заместника си:

— Не разбирам. Какъв е проблемът?

Човекът посочи. Там, върху алуминиевата подпора, небрежно закрепен като донесена на ръка коледна картичка, стоеше бял плик. Беше адресиран просто: „Сеньора Прието“.

Гласът на Магдалена прозвуча като шепот.

— Обади се на полицията.

— Това е катастрофа.

Филипе Агосто, кметът на Севиля, ходеше мелодраматично из стаята.

— Ако Севиля загуби плащаницата или допусне някак да бъде увредена, целият град ще потъне в срам. Дори цяла Испания!

— Да, но плащаницата не е изгубена, нито увредена — възрази Магдалена Прието със спокойствие, което не чувстваше. Заедно с кмет Агосто и комисарио Дмитри се бяха събрали в кабинета на полицейския началник, за да обсъдят нарушаването на сигурността на изложената Сабана Санта. — Това писмо е предупреждение. Приятелско предупреждение. Не твърдя, че трябва да се отнесем сериозно, но...

— Няма нищо „приятелско“ в незаконно влизане и застрашаване на безценна реликва, сеньора — грубо я прекъсна комисарио Дмитри. — Който го е извършил, чисто и просто е престъпник. Трябва да бъде хванат и жестоко наказан.

Дмитри говореше твърдо, за да прикрие собствените си притеснения. Сеньора Прието призна, че преди два дни е получила предупредително обаждане по телефона за плащаницата, но самият той отрече да знае каквото и да е за мистериозния американец.

— Странна работа — бе коментарът на Прието. — Той ме увери, че вече е звънял в полицията, но никой не се вслушал в думите му.

— Няма нищо странно в лъжите на един престъпник, сеньора.

Кметът Агосто предложи:

— Нека отново да видим бележката.

В плика имаше един-единствен лист хартия, сгънат на две. Просто пишеше: „Щом аз мога, може и Даниел Купър“.

— Убедени ли сме, че този Даниел Купър изобщо съществува?

— Вероятно не — презрително отвърна Дмитри. — Повече ме тревожи истинският взлом, отколкото някакъв въображаем крадец, уж спотайващ се в града. Този човек вероятно иска да ни прати по погрешна следа.

Магдалена Прието възрази:

— Съмнявам се. Определено служителите ми са видели другия човек, когото споменава, онзи, който се представя за ченге. Поне да проверим този Купър. Свързахте ли се с Интерпол, комисарио?

Алесандро Дмитри погледна директорката на музея с изпепеляващо презрение. Последното, което искаше, бяха международни интриганти в собствената си юрисдикция. „Проклета жена. Как изобщо стана директорка на музея? Трябваше да си стои у дома и да готви, а не да създава главоболия и да учи професионалисти като мен как да си вършат работата.“

— Нямам нужда от помощта на Интерпол, сеньора. Ако господин Купър съществува и е в Севиля, хората ми и аз ще го открием. Свързахте ли се с властите в Торино, за да ги уведомите какво става в музея, за който отговаряте?

Магдалена пребледня.

— Не. Както споменах, нищо не е повредено или откраднато. Няма за какво да съобщавам.

— Добре, очаквам и двамата да продължите в този дух. — Кметът посочи обвинително с пръст шефа на полицията и директорката на музея. — Засега всичко остава между тези четири стени. Но настоявам полицейското присъствие в музея и околния район да се удвои и искам денонощна охрана на експозицията. Ясно ли е?

— Ясно — потвърди Магдалена Прието.

— Ясно — повтори комисарио Дмитри. — Стига кметството да е готово да плати.

Дните минаваха, но нищо не се случваше.

Джеф Стивънс започна да става все по-притеснен.

Вероятно в края на краищата Даниел Купър не беше в Севиля? Никой от познатите на Джеф не успя да го открие, както и полицията. Нищо чудно приличащият на римлянин мъж, който се представяше за ченге, да не беше съучастник на Купър, а да действаше сам, командван от призрачния ирански шейх? След малкия трик на Джеф с писмото (просто отвинти основния бушон и извади от строя алармата, като остави температурата и контролите непокътнати) полицията се тълпеше на Пласа де ла Енкарнасион като мухи на лайно. Може би римлянинът бе размислил и напуснал града? Джеф се надяваше да е така, но не беше убеден.

Беше прекалено опасно самият той да се върне в музея. Можеха да го разпознаят като електротехника по „поддръжката“, дошъл в деня, когато алармата отказа. Наистина трябваше да напусне Севиля, но докато не се убеди, че плащаницата е в безопасност, не можеше да си го позволи. Затова остана в луксозния си апартамент в „Алфонсо“, разглеждаше забележителности, пазаруваше и се опитваше — без успех — да се успокои.

Изминаха шест дни от номера с писмото, когато самият Джеф получи писмо. Достави му го на закуска в „Алфонсо“ един сервитьор. Когато го отвори, той едва не се задави с кроасана си.

— Откъде го взехте? Кой ви го даде?

Възрастният сервитьор бе шокиран от паниката в гласа на Джеф.

— Един господин го остави на рецепцията.

— Кога?

— Преди няколко минути. С нищо не показва, че е спешно, въпреки че...

Джеф вече тичаше. Изхвърча от внушителната входна врата и се втурна по стъпалата на покритата с калдъръм Кайе Сан Фернандо. Улиците бяха относително празни, но от Даниел Купър нямаше и следа.

Пет минути по-късно, останал без дъх, Джеф се върна на масата за закуска, а сърцето му щеше да се пръсне, докато препрочиташе писмото.

Драги господин Стивънс,

Бях впечатлен от уменията Ви в историческия музей миналата седмица. Виждам, че сте наясно с някои от плановете ми относно определен обект, макар да се боя, че сте в дълбоко заблуждение във връзка с намеренията ми.

С удоволствие ще Ви осветля и вероятно дори ще работя с Вас в това начинание. Сумата, предлагана за успешното придобиване на този обект, е значителна. Готов съм да разделя заплащането по равно, стига да ме удостоите с честта да бъдете мой партньор.

„Значи ме смята за алчен — помисли си Джеф. — Заблуждава се, че ще открадна плащаницата за пари. Предполагам, че в крайна сметка не е чак такъв познавач на човешкия характер.“

Но последният абзац от писмото действително развълнува Джеф.

Предлагам да се срещнем. Има малка църква от другия бряг на реката — „Сан Буенавентура“. Вярвам, че няма да уведомите полицията, а ще се срещнете с мен насаме и ще ме изслушате. Няма да съжалявате. Ще бъда там в единайсет в сряда през нощта. Естествено, ако се опитате да се свържете с властите, няма да дойда на срещата и няма повече да чуете за мен.

С уважение, Д. К.

Мисълта на Джеф препусна в галоп. Беше заинтригуван от твърдението на Купър, че погрешно е разбрал намеренията му. Да не би иранецът да не е замесен? Мамеше ли го Купър, или някак се съревноваваше с него? И в двата случая беше трудно да си представи, че някой може да е воден от благороден подтик, за да открадне

плащаницата от Торино. Да я открадне за пари бе по-приемливо, отколкото да я изгори, но все пак бе възмутително и като цяло грешно.

Беше невъзможно да говори с полицията. Джеф не се съмняваше, че Купър ще разбере, ако опита. Познаваше го твърде добре, за да си мисли друго. Пък и уведомяването на тъпия Дмитри или на умната, но безучастна сенъора Прието досега не бе довело до нищо добро.

Ако се срещне с Купър, може би ще успее да го разубеди? Или да го заблуди, като се престори, че го интересуват парите, и да осуети плана му?

Да отиде или да не отиде.

Джеф бе изправен пред този избор.

22.

Жан Ризо взе чантата си от конвейера и отегчено се огледа за такси.

Трябваше да се чувства вдъхновен или поне развълнуван. Обаждането на Магдалена Прието от историческия музей в Севиля бе първият слънчев лъч в търсенето на Даниел Купър от месеци насам. Арестът на Елизабет Кенеди в Ню Йорк навремето му се струваше успех. Но Елизабет обеща много, а даде малко. Като всеки друг, работил с Купър, знаеше изненадващо малко за него. Мотивите, импулсите и личният му живот бяха затворена книга. След убийството на Лори Хансен в Ню Йорк следите му напълно се заличиха. Дори Трейси Уитни не можеше да му помогне.

И в друго отношение последните месеци бяха трудни за Жан Ризо. Бившата му съпруга Силви, която той продължаваше силно да обича, бе срещнала друг. Очевидно връзката им беше сериозна.

— Клод е добър човек, Жан.

— Сигурен съм, че е така.

Бяха на разходка в парка с цялото семейство седмица след Коледа. Жан бе пропуснал самия празник, неспособен да се откъсне от Ню Йорк след убийството на Лори Хансен, и се опитваше да се реваншира сега. Клеманс и Люк веднага му простиха, нещо обичайно за децата. За Силви бе по-трудно. Да се извинява за нарушените обещания на Жан бе достатъчно неприятно, докато бяха женени, а сега — направо абсурдно.

— Той е учител — продължи Силви. — Разумен и надежден.

Жан се намръщи. Последната дума не беше ли камък в неговата градина?

— Децата го обожават.

— Чудесно. — Жан се опита да бъде снизходителен и да скрие факта, че от всяка дума на Силви го боли. — Надявам се някой ден да се запозная с него.

— Какво ще кажеш за четвъртък? Мислех всички да вечеряме заедно.

Вечерята мина по-зле, отколкото Жан бе предполагал. Негодникът Клод се оказа един от най-милите хора, които беше срещал: културен, скромнен и очевидно лудо влюбен в Силви.

„А аз му отворих вратата — помисли печално Жан. — Пуснах го да влезе. Ако ѝ обръщах повече внимание, ако не бях така обсебен от работата, още щяхме да сме заедно.“

Може би ако имаше нещо, с което да се похвали в работата, щеше да се чувства по-добре. Ако Лори Хансен беше още жива. Или Алиса Арно, или Сандра Уитмор, която и да е от жертвите на Даниел Купър. Но бяха мъртви. А Купър още бродеше навън. Жан се бе провалил в работата си, както бе провалил и брака си.

Копнееше да се изповяда на Треиси Уитни. Не искаше да я намесва, но знаеше, че Треиси ще разбере. Тя също правеше жертви в името на своята професия. Бе изгубила любовта си, бе видяла как семейството ѝ се разпада, неведнъж, а два пъти. Но за разлика от Жан Треиси продължаваше напред, не гледаше назад.

За жалост тя бе престанала да отговаря на обажданията му от деня, в който напусна Ню Йорк. Мълчанието ѝ не бе враждебно, но посланието беше ясно: „Направих всичко по силите си, казах ти каквото зная. Изпълних своята част от сделката. Сега ти изпълни своята и ме остави на мира.“

Колкото и да беше разочарован, Жан ѝ се възхищаваше, че се бе върнала към новия си живот в планината и бе останала вярна на новата си самоличност Треиси Шмид, филантроп и майка, тих, спокоен гражданин. Скучаеше ли? Понякога навярно. Но скуката бе нищожна цена за спокойствието ѝ.

След като праметна чантата си през рамо, Жан излезе от летището и скочи в едно такси.

— Avenida Emilio Lemos, por favor^[1].

— Comisaria^[2]?

— Si^[3].

Жан дори нямаше време да се отбие до хотела си и да се преоблече за днешната среща, но това бе без значение. Ако успееше тук да открие Даниел Купър — ако сенъора Прието се окажеше права, усилията му щяха да бъдат възнаградени.

— Няма да намерите Даниел Купър в Севиля, инспекторе.

Комисарио Алесандро Дмитри беше ядосан. Жан Ризо безпогрешно разпозна изражението на лицето на испанския полицай. Беше комбинация от гняв, негодувание и безочие. Агентите на Интерпол си патят най-вече от кисели местни полицейски началници.

— Сеньора Прието изглеждаше убедена, че...

— Сеньора Прието няма нужната информация. Не е пряко свързана с вашата агенция. Опасявам се, че ви е повикала... как беше изразът на английски? Да гоните вятъра.

Жан Ризо се приближи до прозореца. Новото полицейско управление на Севиля имаше живописен изглед към града, но днес всичко бе мрачно и сиво. Трафикът пълзеше по кръговото платно точно под тях. Като мен, помисли си Жан. И той се въртеше в кръг.

— Сеньора Прието спомена писмото, което е намерила във витрината, приютяваща светата плащаница. Знаете ли за него?

Дмитри настръхна.

— Естествено.

— Тя каза, че е получила телефонно обаждане два дни преди...

— Да, да, да — грубо го прекъсна Дмитри и махна с ръка, все едно Жан беше досадна муха. — Самият аз получих обаждане, по една случайност от същия човек. Американец, който ме заля с всевъзможни нечувани теории, че ще откраднат Санта Сабана.

— Но не докладвахте за тези обаждания?

— На кого да докладвам? — Дмитри се разгневи още повече. — Аз съм началникът на полицията в Севиля. Пренебрегнах обаждането като глупост и се оказах прав. Не беше направен никакъв опит да откраднат плащаницата. Опасявам се, че сеньора Прието страда от излишна женска чувствителност и е склонна към драми и теории на конспирацията. Предпочитам да се придържам към фактите.

— Също и аз — отбеляза Жан. — Нека ви кажа няколко факта за Даниел Купър.

Осведоми Дмитри за основните неща. Историята на Купър като застрахователен следовател, маниакалната му обсебеност от измамниците Трейси Уитни и Джеф Стивънс и последвалите кражби на бижута по целия свят. Най-накрая разказа на Дмитри за престъпленията на Библейския убиец.

— Даниел Купър е основният ни заподозрян. Засега е единственият. Изключително важно е да го открием. Купър е умен, крайно объркан и опасен.

Комисарио Дмитри се прозя.

— Осмелявам се да кажа, инспекторе, че ви желая късмет. Обаче остава фактът, че той не е в Севиля.

— Откъде знаете?

Дмитри самодоволно се усмихна.

— Защото, ако беше тук, моите хора щяха да го открият.

Срещата на Жан в историческия музей бе по-продуктивна. Установи, че Магдалена Прието е разумна, интелигентна и учтива, желана промяна след противния Дмитри.

— Винаги ли е такъв хапльо? — попита Жан. Седеше в нейния кабинет и отпиваше от така нужното му двойно еспreso, което секретарката любезно му поднесе.

— Винаги — въздъхна Магдалена Прието. — Бесен ми е, че извиках Интерпол. Мисли, че това подкопава авторитета му, което донякъде е вярно, предполагам. Но смятам, че е мое задължение да защита плащаницата. Не мога да ви опиша колко бях потресена, когато намерих писмото.

— Убеден съм.

— Който и да е бил, можел е да увреди реликвата, дори да я унищожи. Непоносимо ми е дори да си го помисля.

— Но не е успял — отбеляза Жан.

— Не.

— Нито се е опитал да я открадне. Или да ви изнудва за пари.

— Точно така. Искрено вярвам, че човекът, който остави писмото и ми се обади по телефона, се опитваше да ме предупреди. Според мен беше честен. Нещо повече, бе добре информиран. Служителите ми потвърдиха, че са видели мъжа, за когото той ми съобщи, онзи, който се представял за полицаи. Видяхте ли записите от охранителната камера?

Жан кимна. Прегърбеният тъмнокос човек с канадката не му изглеждаше познат. Ако той беше новият съучастник на Даниел Купър,

беше доста далеч от Елизабет Кенеди, бившата му партньорка в престъпленията.

— Начинът, по който проникна този човек... — продължи възхитено сенъора Прието. — Просто заобиколи нашите аларми и камери. Стъклото е непроницаемо за куршуми, а шифрите на ключалките — неразгадаеми. Но той е знаел какво прави. Дори се е погрижил съотношението между аргон и кислород да остане непроменено. Кой постъпва така?

— Значи е разбрал, че е нужно да предпази плащаницата.

— Да. И как да я предпази. Бих предположила, че самият той е уредник на музей. Или археолог.

Жан Ризо се усмихна. Американски експерт по старинни предмети, способен да разбива шифри и да заобикаля аларми, със склонност към драматизъм...

Магдалена Прието любопитно го изглежда.

— Пропускам ли нещо?

— Човекът, който ви е оставил бележката, се нарича Джеф Стивънс. И не, госпожо Прието, не пропускайте нищо. Но може би аз пропускам. А комисарио Дмитри — определено.

Магдалена го зачака да ѝ обясни подробностите.

— Ако Джеф Стивънс подозира, че Даниел Купър е в Севиля, за да открадне плащаницата, значи Даниел Купър е тук, за да открадне плащаницата. При никакви обстоятелства не бива да намалявате бдителността си.

Магдалена пребледня.

— Добре. Няма.

— И ми изпратете снимките на втория човек.

— Ще го направя този следобед. Надявате ли се да го откриете, инспекторе? Защото честно казано, не мисля, че инспектор Дмитри дори се опитва.

— Ще го открия — мрачно я увери Жан Ризо. — Длъжен съм. Не само вашата Сабана Санта е заложена на карта.

Жан Ризо се върна пеша в хотела през парка Мария Луиза. След дъжда храстите блестяха тучни и зелени. Светлорозовите лаврови

цветове сияеха на пролетното слънце в контраст със сивото и мрачно настроение на Жан.

Той мислеше за Джеф Стивънс. За показността и самоувереността на последния му номер, последван от писмото до Магдалена Прието. Един мъж трябва да е наистина бляскав и неустойчиво чаровен, за да привлече жена като Треиси Уитни, и явно Джеф Стивънс притежаваше тези качества в изобилие. И също така ясно бе, че зад дързостта, обаянието и външния вид на Джеймс Бонд се криеше почти осезаема самота. Подобно на Жан, и Джеф беше обичал с цялото си сърце и бе загубил единствената жена, която бе обичал някога. Той лекуваше болката си с проститутки, ала Жан не можеше да се насили да бъде като него. Понякога му се искаше да е обратното. Но и двамата бяха погълнати от работата си, влагаха страст в нея, като начин да преживеят загубата.

Жан се запита дали тази стратегия помага повече на Джеф Стивънс, отколкото на него самия. Той поне имаше деца. Без Клеманс и Люк наистина не знаеше как ще оцелее. Но и Стивънс имаше син, красив син, а даже не го познаваше. Мисълта дълбоко натъжи Жан.

След срещата си с Магдалена Прието той отиде да види плащаницата със собствените си очи и да изслуша същата лекция, която и мистериозният съучастник на Даниел Купър бе слушал четири пъти. Беше интересна, но ужасна. Идеята, че някой би измъчвал до смърт невинен човек, за да фалшифицира погребалната плащаница на Христос... че някой би отвлякъл някого, би го бил и разпънал на кръст... надминаваше всякаква фантазия. Дори и според средновековните стандарти това бе пример за истинска поквара. Фактът, че навярно е било извършено за пари, го правеше още по-престъпно.

Жан Ризо се замисли: „Губя ли си времето? Да приемем, че Даниел Купър наистина е Библейският убиец и аз го открия, спра го и го накажа. Ще има ли значение за бъдещето? Няма ли след него да се появи друг сериен убиец, после втори и трети? Не е ли по природа човечеството безнадеждно жестоко?“

Но после отговори на собствения си въпрос.

„Не. Светът е изпълнен с доброта. Само изродите, ненормалните като Купър изнасилват и убиват жени. Фактът, че е имало откачени и в

средните векове, че са обичали да измъчват и убиват, за да имитират сцена от Библията, не означава...”

Той спря внезапно. Една мисъл, една теория започна да се оформя в главата му.

Даниел Купър.

Мъчител и убиец.

Библията.

Плащаницата от Торино не бе само свещена реликва. Тя бе свидетелство на престъпление. На убийство. Убийство, забулено в мистерия.

Жан Ризо изтича обратно към хотела си. Прескачайки по две стъпала наведнъж, той отвори лаптопа си и затропа нетърпеливо с крака, докато пощата му се отвори.

„Хайде. Бъди там, бъди там, бъди там.“

И той беше. Последният му имейл. Магдалена Прието сигурно го е изпратила веднага след като той е излязъл от музея. Жан отвори приложението и уголеми образа на човешко лице. Изпъкнало чело. Закривен римски нос. Тъмни къдри, изригващи от скалпа като пружини на скъсан матрак.

Увеличи го още повече.

И още.

Едва на третия път се видяха шевове на перуката. И малките издутини в латекса, където изкуственият нос бе залепен за бузите. Дори с обиграното си око и мощния компютър Жан трябваше да погледне съвсем отблизо. Чак докато очите му почти се кръстосаха. Но след като видя, вече знаеше.

Нямаше съучастник.

Мъжът със зеленото яке се върна в хотела си. „Касас де ла Худерия“ беше странен миш-маш от стаи и вътрешни дворове, свързани с подземни тунели, и се намираше в стария еврейски квартал на Севиля. Притиснат между две църкви и гледащ към красива, но тъмна калдъръмена улица, от двете страни на която се редяха кафенета и килнати средновековни къщи, хотелът връщаше към една отминала, до голяма степен изгубена Испания. Вътрешността беше мрачна и плесенясала с преобладаване на тъмнокафяви тапети, постоянно

дръпнати завеси на прозорците и тежки махагонови мебели. Миризмата на политура от пчелен восък се смесваше с мириса на изгоряло дърво и тамян от съседната църква. Обстановката бе проста, а стаите — малки. Нямаше телевизори или други придобивки на модерния свят зад красиво гравираните дървени врати на входа на хотела. В дворовете, защитени от студа, старци пушеха лули, отпиваха кафе и четяха романи от Игнасио Алдекоа. Вдовица, забрадена с тъмен шал, замръзнала във времето, шептеше молитви до незапалената камина в салона.

След като се върна в стаята си, човекът със зелената канадка заключи вратата. После съблече палтото си, събу чорапите и обувките и седна на ръба на леглото. Постара се да не мисли за безбройните поколения евреи, спали в тази стая преди него. Мъжът не харесваше евреите. Именно те бяха разпънали Бог на кръста.

Беше избрал този хотел, понеже бе в центъра, бе усамотен и цените бяха поносими. Но иронията, че спи в бивше еврейско гето, не му убягваше. Чувстваше се мръсен и пълен с грях, затова се съблече напълно и напълни ваната с гореща вода. Да свали фалшивия нос и латекса, от който челото му изглеждаше по-изпъкнало, изискваше време и бе болезнено, но той се справи, без да се оплаква. Заслужаваше болката. Дори ѝ се наслаждаваше.

Влезе в тясната вана. Водата опари кожата му, а когато седна, изгори слабините му.

Даниел Купър въздъхна от удоволствие.

Даниел Джеймс Купър извърши първото си убийство на дванайсетгодишна възраст.

Жертвата бе собствената му майка.

Бе наръгал Елинор Купър до смърт в пристъп на ярост заради връзката ѝ със съсед на име Фред Зимър. Зимър беше обвинен за престъплението и впоследствие екзекутиран, до голяма степен заради трогателните свидетелски показания на младия Даниел, предизвикващи сълзи в очите на не един съдебен заседател. Даниел бе поверен на грижите на някаква леля, която често чуваше писъците на момчето, преди нощем да заспи. Даниел Купър обичаше майка си.

Но майката на Даниел Купър бе курва.

Даниел вярваше в ада. Знаеше, че единствената му надежда за спасение бе да изкупи миналите си грехове за смъртта на майка си и на Зимър. Бе прекарал по-голямата част от живота си като възрастен в стремеж към изкупление.

Сега, тук в Севиля, най-после всичко си идваше на мястото.

Сега Трейси щеше да дойде при него. С Джеф Стивънс като примамка, тя щеше да бъде привлечена както огънят привлича пеперуда. Вдъхновен от светата плащаница, както множество пилигрими преди него, Даниел Купър щеше най-после да довърши делото на живота си, покаянието, което Господ изискваше от него. С това последно жертвоприношение щеше да изкупи майчината си смърт. След това щеше да спаси душата на Трейси чрез светостта на брака.

Любимата майка на Даниел Купър бе намерила смъртта си във вана.

Пъхайки ръка под водата, Даниел започна да мастурбира.

Скоро щеше да настъпи времето да тръгне.

Църквата „Сан Буенавентура“ бе скрито съкровище. Закътана в уединена уличка, тя криеше великолепието зад простите си, незначителни наглед дървени врати.

Беше късно през нощта и църквата, и уличката бяха безлюдни, но над олтара постоянно гореше малък светилник, проблясващ златен съд, който би бил на място и в дворец на римски император. Навярно имаше изкуство за милиони долари в мъничката църква, само един от храмовете, пръснати из целия град. Орнаменти, издялани от слонова кост, излъскани позлатени статуи и поразителни средновековни фрески пленяваха богомолците — въпреки че целта им, разбира се, бе да славят Бога.

Джеф си помисли, че би могъл да бъде вярващ на подобно място. Вдъхна аромата на тамян, восък от свещи и лак за дърво и си припомни строгите презвитериански параклиси от детството си в Марион, Охайо, с белосани стени, прости кръстове и захабени оранжеви килими. Нищо чудно, че беше атеист.

— Ехо?

Гласът му проехтя в празната църква. Въздухът бе толкова студен, че едва дишаше.

— Купър? — извика той отново. — Сам съм.

Никакъв отговор. Джеф погледна часовника си. Бяха минали само няколко минути след единайсет. Даниел Купър, когото Джеф помнеше, бе маниакално стриктен. Надали вече си е тръгнал. Не. Нямаше смисъл. Именно Купър настоя да се срещнат. Купър искаше да разговарят, той се стремеше към някаква сделка.

Джеф седна на задния ред и се загледа в тавана, опивайки се от красотата и величествеността на мястото. По пътя насам се чувстваше притеснен, боеше се да срещне Даниел Купър след всичките тези години. Но сега, докато стоеше сам, се изпълни с дълбоко чувство на спокойствие.

Бе се обърнал, за да се възхити на статуя на свети Петър, когато ударът дойде. Бе толкова внезапен и така неочакван, че Джеф не усети болка. Студеният метал удари тила му с ясно доловимо пукане като от счупено яйце. Джеф залитна напред, съзнаващ, че нещо топло и лепкаво се стича по врата му.

След което настъпи мрак.

Когато Жан Ризо се опитваше да издири Трейси Уитни в Лос Анджелис след кражбата у Брукстейн, буквално обикаляше от хотел на хотел. Сега нямаше време. Затова в мига, когато разпозна човека от снимките в музея като Даниел Купър, започна да изпраща по имейл и факс дегизираното му лице из цяла Севиля.

Имаше над сто хотела в града и безброй странноприемници. Жан знаеше от Елизабет Кенеди, че Купър е едновременно практичен и стиснат. Което означаваше, че е предпочел да отседне някъде в близост до музея, на евтино място. „Алфонсо“ бе изключен, както и странноприемниците в предградията. С търсачката „Гугъл“ и туристическа карта на градския център Жан стесни търсенето си до десет хотела.

„Първо ще проверя тях. След това ще търся нататък, улица по улица и миля по миля.“

Трябваше да го открие.

Длъжен беше.

Обаче не очакваше толкова скоро да удари джакпота. Още на първото обаждане в скромен хотел в еврейския квартал момичето на рецепцията отговори услужливо:

— О, да! Разбира се, че го познавам. Това е сеньор Ернандес. Той е при нас вече почти месец.

Месец!

— Още ли е в хотела?

— Така предполагам. Нека проверя на компютъра.

Чакането бе мъчително. Жан Ризо едва издържаше на напрежението.

Най-после момичето се върна на телефона.

— Да, още е тук. Искате ли да се кача в стаята му, за да видя дали в момента е тук?

— Не! — почти извика Жан. — Искам да кажа, благодаря, няма нужда.

„Касас де ла Худерия“ бе съвсем наблизо, от другата страна на парка.

— Въпросът е доста деликатен — обясни той. — Ще дойда сам. Ще бъда при вас след пет минути.

Докато вървеше по подземния коридор, водещ към стая шейсет и шест, Жан Ризо бе обзет от странно чувство на спокойствие. Утешителната тежест на пистолета му, притиснат до гръдния кош под синьото яке, бе определено един от факторите. Както и фактът, че без значение дали ще спечели, или ще загуби, дали ще живее, или ще умре, сагата скоро щеше да свърши.

Тринайсет жени.

Единайсет града.

Девет години.

И свършваше тук, тази нощ.

Наемателят на стая шейсет и шест — Хуан Ернандес или детектив Луис Коломар, или Даниел Купър — нямаше накъде да бяга. След няколко секунди или щеше да бъде хванат, или убит. Ризо се обади на комисарио Дмитри, когато пристигна в „Касас де ла Худерия“, заяви му, че предстои да атакува Купър, и после затвори телефона. Ако Купър успееше някак да застреля Жан и да избяга,

Дмитри и хората му щяха да го чакат. Щеше да бъде дразнещо да остави противните испански полицаи да арестуват Библейския убиец, мислеше Жан, докато приближаваше стая шейсет и шест, прекосявайки двор, заобиколен от висока каменна ограда. Положителната страна на сценария бе, че Жан щеше да бъде убит и следователно забравен. Всеки облак имаше сребърно очертание.

На отсрещния край на двора четири стъпала към друг коридор накараха Жан да застине. Беше стигнал до края, дървената врата на стая шейсет и шест бе точно пред очите му.

Той извади пистолета си и силно почука два пъти.

— Сеньор Ернандес?

Никакъв отговор.

— Сеньор Ернандес, вътре ли сте? Нося ви важно съобщение.

Нищо.

Беше взел ключа от момичето на рецепцията и понечи да го пъхне в ключалката. Със скърцане вратата сама се отвори. Жан се втурна в стаята с насочен пистолет.

— Даниел Купър, аз съм от Интерпол. Арестуван сте!

По дяволите.

Леглото беше оправено. Куфари нямаше. Всичко беше безупречно, чисто и блестящо. Отстрани на леглото беше отворена Библия на Евангелие на Йоан, глава деветнайсет, 17–18.

Подчертаният цитат гласеше: *„И носейки кръста Си, Той излезе на мястото, наречено Лобно, по еврейски Голгота; там го разпнаха“.*

Жан Ризо усети, че му прилошава. Значи е бил прав! Даниел Купър беше Библейският убиец. Вече нямаше съмнение. Стая шейсет и шест беше друго местопрестъпление с една важна разлика.

Нямаше труп. Все още.

Едва тогава Жан Ризо забеляза плика, чист и бял като онзи, който сеньора Прието бе открила до витрината с плащаницата. Беше облегнат на възглавниците и адресиран с обработен почерк:

До Трейси Уитни и инспектор Жан Ризо.

Жан го отвори и започна да чете...

- [1] Булевард Емилио Лемос, ако обичате. — Б.пр. ↑
- [2] Полицията ли? — Б.пр. ↑
- [3] Да. — Б.пр. ↑

23.

Джеф бе в къщата на Итън Скуеър. Бе гол в леглото, а Трейси лежеше до него. Едва когато се наведе да я целуне, видя, че не е Трейси. Беше друга жена, непозната.

Трейси стоеше на прага и крещеше.

— Как можа?

Джеф почувства, че му прилошава. Затича се към вратата, но когато стигна, Трейси беше изчезнала. Там беше майката на Джеф, Линда, която използва същите думи като Трейси: „Как можа?“. Но тя беше в друга къща, в друго време и викаше на бащата на Джеф. Линда Стивънс беше хванала съпруга си с друга жена.

Всичките пари от наследството ѝ бяха пропилены заради последната схема за забогатяване на Дейв Стивънс.

— Махни се от мен, кучко!

Приклепнал до вратата на спалнята им, Джеф чу как кост се удря в кост, когато юмрукът на баща му се стовари върху бузата на майка му.

Линда пищеше:

— Спри, Дейв! Моля те!

Побоят продължи: *бам, бам, бам.*

Бам, бам, бам.

Нещо твърдо и студено отново и отново удари Джеф по гърба.

Той лежеше на пода, на металния под като парцалена кукла.

„Движа се. Къде съм?“

Чу шум като от ревящи двигатели и усети страховито разтърсване.

„Самолет? Товарен самолет?“

След това се строполи на пода. Мракът се върна.

Леглото бе топло и меко, но Джеф трябваше да стане. Мащехата му нямаше да го остави на мира.

— Вземи ме, Джефи! Татко ти няма да се върне още часове.

Гърдите ѝ бяха като възглавници, меки и грамадни, задущаваха го. Гънки мека женска плът го притискаха като тесто. Не можеше да помръдне! В гърдите му се надигна паника.

Джеф изтича към прозореца и изскочи навън, гол, на снега.

Започна да трепери. Беше толкова студено. Бе мъртвешки студено.

Някакъв инстинкт му подсказа: „Не заспивай. Ако заспиш, ще умреш. Събуди се, Джеф. Събуди се!“.

— Събуди се!

Гласът беше истински. Студът също. Джеф не се движеше наникъде, още беше по гръб. Камъкът под него беше като леден блок.

— Казах да се събудиш! — Силен ритник в ребрата накара Джеф да извика и да се загърчи в агония.

Гласът бе определено мъжки и въпреки това писклив и с отчетлива нотка на истерия. Джеф веднага го позна и го заляха спомени.

Севиля.

Църквата.

Отиде да се срещне с Даниел Купър.

Купър цитираше Библията. Звучеше като побъркан.

— *Спиш ли?... Дойде часът: ето син Човечески се предава в ръцете на грешниците. Не можеш ли един час да постоиш буден?*^[1]

Джеф простена:

— Буден съм.

Ребрата го боляха от ботуша на Купър, но това не можеше да се сравни с болката в главата, постоянното пулсиране, сякаш мозъкът му се бе раздул до такива катастрофални размери, че щеше да спуска черепа му отвътре. Инстинктивно той посегна да докосне раната, след което осъзна, че ръцете му са вързани.

Ръцете и краката.

Беше облечен, но не в собствените си дрехи. Одеждата му бе тънка и странна като болнична нощница. Превръзка на очите или нещо

по-плътно и кораво бе омотано около главата му. Превръзка?

— Нуждая се от лекар — изграчи Джеф. — Къде сме?

Още един ритник, този път в ключицата. Болката бе мъчителна. Джеф не разбираше защо не припада.

— Аз задавам въпросите — изписка Купър. Все едно квичеше прасе или ядосано дете току-що вдишало хелий от празничен балон. — Бог ще изцери болката ти. Сега само Господ може да ти помогне.

Стига „Господ“ да имаше умения по спешна мозъчна хирургия или способността да убеждава побъркани психопати да освободят злочестите си пленници и да потърсят помощ в най-близката лудница, иначе Джеф не споделяше увереността на Купър за ползата от Неговото присъствие.

Той си спомни пословицата, която чичо му Уили имаше навик да повтаря: „Бог помага на онези, които си помагат сами“.

Инстинктът за оцеляване на Джеф бе започнал да се пробужда.

Първата стъпка бе да си изясни къде се намира. Заради ехото от гласа на Купър позна, че са в някаква много просторна сграда с висок таван и силно течение. Църква? Не. Всички църкви имаха характерна миризма, която тук липсваше. Плевник? Изглеждаше по-вероятно. Когато Купър не ломотеше за Господ и не го риташе като куче, тишината беше пълна. Не се чуваха коли, нито фонов шум, дори и птича песен. Обгръщаше ги беззвучен мир.

„Намираме се в плевник, на усамотено място.“

Вледеняващата температура подсказваше, че е нощ. И също, че вероятно вече не са в Южна Испания. Спомни си пътуването със самолета... пътуваха със самолет. И с нещо друго. Кола?

Запита се откога е в безсъзнание. От часове? От дни?

Досега можеха да са навсякъде.

Джеф се опита да мисли логично. Кое беше последното, което помнеше? Болките в главата и тялото му пречеха да се съсредоточи за повече от няколко секунди. Накъсани образи и мисли нахлуваха в съзнанието му. Спомни си църквата в Севиля. Ароматът на тамян, красивия олтар.

После какво?

Самолет. Студен метал. Трейси. Майка му.

Трудно беше да отдели истината от въображението. Майката на Джеф бе мъртва от дваисет и пет години, но гласът и писъците ѝ

звучаха съвсем истински. Почувства, че очите му се пълнят със сълзи.

— Знаеш ли защо си тук, Стивънс?

Гласът на Купър жилеше като остен.

— Не. — За да отговори, положи невероятни усилия. Всяка дума го изтощаваше. — Защо?

— Защото ти си агнецът. Третата и последна жертва.

„Чудесно. Благодаря, че ме осветли.“

Немощна усмивка заигра по изранените устни на Джеф.

— Смешно ли ти се струва? — кипна Купър.

Джеф зачака нов удар, но такъв не последва. *Какво чака?*

Опита да се постави на мястото на Купър и да проникне в съзнанието му — трудна задача, понеже човекът бе клинично луд.

Той ти говори. Означава, че иска да завържете разговор.

Лесно е могъл да те убие досега, но не го е направил.

Защо не?

Какво иска?

Какво твое му е нужно?

Мислите на Джеф бяха объркани. Но знаеше, че трябва да направи нещо. Да каже нещо. Длъжен бе да отвлече вниманието на Купър. По инстинкт той заговори.

— Ще ти кажа какво мисля. Според мен това няма нищо общо с Бог, а с Трейси.

Купър избухна.

— Не споменавай името й!

Джеф си помисли: „Улучих“.

— Защо да не споменавам името й? В края на краищата ми е съпруга.

Купър нададе ужасен вой, като умиращо животно.

— Не. Не, не, не. Тя не е твоя съпруга!

— Напротив. Никога не сме се развеждали.

— Няма значение. Ти я оскверни. Взе това, което беше мое. Взе нещо красиво и безупречно и го омърси. Както и себе си.

Джеф чу как дребният човечец драска по пода. После усети как го обръщат по корем и свличат тънката дреха от гърба му.

— Ще изкупиш вината си. — Купър нададе вик, след което силно удари Джеф по гърба с твърд камшик. Стори му се, че е направен от

електрическа жица с остри метални ръбове, които се впиха в плътта на Джеф като бръсначи.

Той извика.

— Ще изкупиш вината си.

Камшикът го шибна отново.

И отново.

И отново.

Болката бе неопикуема, по-силна от всичко, което бе понасял някога.

Продължаваше да вика, но крясъците му сякаш идваха извън него. В себе си се беше свил и чакаше забравата, знаеше, че скоро трябва да дойде.

Последното, което Джеф си спомняше, бе звукът от учестеното дишане на Даниел Купър, докато дребният мъж се задъхваше от ударите, които продължаваше да сипе. После като любима жена, го обгърна тишина.

— Играеш ли шах?

Джеф отвори очи. Не виждаше нищо, освен мрак. За секунда изпадна в паника. „Аз съм сляп! Копелето ме е ослепило!“

Но после си спомни превръзката върху очите си и си пое предпазливо дъх. Очакваше болка да прободне ребрата му, докато въздухът нахлуваше в дробовете му. Или главоболието да го накара да закрещи. Но агонията, която го изтезаваше, бе изчезнала. Беше чудо. Неопикуемо.

Не мина дълго, преди да го споходи очевидната мисъл:

„Сигурно Купър ме е упоил.“

Но не го беше грижа. Цялото тяло на Джеф бе топло, сякаш отвътре го загриваше пламък на доволство. Нямаше представа колко време е минало, откакто е в съзнание — след побоя, — но каквото и да му беше дал Купър, то го караше да се чувства страхотно. Странното беше, че Джеф не плуваше в мъгла, обикновено предизвиквана от морфина или другите болкоуспокояващи. Тялото му беше успокоено от фалшиво чувство за безопасност, но мисълта му беше ясна. Дали, запита се той, адреналинът не му помагаше да се съсредоточи? Съвсем

очевидно той все още бе в опасност. Освен догадката за Трейси, Джеф нямаше представа защо е тук и какво иска Даниел Купър от него.

— Шах? — повтори Купър. — Играеш ли? Няма значение, въпросът е риторичен. Зная, че играеш. — Предишният му гняв, изглежда, се беше изпарил до точката на подчертана веселост. — Да поиграем. Аз съм с белите и започвам първи.

Джеф чу как наглася дъската и фигурите на съответните им бойни линии. Едва помнеше играта, фактически не бе играл от юношеството си. Но чувстваше, че сега не е моментът да го признае. Нещо му подсказваше, че Купър не би предпочел покер, нито би се увлякъл от „Монопол“.

— Не забрави ли нещо? — попита Джеф.

— Разбира се, че не — отвърна Купър. — Никога не забравям нищо.

Джеф обясни:

— Не виждам. Нито мога да движа ръцете си. Как да играя шах, ако не виждам дъската и не мога да докосна фигурите?

Купър като че се развесели от въпроса му.

— С мисълта си, Стивънс. Ще ти кажа моите ходове, а ти ще ми кажеш своите. Тогава ще преместя фигурите вместо теб. Ще бъде като на лайнера „Кралица Елизабет“. Двубоят между Мелников и Негулеско. Помниш ли?

Джеф никога нямаше да го забрави. Беше първият удар, който направиха заедно с Трейси и беше като талисман. Двамата велики майстори седяха в отделни стаи и без да знаят, играеха един срещу друг. Джеф бе организиран залагания за мача сред спътниците си и добре ги отупа. Въпросът бе, откъде знаеше Даниел Купър?

— Колко получи от измамата, питам те от интерес?

Гласът на Джеф стана дрезгав.

— Около сто хиляди долара.

— Общо?

— На всеки.

— Твоя ли беше идеята, или на Трейси?

— Моя. Но нямаше да успее без нея. Тя беше великолепна. Трейси винаги е била великолепна.

Купър не отговори нищо, но Джеф почувства как ревността му надвисва във въздуха като живо, злобно същество, реещ се сокол, готов

да нанесе удар. От една страна, бе истинска лудост да предизвиква човек, който е напълно побъркан и вече му желае смъртта. От друга, Трейси бе единственото слабо място на Купър. Ако Джеф го принудеше да разкрие повече за себе си и манията си към Трейси, навярно щеше да може да използва информацията, за да измисли план за бягство...

Рискът си струваше.

— Пешка от e2 на e4. — Купър премести фигурата си. — Ти си на ход.

Джеф се поколеба. Как ставаше? Хоризонталните редове бяха номерирани, а вертикалните имаха букви? Или беше обратното?

— Казах, че ти си на ход! — извика Купър.

— Добре, добре. И аз местя пешка от e7 на e5, нали така беше?

— Хм. — Купър не изглеждаше впечатлен. — Предвидимо. Пешка от d2 на d4.

— Съжалявам, че те разочаровах — каза Джеф.

— Не съжалявай. Бъди по-умел. Може би това е последната ти игра. Искаш да оставиш добро впечатление, нали?

Джеф остана глух за заплахата. Вместо това се съсредоточи да задържи вниманието на своя похитител.

— Тогава вземам на d4. Убеден съм, че теб никой не може да те обвини в предвидимост, нали, Даниел?

— Можеш да се сбогуваш с пешката си. Моята дама я взе. И не ме наричай с малкото ми име.

— Защо не?

— Защото така казвам, ето защо. Ти си на ход!

— Не си ли харесваш името?

Купър промърмори под нос:

— Той ме наричаше така. *Зимър*.

Джеф долови омразата в гласа му.

— Зимър ли?

— Фред Зимър. Беше отвратителен. Развратник като теб. Ти си на ход, не разбра ли? Играй!

— Добре, добре. Кон от b8 на c6.

— Заплашваш ми дамата? Няма да я имаш. От d4 отива на a4.

Ново тракане по дъската. Джеф се опита да си представи положението на фигурите. Беше му трудно да се концентрира. Все пак

трябваше да мести.

— Кон от g8 на f6. — Той отново се опита да въвлече в разговор Купър. — Откъде го познаваш?

— Беше ни съсед — обясни Купър. — Едно време идваше вкъщи и оскверняваше майка ми.

„Осквернявам. Допада му тази дума.“

— Фред Зимър и майка ти са били любовници?

— Беше отвратително. След това ме подминаваше по коридора, все едно нищо не се е случило. „Здрасти, Даниел, как си? Искаш ли да поиграем, Даниел?“ Зимър превърна майка ми в курва. Но аз помолих Бог да му отмъсти. И на двамата.

— Какво направи?

— Изпълних Божията воля. Пролях кръвта на агнеца. Това бе първата жертва. Кон от b1 на c3.

— Уби Фред Зимър? Как?

— Глух ли си? Казах „агнеца“. *Агнеца*. Зимър не беше агнец. Той беше вълк. Ти си на ход.

Джеф се опита да проумее обърканата логика на Купър. Беше като да се мъчиш да плуваш в желе с вързани отзад ръце. Щом съседът беше вълк...

— А майка ти? Тя ли беше агнецът?

— Обичах я толкова силно. — Купър заплака. — Но както Аврам пожертва любимия си син Исак, аз също бях призован от Господ да доведе агнеца пред олтара.

— Бог няма нищо общо с теб — безцеремонно изтъкна Джеф. — Убил си собствената си майка, Даниел. Нищо чудно, че си прокълнат.

— Не ме наричай Даниел! Вече те предупредих.

— Ревнувал си от приятеля й и затова си я убил, а после какво? Отървал си се и от него?

Купър тихо плачеше.

— Исусе — въздъхна Джеф. Не знаеше какво да очаква, но определено не беше това. Даниел Купър не само беше луд, но и беше побъркан от много дълго време.

— Аз съм оръдие на Бог.

— Дума да не става. Ти си психопат.

— Аз съм богоизбран! — Купър го хващаше истерията. — Кръвта на агнеца ще те залее и така греховете ти ще бъдат простени.

Това е думата Божия. Така греховете ти може да бъдат простени. „Постъпи така в Моя памет“ — каза Бог.

— Как да постъпя? Да убия собствената си майка?

— Не разбираш! Майка ми трябваше да изкупи вината си. Да бъде пожертвана. Както аз трябваше да се пожертвам, за да спечеля любовта на Трейси. Ако беше дошла при мен отначало, както беше редно, всички злини щяха да бъдат избегнати.

— Сега обвиняваш Трейси? Не е много кавалерско от твоя страна, Даниел.

Партията шах очевидно бе към края си. Но Джеф чувстваше, че играе за живота си. Да провокира Купър беше рискована стратегия, но точно сега разполагаше само с нея.

— Току-що ми каза, че именно майка ти и Зимър са те превърнали в убиец. Кой от двамата? Кого да виним?

— Не! Млъкни! Майка ми беше безупречна!

— Струва ми се, че твърдеше, че е курва?

— Курвата е Трейси — мрачно изломоти Купър. — Трейси ме изкуши като Ева в райската градина. Заради нейните и моите грехове много агнеци бяха жертвувани. Но сега цената е платена. Е, почти. Време е за ново, последно жертвоприношение...

Много агнеци? Или много убийства? Ако Купър действително е убил майка си — освен ако не беше плод на въображението му, — на какво още бе способен?

Той продължаваше да нарежда.

— Изпълних Божията воля. Подчиних се, но беше ужасно. Толкова много кръв! Точно както с майка ми. Не знаеш какво преживях. Но разбери, тези жени бяха толкова грешни.

— Какви жени? — попита тихо Джеф.

Купър, изглежда, не чу въпроса.

— Толкова много грях. Толкова много възмездие. Имах чувството, че ще продължи вечно. Но Господ в Своята милост имаше други намерения. Както виждаш, доведе Трейси при мен. — Той замълча и след няколко минути като че дойде на себе си. Когато заговори отново, гласът му бе напълно спокоен. — Ето защо сме тук, Стивънс, ти и аз. Играем последната си игра. Време е. Бог иска ново жертвоприношение. Новият агнец трябва да преживее смъртта, смъртта на кръста. Само тогава ще се върне раят.

Нов агнец? Ново жертвоприношение? Смърт на кръста? За миг Джеф си бе помислил, че е поставил Купър в безизходно положение, поне емоционално. Но надали беше така.

— След последната жертва с Трейси най-после можем да се оженим. Греховете ни ще бъдат забравени. Ще вървим ръка за ръка, пречистени и огрени от Бог.

— Искаш да се ожениш за Трейси?

— Естествено. След жертвоприношението.

Жертвоприношението.

Смърт на кръста...

Джеф почувства дъха му. Бавно, много бавно Купър отпусна крака си.

— След жертвоприношението Трейси ще дойде в гробницата, досущ като Мария Магдалена. — Сега гласът на Купър звучеше жизнерадостно. — Но като Мария ще я намери празна, там ще е само плащаницата. Ще притисне до лицето си новата плащаница и ще се разридае. После ще повярва. Ще види своя спасител и ще проумее. — Джеф почувства, че настръхва, и в гърлото му се надига горчивина.

Новата плащаница...

Даниел Купър не беше планирал да открадне Торинската плащаница.

Беше си наумил да направи своя собствена.

Беше дошъл в Севиля, за да научи как.

Какво му каза преди няколко минути?

Знаеш ли защо си тук, Стивънс?

Защото си агнецът.

Джеф пренебрегна думите му като бръщолевения на луд. Но сега разбираше значението им. Обхвана го паника като леден юмрук, стиснал сърцето му.

— Ти си на ход.

Джеф не можеше да диша.

„Исусе Христе. Даниел Купър ще ме разпъне на кръст!“

[1] Евангелие от Марк, 12:37, 41. — Б.р. ↑

24.

Трейси беше вкъщи и четеше, когато телефонът иззвъня.

— Как се справяш с гатанките?

Гласът на Жан Ризо разби спокойствието ѝ, все едно куршум разби стъклото на прозорец.

— Никак. Мразя гатанките.

— Можеш да подобриш уменията си. И то бързо.

— Така ли? Що не се разкараш. Помолих те, Жан. Остави ме на мира.

Трейси затвори.

Двайсет секунди по-късно телефонът отново звънна. Трейси би се направила на глуха, но Ник беше в кухнята и щеше да вдигне.

— Моля — грубо попита тя.

— Нуждая се от помощта ти.

— Не. Край. Имаше нужда от помощта ми и я получи, помниш ли? Моля те, Жан.

— Даниел Купър е хванал Джеф Стивънс.

Тишината на другия край на линията беше оглушителна.

— Трейси? Още ли си там?

— Как така е хванал Джеф?

— Отвякъл го е. Похитил го е. Може и да е по-лошо, не зная. Купър е оставил писмо. Адресирано е до теб.

— Не може да бъде! — Трейси сподави риданието си. — Защо?

— Не зная защо. Но го отворих и е гатанка, а съм напълно сигурен, че ако не можеш да ми помогнеш да я разгадая, Джеф Стивънс е мъртъв.

Ново мълчание.

— Съжалявам, Трейси.

След цяла вечност гласът ѝ прозвуча дрезгаво по линията.

— Прочети ми го.

Жан въздъхна.

— Добре. Ето го. „Моя най-скъпа Трейси...“

— Написал е „моя най-скъпа“?

— Да.

— Добре. Продължавай.

— „Моя най-скъпа Трейси. Взел съм господин Стивънс за заложник. Надявам се заради него и заради себе си да изпълниш инструкциите, съдържащи се в тази бележка. Това, което пиша по-долу, има значение за теб и само за теб. Изпълни каквото те моля и нито ти, нито Стивънс ще пострадате. И ела сама. Вечно твой, Д. К.“ Изпращал ли е подобни послания и преди? — попита Жан.

— Не. Никакви послания. Никога. Щях да ти кажа, ако го беше направил. Какво друго е написал?

— Нищо. Само гатанката. Готова ли си?

Трейси затвори очи.

— Давай.

— Добре. Прилича на стих. Има четири строфи.

Четири строфи? Господи!

— Добре.

Жан прочисти гърлото си и започна да чете думите на Купър с мекия си канадски акцент:

*Двайсет рицари, три пъти по трима,
ще срещнат своята кралица любима.
Чака я любовник, съпруг и съдба
под звездите, които блещукат в нощта.*

— Това е първият куплет. Напомня ли ти нещо?

Трейси въздъхна.

— Не. Нищо. Рицари и кралици. Може би е свързано с игра на карти? — Тя съзнаваше, че като удавник се хваща за сламка. — Продължавай и го прочети до края. Може би като цяло ще има смисъл.

— Добре. — Ризо продължи. — После е написал:

*Тринайсет агнеца на олтара заклани,
четиринайсети страда, за мъки избран е.
Скоро ще свърши — с грехове опростени,
плащаницата стара с нова заменя.*

— Има и още:

*Танцуват по плочи и бели, и черни
майстори отбрани в точното време.
Шест хълма се издигат, един е загубен.
Грешници поемат по пътя си труден.*

— И последната строфа:

*Рицари дваисет, три пъти по три,
най-после любовта ми ще ме посети
на сцена, богата с древна история,
докрай да се изпълни волята Божия.*

— Това е.

— Това ли? — Трейси изохка отчаяно. — Нищо друго?

— Нищо друго.

Отново надвисна тишина. Пръв я наруши Жан.

— Знаеш ли какво означава?

— Не — отговори Трейси.

— Изобщо нищо ли не ти хрумва? Нямах ли някакво предположение?

— Нужно ми е време, Жан! Обаждаш ми се като гръм от ясно небе, четеш ми някакво шантаво стихотворение и очакваш да разреши случая ей така. — Тя ядосано щракна с пръсти. — Даниел Купър е луд. Откъде да зная как работи извратеният му мозък?

— Права си. Извинявай. Просто нямаме достатъчно...

— Време. Зная.

Трейси долавяше разочарованието в гласа на Жан Ризо. Истината беше, че всъщност имаше идея. Но беше оформена наполовина, не бе сигурна в нея и изобщо не бе решение. Не беше готова да я сподели с Ризо.

— Ще ти изпратя стихотворението, за да го имаш написано — каза Жан. — Тази сутрин трябва да летя за Франция, но знаеш как да се свържеш с мен. Ако нещо ти хрумне, нали ще ми съобщиш? Някаква идея, намек или мисъл, колкото и да е невероятна.

— Разбира се.

— Ти си ключът към загадката, Трейси. И преди го знаех, но сега Купър изцяло го потвърди. Искане да ти каже нещо. И то е лично.

— Сигурен ли си, че е отвлякъл Джеф? — попита Трейси. — Откъде знаеш, че не блъфира? Тактическа маневра, за да ме примамим?

— Не зная — откровено отговори Жан Ризо. — Но наистина ли искаш да го наречеш блъф, Трейси? Ако грешиш...

Не беше нужно да завършва изречението си.

„Зная. Ако греша, Джеф умира.“

Трейси се облегна на стола си и потърка очи. Дланите ѝ се потяха, а устата ѝ бе суха, все едно е сдъвкала топка памук.

Тя помисли: „Страх ме е. Страх ме е за Джеф, страх ме е за себе си“.

Веднъж Джеф бе спасил живота на Трейси. Сега беше неин ред да му върне жеста. Но каквото каза на Жан Ризо бе истина. Мразеше гатанките. Открай време никак не я биваше в каквито и да е загадки. А тази бе съчинена от луд.

— Дай ми двайсет и четири часа — помоли тя Жан. — Нужно ми е да помисля.

— Нямаме двайсет и четири часа... — започна детективът.

Но линията вече бе прекъсната.

На следващия ден Трейси закара Никълъс на училище. Вместо да се отправи към вкъщи, тя зави по шосе четирийсет и подкара към градчето Гранби.

Клубът по шах в Гранби се събираше четири пъти в седмицата в малка стая над универсалния магазин. Членовете му бяха главно пенсионери, някои местни, други идваха от Боулдър, дори от Денвър. За малък местен клуб Гранби имаше сериозна репутация.

— Нужно ми е да науча ходовете в шаха.

Трейси седна на една маса срещу мъж, гонещ седемдесетте. Казваше се Боб. Лицето му бе сбръчкано като печена ябълка. Беше

нисък и плешив, с малки, широко разположени, интелигентни кафяви очи, които блеснаха от интерес, докато слушаше Трейси.

— Темата е обширна. Можете ли да бъдете по-точна?

Трейси подаде на Боб лист хартия със стихотворението на Купър.

— Това е гатанка — обясни тя. — Отговорът трябва да е място с много специфично географско положение. Навярно определя и време. Отначало помислих, че авторът загатва за игра на карти заради рицарите^[1] и кралиците. После погледнах третата строфа „танцуват по плочи и бели, и черни майстори отбрани“. И разбрах, че не става въпрос за карти. А за шах.

Възрастният човек кимна.

— Възможно е танцът да е намек за шах. Но не се споменават ходове.

— „Двайсет рицари, три пъти по трима, ще срещнат своята кралица любима?“ — попита с надежда Трейси.

Боб се усмихна.

— В шаха рицарите са конниците, тоест конете. И има само четири, скъпа моя — два бели и два черни. Няма ходове с двайсет коня. Освен, разбира се, ако не се играе на пет дъски. Пет партии, които се играят едновременно.

Трейси записа „Пет игри?“ в бележника пред себе си.

— Да забравим бройката — предложи тя на Боб. — Ще ми обясните ли ходовете, с които играчът би използвал конете, за да хване в капан кралицата?

Лицето на стареца светна. Сега Трейси говореше на неговия език.

— Мога да направя нещо повече, скъпа моя. Мога да ви покажа.

Два часа по-късно, карайки обратно към Стиймбоут Спрингс, Трейси знаеше много повече за ходовете в шаха. Но нямаше представа какво се опитва да ѝ каже Даниел Купър.

Опита се да мисли логично.

Шах.

Двамата с Джеф направихме удар на „Кралица Елизабет“, където измахихме двама гросмайстори — Петър Негулеско и Борис

Мелников. Знаели Купър за това? „Кралица Елизабет“ ли е мястото, където майсторите танцуват?

Да предположим, че аз съм кралицата в този танц на черни и бели плочи.

Но кои са двайсетте рицари, които ще ме срещнат?

Пет дъски. Двайсет рицари... Сенките на отговорите плуваха пред очите ѝ, но не можеше за нито един да се залови, никой не бе достоверен.

Библиотеката на Стиймбоут на практика бе празна. В детската секция няколко млади майки седяха в кръг и слушаха приказки с малките си деца, но други нямаше. Трейси си спомни как е идвала тук с Ник и за миг я прободe носталгия.

— С какво да ви услужа? — усмихна се библиотекарката на Трейси. — Госпожа Шмид, нали?

— Имате ли отдел по история? — попита Трейси.

— Разбира се. Ще ви го покажа.

— Благодаря. Също ще ми е нужна парола, за да използвам компютрите.

Библиотекарката кимна.

— Ще ви дам временна карта за библиотеката и ще имате достъп.

Същата нощ, след като Никълъс заспа, Трейси многократно изчете бележките си, докато очите ѝ започнаха да се замрежват. В главата ѝ плуваха цифри като части от сложна мозайка.

Двайсет рицари. Пет дъски. Тринайсет агнеца. Шест хълма. Един изгубен.

По-рано в библиотеката тя прерови книгите и интернет за информация за „шест хълма“ и „места с шест хълма“.

Резултатите не бяха окуражаващи. Имаше шест хълма в Алфарета, Джорджия. Университетите в руския град Термск бяха разположени на шест хълма. Имаше шест сиенитови хълма в Пловдив, България, наричани тепета. Известната редица от шест дълги могили в Хертфордшър, Англия, бяха познати като Шестте хълма. Йерусалим бе прочут със седемте си хълма — седем ставаше шест, след като „един бъде загубен“. Беше безнадеждно. Джеф можеше да е навсякъде — от

Йерусалим до Джорджия. Тя се опита да не мисли какво навярно става с него, какво мъчение човек като Даниел Купър би могъл да изобрети. Но я обземаше все по-силна паника с всяка изминала минута и час. Джеф се нуждаеше от нея! Тя беше единствената му надежда. Ако Купър играеше шах с Трейси, щеше да спечели.

Тя отново прочете стихотворението. Единственият, който за нея нямаше смисъл, бе вторият куплет, онзи за плащаницата и агнеците. „Четиринайсети страда, за мъки избран е.“ Какво значение имаше числото четиринайсет? Никакво. Единственото, което хрумваше на Трейси, бе „нещастното тринайсет“, но това не я водеше доникъде. Сигурна бе, че ключът е в шаха, но пътуването ѝ до Гранби я обърка повече, отколкото да внесе яснота.

Някой щеше да чака кралицата — тя ли бе кралицата — под звездите. Означаваше ли, че мястото на срещата с Купър бе навън, на открито?

Изведнъж ѝ хрумна друга мисъл. Редът от последния куплет: „на сцена, богата на древна история“. Сцената би могла да бъде навън, на открито. Нещо с историческо значение.

Тя се втурна в кабинета си и включи компютъра. Първата ѝ идея бе Лондон и театър „Глоуб“. Педантично реставрираната сцена, където първо били представени пиесите на Шекспир, бе на открито, под звездите. Но как се свързваше с шестте хълма? Или с шаха?

Ами останалите театри на открито? Гръцките или римски амфитеатри?

Купър знаеше за интереса на Джеф към археологията. Беше ли указание това? Ами шестте хълма в Англия, ами римските дълги могили? Имаше ли амфитеатър наблизо?

Трейси чувстваше, че се приближава. Но с изминаването на часовете — единайсет, дванайсет, един след полунощ — отговорът все ѝ убягваше. Тя си легна и сънува кошмари за мъчения и смърт, за Джеф, когото изтръгват от прегръдките ѝ и го хвърлят в студено, черно и безкрайно море.

Трейси се събуди стресната. Часовникът до леглото ѝ сочеше 5:06 сутринта.

Пет дъски.

Шест хълма.

Изведнъж ѝ хрумна. Не отговорът. А въпросът.

*Зная какъв въпрос иска да ми зададе Купър.
Зная къде ще намеря Джеф.*

Жан Ризо крачеше из апартамента си в Лион, потиснат. Днес взе децата си от училище и ги заведе да обядват пица. Разговаряха учтиво. Жан се почувства като чужд.

— Няма пряк път — каза му Силви. — Нужно е да ги виждаш повече.

Чувствайки се виновен, Жан ѝ отговори грубо, понеже знаеше, че е права. След това се прибра вкъщи и се почувства още по-зле. Провери телефона и имейлите си, но не откри съобщение от Трейси, само две от шефа си, който го викаше в кабинета си сутринта.

Можеше да означава само едно. Анри Дювал му възлагаше друг случай.

Жан не можеше да вини шефа си. Анри му беше дал повече свобода, отколкото на който и да е друг детектив, от уважение към тяхното приятелство. Но Анри също имаше шефове и бюджет, който го ограничаваше. Библейският убиец си оставаше неразкрит. Разследването на Жан имаше скъп неуспех.

След като си наля голяма чаша уиски, Жан набра номера на Трейси.

— Някакъв напредък?

— Не. — Трейси му разказа за разговора си с шахматиста и проучването си за „шестте хълма“ и римските руини. Жан не коментира, но нещо в тона ѝ го направи подозрителен. Навярно фактът, че говореше толкова небрежно. Джеф Стивънс, мъж, за когото се бе омъжила и когото очевидно още обичаше, беше отвлечен от известен убиец. И все пак Трейси нехайно говореше на Жан за задънени улици и фалшиви следи, сякаш не беше нищо повече от игра.

Той я запита без заобикалки:

— Какво криеш от мен?

— Нищо! Защо си така подозрителен?

— Аз съм детектив. А ти — измамница.

— Оттеглила се от занаята.

— Донякъде — напомни ѝ Жан. — Знаеш къде са, нали?

— Категорично не.

— Защо не ми кажеш? Искаш да отидеш сама, така ли е? Защото той иска така? Надявам се да си даваш сметка, че е изключено.

— Нямам представа къде са, разбираш ли? Не зная и това е истината.

— Но подозираш?

Тя се поколеба за половин секунда, с което го потвърди.

Гласът на Жан долетя напрегнат и тревожен.

— За бога, Трейси. Не отивай да ги търсиш сама. Това е лудост. Ако знаеш нещо, каквото и да е, трябва да ми кажеш. Купър ще те убие, независимо от написаното в писмото. Ще те убие, без да му мигне окото.

— Не мисля, че ще ме убие — отговори Трейси. В далечината Жан чуваше гласа на Ник. — Време е да затварям.

— Трейси!

— Ако открия нещо конкретно, обещавам да ти кажа.

— Трейси! Изслушай ме!

За втори път през тази седмица Трейси му затвори.

— Дяволите да го вземат! — извика Жан. Трейси Уитни бе несъмнено най-вбесяващата жена, която някога бе срещал.

Ако нещо ѝ се случеше, той никога нямаше да си прости.

[1] В някои видове карти валетата са рицари. — Б.пр. ↑

25.

Блейк Картър гледаше как Трейси и Никълъс яздят към него нагоре по хълма. Косата на Трейси бе пораснала и сега стигаше почти до раменете. Развяваше се зад нея като опашка на хвърчило, докато тя галопираше срещу вятъра с момчето си, а стройната ѝ фигура идеално се сливаше с ритъма на коня и движенията му, като че бяха едно същество, не две. Трейси беше родена ездачка. Няма как да научиш това умение, както и не можеш да фалшифицираш естествената красота, струяща от нея под лъчите на слънцето. Блейк си помисли, че я обича от толкова отдавна, че едва го забелязва.

Втората му мисъл беше, че не иска тя да заминава.

Като гръм от ясно небе вчера Трейси бе заявила, че на следващия ден ще лети за Европа, където ще остане една седмица. Каза им, че ще посещава някакъв курс по готварство в Италия. Но Блейк Картър не беше глупав. Надуваше нещо гнило и то не беше мухъл.

Ник също не се зарадва.

— Победих те! — задъхано извика момчето и спря понито си под дъба, където ги чакаше Блейк, и се усмихна на майка си. — Значи имам право на едно желание, а то е да не заминаваш за Италия.

— Съжалявам — засмя се Трейси. Тя също се бе запъхтяла. Бързата езда под юлското слънце бе изтощила и двамата им. — Няма да стане. Пък и ще отсъствам само седмица.

Тя се усмихна на Блейк, но той я изгледа строго.

Ник подхвана отново:

— Има курсове по готварство и в Денвър. Защо не се запишеш за някой от тях?

— Именно — мрачно промърмори Блейк Картър.

— Бих могла — отвърна Трейси. — Но Денвър едва ли е кулинарната столица на света. Освен това искам да отида в Италия. Защо вдигате толкова шум за една кратка ваканция? И двамата можете една седмица да се справите сами.

Ник пришпори коня към по-ниските полета, където Блейк му бе направил няколко препятствия, за да се упражнява. Останала сама с

Блейк, Трейси неловко се размърда под неодобрителния му поглед.

— Какво? Защо ме гледаш така?

— Защото не съм глупак. Не зная какви игри играеш, Трейси, но ми е ясно, че това пътуване е опасно.

Тя отвори уста да отговори, но Блейк гневно махна с ръка.

— Не смей да ми повтаряш отново тази глупост за курсовете по готварство. Не смей!

Трейси го изгледа със зинала уста. Досега не беше чувала Блейк да повишава тон, поне на нея. Странно, но почувства как очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Отдавна ме лъжеш — продължи Блейк. — За себе си. За миналото си. И аз се правя, че вярвам, защото всъщност не ме интересува коя си, Трейси. Наистина. Радвам се, че съществуваш. Обичам те, обичам и Ник. И не искам да заминаваш.

Трейси се наведе от седлото и докосна рамото му. Беше твърдо и неподатливо като клон на дърво. Също като собственика си, помисли Трейси. Цял живот се бе прегъвала и правила компромиси. Но Блейк живееше в свят на бяло и черно, правилно и неправилно. Не отстъпваше пред нищо.

— Трябва да замина — повтори тихо тя. — Един човек някога ми спаси живота. Обичах го с цялото си сърце. Сега може би имам шанс да спася неговия. Бих ти казала повече, ако можех, но не мога.

— Онзи канадец Ризо е замесен, нали? — Блейк изплю името на Жан все едно бе гнил плод.

— Не, той не знае нищо — отговори Трейси, спестявайки половината истина.

— Ами ако нещо те сполети? — Гласът на Блейк потрепери. — Този човек, заради когото ще прекосиш света, по-важен ли е за теб от Никълъс?

— Разбира се, че не. Никой не е по-важен от Ник.

— Тогава не заминавай. Защото, ако умреш, Трейси, това момче няма да си има никого.

— Глупости. Има теб — отговори ожесточено Трейси, обърна кобилата си и я пришпори обратно към ранчото. — И не възнамерявам да умирам, Блейк. Ще се върна след една седмица, точно както те уверих. Ако престанеш да се държиш така ужасно към мен, може дори да ти донеса парче торта. Веднага щом се науча да я правя.

Думите ѝ бяха сигнал за Блейк да се усмихне, да разсее напрежението помежду им, но той нямаше сили. Вместо това гледаше с каменно лице как Трейси язди надолу по хълма и се загубва от поглед.

Даниел Купър притисна с ръце слепоочията си.

Мъчеше го ужасно главоболие.

Викове на Джеф Стивънс започваха да го изнервят.

„Пътят към праведността е покрит със страдание — напомни си той и увеличи волтажа на машината, пускаща електрически импулси към китките и глезените на Стивънс. — Спомни си за нашия Бог в Гетсиманската градина. Дори той се е чувствал изоставен.“

Досега Трейси трябваше да е тук.

Къде беше тя? Беше ли получила посланието му?

Трудно е да опазиш вярата си. Но Даниел Купър се уповаваше на Бог.

Блейк Картър сложи Ник да си легне и се готвеше да си направи нещо за вечеря, когато телефонът иззвъня. Тази сутрин Трейси бе заминала за Европа и Блейк бе сам вкъщи.

— Домът на Шмид.

— Блейк. Как сте? — Гласът на Жан Ризо бе последният звук на земята, който Блейк искаше да чуе. — Обажда се Жан Ризо. Приятел на Трейси.

— Зная кой сте.

— Съжалявам, че звъня толкова късно, но трябва да говоря с нея. Боя се, че е спешно.

— Не можете да говорите с нея.

— Моля?

По линията се предаде гневът на стария каубой.

— Защо не се върнете, откъдето сте изпъзели, и не оставите Трейси на мира?

— Вие не разбирате...

— Не, господине. Вие не разбирате. Нея я няма. Тази сутрин отлетя за Европа. Защо вие не ми кажете каква работа има тя в Европа?

При условие че синът и животът ѝ са тук? Вие я замесихте в това, Ризо! Ако нещо сполети тази жена, кълна се в бога...

— Къде замина, Блейк?

Картър не отговори.

С огромно усилие Жан овладя гнева си.

— Важно е да ми съобщите каквото знаете.

Блейк долови паниката в гласа на Жан. Стремеше се с всички усилия да звучи спокойно, но беше прав. „Значи и аз съм прав. Трейси наистина е в опасност. След като не се е доверила на Ризо, сигурно е сериозно.“

— Замина за Италия. Това ми каза. Рим. Но не зная дали е истина. Напоследък доста лъже. Единствено съм сигурен, че тази сутрин взе такси до летището в Денвър.

— Споделяла ли е нещо? Каквото и да е?

— Спомена, че се опитва да помогне на някакъв приятел. Който някога ѝ е спасил живота. Увери ме, че ще се върне след седмица. Толкова. Сега ще ми кажете ли какво става?

— Бих искал да можех — въздъхна Жан и затвори.

Почти минута той стоя замръзнал с телефона в ръка.

Думите на Блейк Картър бяха като киселина, блисната в лицето му. Страхуваше се, че Трейси ще постъпи точно така. Бе достатъчно самонадеяна сама да се опълчи на Даниел Купър, ако се боеше, че животът на Джеф Стивънс е в опасност. Дали нещо в писмото на Купър, в гатанката му я бе подтикнало да замине? Жан се надяваше, че инстинктът за самосъхранение или загрижеността за сина ѝ ще накара Трейси да се дръпне от ръба на пропастта.

Но не бе станало така. Открай време Трейси беше импулсивна. Вълкът козината си мени, но нрава — не.

Жан беше длъжен да я намери преди Купър.

Ако нещо я сполети, помисли си Жан, нямаше да се наложи Блейк Картър да го убива. Жан Ризо не би могъл да живее с тази вина. Вече бе разочаровал сестра си, съпругата си, децата си и онези нещастни убити жени. Ако загубеше и Трейси...

„Мисли, Жан. Мисли! Къде е тя?“

Той вдигна телефона и започна да набира.

Джеф изпадаше в безсъзнание и отново идваше на себе си.
Съвсем скоро тялото му щеше да се предаде. Болката щеше да си отиде.

Дано. Алтернативата бе немислима.

Почувства, че нещо мокро и меко се притиска до устните му.

Сюнгер?

Засмука го безсилно, копнеещ за вода, но течността не беше вода. Беше горчива. Наркотик. Въпреки това той я засмука, изтривайки ужасите от съзнанието си.

Агнецът.

Смърт на кръста.

За миг болката спря. Джеф лениво се зачуди ще дойде ли някой да го спаси. Изобщо търсеше ли го някой? Полицията? Интерпол? ФБР? Купър бе обсебен от Трейси. Но тя нямаше да дойде. И как? Трейси не знаеше нищо за бедата му.

Освен това вече не го обичаше.

Отдавна не го обичаше.

Горчивата течност извърши своето вълшебство.

Джеф заспа.

Жан Ризо бе готов да заплаче от безсилие.

— Сигурно има нещо. Проверихте ли списъците на пътниците на всички авиолинии?

Колегата му въздъхна.

— Вчера от Денвър? Да. Няма Трейси Шмид. Нито Трейси Уитни.

— А вътрешните полети? Може да се е прекачила в друг град.

— Ако е така, използвала е друг паспорт. Тя е измамница, нали?

Вече не, помисли Жан.

— Със сигурност има много паспорти. Разпространихте ли снимката ѝ?

Жан изсумтя. Беше дал фотографията на Трейси на служителите на летището в Денвър и я бе разпратил в полицейските участъци из целите Съединени щати и редица европейски градове, както и образа на Джеф Стивънс. И в двата случая лошото бе, че снимките бяха отпреди петнайсет години. Защо, по дяволите, не бе снимал Трейси,

когато заедно бяха в Ню Йорк? Разполагаше с достатъчно време. Можеше да помоли Блейк Картър за по-нова фотография, но знаеше, че така старецът щеше да изпадне в още по-убийствена паника. Последното, което Жан искаше, бе изчезването на Трейси да бъде оповестено.

— Обади ми се, щом чуеш нещо.

Докато напразно чакаше телефонът да звънне, Жан насочи вниманието си към гатанката на Даниел Купър. Имаше основание да подозира, че Джеф Стивънс е вече мъртъв. С останалите си жертви, жените, Купър не беше се двоумил, беше се отървал от тях бързо и безмилостно. Но Трейси беше различна. Където и да отидеше Трейси, Купър я следваше. Жан Ризо не се съмняваше, че тя се е запътила право към капана на Купър. Но след като тя бе разшифровала посланието му, можеше да го направи и той. И ако Стивънс беше жив, следите щяха да го отведат до него.

Първата спирка на Жан бе в апартамента на приятеля му Томас Бароу. Той бе чуждестранна присадка в Лион, също като Жан. Лондончанин по рождение, в университета Томас Бароу бе учил международни отношения. Преди години с Жан Ризо се бяха сприятелили, когато Томас го посъветва за един случай, по който детективът работеше. Впоследствие усърдно сътрудничеса на Интерпол и двамата мъже доста се сближиха.

— Не разбирам как мога да ти помогна. — Томас наля на Жан чаша кафе, толкова гъсто, че направо твърдо, и намали музиката на Вагнер, която слушаше. Жан му разказа набързо историята на Библейския убиец Даниел Купър. Обясни, че престъпникът е взел за заложник някакъв мъж и че животът на този мъж зависи от дешифрирането на писмото на Купър до Трейси.

— Побъркан си на тема кръстословици — добави Жан.

— Това не е кръстословица.

— Гатанка е. Кръстословиците са гатанки.

— Е, да... — колебливо се съгласи Томас.

— Прочети посланието сякаш е кръстословица и ми кажи каквото ти дойде на ума. Нужни са ми времето и мястото.

Жан наблюдаваше как приятелят му мълчаливо чете. След минута Томас весело съобщи:

— Имам няколко идеи.

— Чудесно.

— Все пак са само идеи. Не съм психиатър. Не зная как мисли един убиец.

— Разбирам. Давай.

— Добре. Започвам от началото. Ако беше кръстословица — каквато да не забравяме, че не е, — тогава двайсет рицари може всъщност да означават двайсет нощи^[1]. Авторите на загадки често използват омофоните като игра на думи. „Три пъти по три“ е девет. Затова твоят човек чака кралицата, или когото там очаква, след двайсет нощи в девет часа.

Жан ококори очи от учудване.

— Това е изумително!

— Запомни, че може да е напълно невярно и глупаво. Просто е едно хрумване — напomini му Томас.

Жан пресметна преди колко време Купър е написал писмото. Ако приемеше, че двайсет нощи са започнали от деня, след като го намери, значи им остават... осем дни.

Една седмица да спаси живота на Стивънс. Ако все още беше жив.

— Да се движим по тях, ред след ред. — Томас ясно разбираше задачата. — „Под звездите“ вероятно означава каквото и пише. Мястото на срещата е навън. Но споменаването на олтари и тям подобни говори за място за молитви. Възможно е да означава и църква с изрисувани звезди по тавана. Има много възможности.

Жан трескаво записваше в един бележник.

— „Тринайсет агнеца на олтара заклани“ навярно са твоите тринайсет убити жертви. Предполагам, че „четиринайсетият“ е заложникът.

Разбира се! Когато Томас го каза, му прозвуча очевидно.

— Ако страда и за мъки избран е, а скоро ще свърши... — Томас направи пауза. — На мен ми звучи като смъртоносна заплаха. Мъчение до смърт. Особено след което се споменава плащаницата. С плащаници завиват труповете, нали? Нужен е труп, за да ти трябва плащаница.

Жан потрепери.

— Следващите два стиха са най-важни — продължи Томас. — Танцът по белите и черните плочи може да се отнася до шаха, особено с тези рицари и царици.

— И аз си го мислех — вметна Жан.

— В този случай трябва да обмислим „къде танцуват майстори отбрани“. Някъде, където grosмайсторите играят. Може би навън? Зная, че в Русия играят навън, известно ли ти е? Или на някакъв шампионат. „Шест хълма се издигат, един е загубен“ е друга насока за място, най-конкретната. Но не ме питай какво значи, преди да имам някаква следа. Подозирам, че „сцената богата на древна история“ е също важно място. Цялата географска информация е в тази строфа. Нужно е само да я разплетеш.

— Добре — съгласи се Жан. — Това ли е всичко?

— Това е.

Жан престана да пише. Стана да си върви.

— Благодаря.

— Опасявам се, че не е много — оправда се Томас Бароу и подаде на Жан сакото му. — Но ако бях на твое място, щях да потърся шест хълма и турнири по шах на открито. Или някакви смахнати, които се мотаят по такива места в девет вечерта в продължение на три седмици.

Жан се втурна в кабинета си, направи си още едно кафе от машината и тъкмо сядаше на бюрото си, за да обмисли идеите на Томас Бароу, когато колегата му влезе с гръм и трясък.

— Имаме прогрес. Трейси е взела полета в два и петнайсет от Денвър до лондонския „Хийтроу“. Един служител от закусвалня на летището е разпознал нейната снимка!

Антоан Клери бе млад и амбициозен, с жилесто тяло, сипаничава кожа и вечно нетърпеливо изражение. Донесе новината на шефа си като кученце, което поднася топка в краката на стопанина. Ако имаше опашка, помисли си Жан, щеше да я завърти. В този случай обаче Жан споделяше вълнението на Клери.

— Прекачила ли се е в Лондон?

— Не и същия ден.

— Под какво име е пътувала?

Антоан погледна листа в ръката си.

— Сара Грейнджър. Използвала е британски паспорт.

— Ужасна работа — беше коментарът на Жан. — Вдигни британската полиция под тревога.

— Вече се обадох в офиса ни в Лондон.

— Да проверят не само „Хийтроу“. Изпрати снимката ѝ на всички аерогари, на „Евростар“ и на фериботните пристанища. Довър, Фолкстоун и навсякъде. Не ми се вярва Купър още да е в Лондон. Възможно е тя вече да е напуснала Англия и трябва да разберем накъде е тръгнала и кога.

Антоан Клери излезе от стаята. Жан Ризо се въодушеви. Първата хубава новина от дни насам.

„Ще те намеря, Трейси. Ще намеря и теб, и Джеф Стивънс, и Даниел Купър. И ще сложа край на всичко, веднъж завинаги.“

Изминаха три дни.

Не последва нищо.

Въодушевлението бе заместено от тревога и най-накрая от отчаяние. Трейси бе пристигнала в Лондон и се бе изпарила. Не намериха от нея следа, нито от Сара Грейнджър или някоя от другите ѝ самоличности.

Служителите в лондонския клон на Интерпол се защитаваха от яростните въпроси, с които ги засипваше Жан Ризо.

— Знаете ли колко пътници преминават през „Хийтроу“ всеки ден. Около сто хиляди. И очаквате служителите да запомнят нечие женско лице? Тя може да лети с всякаква самоличност. Осемдесет и четири авиолинии, Жан, използват „Хийтроу“, за да се отправят към сто седемдесет и четири дестинации. Вероятно тя е напуснала „Хийтроу“. Все едно търсим игла в купа сено.

Докато чакаше някаква вест от Трейси, Жан удвои усилията си да разреши гатанката на Даниел Купър. Явно Трейси знаеше нещо, което не му бе известно. Някаква тайна, известна на нея, Купър и навярно на Джеф Стивънс?

Шахът не го отведе доникъде. Разговаря с шахматисти, членове на клубове по шах и с редактора на списанието „Шахматни новости“, най-четеното и уважаваното издание, посветено на играта.

— Има толкова турнири по шах на открито, колкото и звезди по небето или песъчинки по плажа — съобщи му редакторът. — Трябва

ти само дъска. Колкото до официалните турнири, те винаги се състоят на закрито. Световният шампионат по шах е най-престижният, разбира се. Но където ще „танцуват майсторите“, може да се отнася до всеки двубой или състезание.

Жан премести вниманието към „шестте хълма“. Свърза се с полицията в Хертфордшир, Англия, и с пазителите на дългите могили, показва им снимките на Даниел Купър и Трейси. Никой не беше ги виждал, нито бе забелязал нещо подозрително. През изминалите десет години не бе провеждан значителен турнир по шах.

Полицията в Джорджия пък прие цялата история като шега.

— Гатанка ли? Звучи ми като филм за Батман. Тук нямаме много случаи със заложници. Но, ако видим вашия човек, бъдете сигурен, че ще ви съобщим. Сигурно искате да потърсим и Пингвина^[2]?

Жан се ядоса, но не се отдаде на гнева си. Купър със сигурност все още бе в Европа. Въпреки че технически бе възможно да се върне в Съединените щати, помъкнал заложник, но нямаше нужда да си усложнява живота.

Силви му се обади.

— Утре е рожденият ден на Клеманс. Става на седем.

Жан трепна.

— Извинявай. Съвсем забравих.

— Зная. Затова ти се обаждам. Купих ѝ подарък от теб и го опаковах. Фотоапарат.

— Благодаря. И отново извинявай.

— Утре следобед в четири ще заведеш и двамата на кино.

Жан се стресна. Имаше четири дни да открие Даниел Купър, а следата вече беше почти студена.

— Силви, не мога. Налага се да работя. Аз...

— Вече купих билетите. Тя има рожден ден, Жан. Иска да те види. Не закъснявай.

Клеманс и Люк бяха крайно развълнувани.

— Може ли да си вземем сладоледи?

— Може ли да си вземем бонбони асортти?

— Тъй като е рожденият ден на Клем, ще купим ли пуканки и бонбони асортти?

— Можем ли да гледаме на 3D?

Жан почувства щастие, че е семеен, заедно с вината, че не е винаги с децата си. Толкова са сладки. Хубаво е да ги вижда по-често.

Напук на изричните напътствия на майка им той купи огромен плик с бонбони, преди да се настанят в тъмния киносалон. Филмът беше предвидим, ленива анимационна история с духовити герои и непропорционално секси героини.

„От Трейси би излязла незаменима героиня — помисли си той. — Вироглава и храбра. Интелигентна и импулсивна.“

Умът му се върна към случая. Цяла сутрин бе гледал снимките от охранителната камера, доставени му от лондонската транспортна полиция, показващи как преди четири дни Трейси излиза от митницата и се появява в залата за пристигащи. Носеше шал на главата и очила, които успешно скриваха голяма част от лицето ѝ. Държеше се небрежно и спокойно. Нито бързаше, нито се влачеше и никога не поглеждаше през рамо или назад, докато вървеше към метрото.

Жан ги превърташе часове поред, вглеждайки се за някакво указание, което да събуди паметта му или да посочи друга следа.

Беше ли Купър в Лондон? Поне в Англия?

Някакъв инстинкт му подсказваше, че не е така, но той си казваше, че инстинктите му грешат. Едва когато тръгна да вземе децата, разбра, че в Националната галерия има изложба, озаглавена „Шестте хълма“. Изпрати бърз имейл до лондонския полеви офис на Интерпол, за да се свържат с управлението на галерията, но нямаше търпение да вдигне телефона и сам да им се обади.

Извади мобилния от джоба си, включи го и остана сляп за неодобрителните погледи на останалите родители. Остави го на вибрация. Апаратчето веднага потрепери в джоба му и зажува като ядосана пчела.

Девет пропуснати обаждания.

Девет! Нещо се беше случило.

Той отвори пощата си и зачете.

Силви Ризо се бе настанила на канапето във всекидневната, четеше роман и се наслаждаваше на заслужено спокойствие, когато

входната врата се отвори и вътре се втурнаха децата. Баща им вървеше след тях, видимо обезпокоен.

— Извинявай — измънка Жан. — Налага се да вървя. Трябва да гоня самолет.

— Какво, сега ли?

— Филмът не беше свършил дори и наполовина! — оплака се Клеманс.

— Татко не ни остави да го догледаме. Дори не си доядох сладоледа! — изхленчи Люк.

— Купил си им сладоледи? — още повече се намръщи Силви. — Казах ти, че от тях на Люк му прилошава.

— Нямаше как.

— За бога, Жан! — сопна се Силви. — Ако продължаваш така, ще се обърна към съда. Не бива да ги изоставяш по този начин. Днес е рожденият ден на Клеманс!

В този момент Люк отчаяно повърна, обливайки целия килим на всекидневната.

Жан побягна към колата си, без да се обръща назад.

Бяха забелязали Треиси на „Хийтроу“. Материалът беше от два дни, но беше ясен. С новоизмисленото си име и удължената тъмнокестенява коса, тя се бе качила на борда на „Британия“ на път за България.

Тази година Световният шампионат по шах се провеждаше в тази страна.

Жан възложи на Антоан Клери да провери датата и мястото.

— Състезанието започна вчера. Провежда се в Пловдив, провинциален град, в конферентния център към хотела.

Жан провери Пловдив в търсачката „Гугъл“, глух за крясъците на децата си „не е честно“ откъм задната седалка.

В България често наричат Пловдив „града на седемте хълма“... Всъщност в града има шест сиенитови хълма, наречени тепета...

Жан Ризо настъпи педала за газта.

[1] Нощ и рицар звучат на английски по един и същ начин. — Б.р. ↑

[2] Друг герой от комиксите за Батман. — Б.пр. ↑

26.

Пловдив, вторият по големина град в България и сцена на последния Световен шампионат по шах, е разположен на река Марица и се намира на около сто и шейсет километра югоизточно от столицата София. Със своята шест хиляди годишна история, градът е съкровищница на археологически чудеса, антични развалини, сред които два древни амфитеатъра, турски бани, джамии и останки от средновековни кули.

Трейси се настани в хотел в стария квартал, чаровен лабиринт от тесни павирани улички, от двете страни на които се редяха църкви и възрожденски къщи. Хотелът приличаше повече на странноприемница — разполагаше с няколко стаи, занемарена рецепция и салон, където сервираха за закуска плодове, хляб и кафе, но нищо друго. Но устройваше Трейси идеално. От спалнята си на северозапад виждаше възвишенията на Средна гора над речната долина, в която Пловдив бе построен близо четири хиляди години преди Христос да бъде роден. Бяха минали десет години, откакто бе идвала в Европа. При други обстоятелства щеше да пие от културата и красотата на околностите като пътешественик, открил оазис след години в пустинята. Но сега едва дочуваше звъна на църковните камбани и почти не долавяше аромата на Стария свят.

Трейси не бе тук, за да разглежда забележителности. Беше й отнело твърде дълго време да осмисли първия ред на загатката на Даниел Купър. Докато пристигне в хотела, изтощена и замаяна от напрежение... — ами ако всичко беше жестока шега? Ами ако Джеф в крайна сметка не беше тук, а вече бе мъртъв, а Купър я беше подмамил, за да убие и нея? Ами ако Блейк Картър се окажеше прав и тя правеше ужасна, смъртоносна грешка?... — нейните „двайсет нощи“ бяха почти към края си.

Предстоеше да се срещне с Купър същата вечер. От опит Трейси знаеше, че той не понася закъсненията, нито удължава веднъж определения краен срок. Не би го направил дори заради нея. Тревожеше се, че не знае кой открит театър има предвид в строфата

„под звездите“. Най-известен бе амфитеатърът, построен от император Траян през втори век. И той бе разположен между два от пловдивските хълмове, което го правеше очевиден избор. Но древният стадион, построен сто години по-късно от император Адриан, бе значително по-подходящ за „сцена, богата на древна история“ в допълнение към предимството, че бе затворен за посетители, понеже го реставрираха.

Тъй като нямаше друг избор, Треиси реши, че Купър би избрал пустия амфитеатър за мястото на срещата им. Той искаше да отиде сама. Тя остави куфара на леглото си, взе душ и тръгна по улицата към едно малко кафене, в което се насили да изяде една „принцеса“, традиционна българска закуска със сирене и яйца, и изпи чаша силно кафе. Поне физически се почувства малко по-добре и погледна часовника си.

Шест следобед.

Оставаха три часа, при условие че има право, че „три по три“ прави девет вечерта. От туристическата карта, която взе от рецепцията, Треиси знаеше, че стадионът се намира в северната част на града, на не повече от двайсет минути път с такси. Тя реши да пристигне по-рано. Когато ти предстои битка, винаги има смисъл първо да провериш терена. Особено ако го е избрал врагът. Даниел Купър го бе предпочел не без основание.

Трябваше да огледа всичко.

Бъркайки в чантата си за портфейла, Треиси напипа първо мобилния си телефон, а после и пистолета, който беше взела със себе си, малък, изработен по поръчка деветмилиметров „Кар“, който можеше да се разглоби на части, не по-големи от гилзи за червило, „допустими“ за скенерите на летището. Джеф ѝ се бе присмял веднъж и го бе нарекъл „женско пищовче“. Но куршумите му убиваха, както и на другите оръжия.

През всичките си години като измамница Треиси никога не вършеше удар въоръжена. Не и след съдбовната нощ в къщата на Джо Романо в Ню Орлиънс, нощта, в която разбра, че ще я приберат в затвора и той завинаги ще промени живота ѝ. Треиси не харесваше оръжията. Мразеше да наранява хора. Но сега бе различно.

Даниел Купър бе убиец психопат.

И беше хванал Джеф.

Треиси плати сметката си и излезе на улицата.

Автогарата в София е точно до железопътната гара. Жан Ризо пристигна точно когато автобусът за Пловдив тръгна, и се наложи да чака още половин час до следващия.

— Да му се не знае! — изруга Жан на висок глас.

Беше пет часът. Колкото и абсурдно да звучеше, безброй хора бяха уверили Жан, че най-бързият и най-надежден начин да стигне от София до Пловдив, е с автобус. Такситата неизбежно правеха ненужни обиколки, за да поискат повече пари; често отменяха влаковете, а наемането на кола беше сложно и изискваше навигационни умения, които не бяха негова силна страна. При други обстоятелства той щеше да помоли местната полиция да го откара, но докато обясни за Даниел Купър, Трейси Уитни и дешифрираните гатанки, щеше да загуби безценни часове.

Най-после следващият автобус пристигна, Жан се качи и плати билета от единайсет лева. Беше претъпкан и почти непоносимо влажен, а окачването бе така несвършено, както и телефонното приемане. След три с трудност осъществени опита да се обади в Интерпол, Жан научи къде точно е отседнала Трейси. Нямаше обаче следа от Купър или Стивънс. Местната полиция охраняваше шампионата по шах — „майсторите отбрани“, — както и множество възможни места за срещи на открито. Предстоящият напрегнат двубой между руснака Александър Макаров и украинския му противник Леонид Савчук в пловдивския „Тримонциум“ същата вечер бе кулминационната точка на първенството. Имаше известен шанс Купър да се срещне с Трейси именно там или да даде някакъв намек за местонахождението си, въобразявайки си, че е в безопасност сред анонимната тълпа.

Колкото до Джеф Стивънс, Жан Ризо смяташе, че навярно вече е мъртъв. Да държиш заложник дълго време бе сложно, отчаяно и рисковано начинание. Да го транспортираш през граница бе още по-опасно. Опитът на Жан сочеше, че убийци като Даниел Купър се придържат към познатото. Убийствата на тринайсетте жени свидетелстваха за успеха на начина на действие на Библейския убиец. Въпреки че ако някой можеше да накара Купър да се отклони от познатата пътека, това беше Трейси Уитни.

Джеф Стивънс бе прав за Даниел Купър. Той е влюбен в Трейси. В собствения си болен мозък навярно винаги е бил.

Автобусът напредваше с ръмжене.

Джеф Стивънс отново викаше майка си.

Даниел Купър бе чувал мнозина да правят същото. Беше нещо обичайно, когато си на крачка от смъртта. Първичната връзка с износилата ни утроба съществува във всички култури. Тази любов продължаваше до живот.

„И аз обичах майка си — каза си той. — Но тя ме предаде“.

Кръв. Това си спомняше Даниел от смъртта на майка си. Кръв, бликаща от китките и шията ѝ, кръв, пълнеща ваната и преливаща върху пода, боядисваща линолеума в пурпурночервено.

Джеф също обилно кървеше, особено след като Даниел прикова дланите му към дървото.

Неприятно, но кръвта бе опръскала чистата бяла риза на Даниел. А той искаше да изглежда безупречно, когато Трейси дойде при него. Вече усещаше присъствието ѝ. Близостта ѝ. Като аромат на жасмин във въздуха.

Довечера.

Жан Ризо слезе от автобуса в Пловдив.

Часовникът му сочеше седем и пет.

По-малко от два часа. Ако Трейси бе тук, имаше по-малко от два часа, за да я открие.

Той стоеше на калдъръмения площад, още задръстен от туристи, и се чудеше накъде да поеме. Преди да реши каквото и да било, телефонът му иззвъня.

— Къде сте?

Гласът на Милтън Бък бе както винаги неприятен и настойчив. От месеци ФБР не беше търсило Жан Ризо. Избираха винаги „най-подходящия“ момент.

— Нямам време — безцеремонно го отрязва Жан.

— Зная, че сте в България. Стигнахте ли вече до Пловдив?

Думите му накараха Жан да се замисли. Откъде, по дяволите, онзи тип знаеше къде е?

— Всъщност, да. Не че...

— Не разпитвайте Купър без мен. Разбирате ли? С хората ми ще бъдем в града до вечерта.

— Довечера ще бъде твърде късно — без заобикалки отвърна Жан.

— Чуй ме, Ризо. — В гласа на Милтън Бък се долови заплашителна нотка. — От месеци следим Купър. Сега имаме неоспоримо доказателство, свързващо го с убийствата в Ню Йорк и Чикаго. Наложително е да не го предупреждаваш или плашиш с присъствието си, преди да имаме възможност да го разпитаме. Ясно ли е?

— Целуни ме отзад, Бък — каза Жан и затвори.

След което се обади на собствения си екип.

— Някакви новини?

— Не, господине. Още няма нищо.

Жан си помисли: „Съвсем сам съм. Разполагам с по-малко от два часа да открия срещата на Трейси и Купър. Мисли, Ризо! Мисли!“.

Трейси стигна до стадиона точно когато се спускаше здрач. Въздухът продължаваше да е топъл и влажен и тя чувстваше как по гърба ѝ се стича пот под бялата тениска. За днешната среща бе облякла обикновени дрехи: джинси, маратонки и леко яке. Якето носеше, за да скрие пистолета си, но пък с него ѝ бе непоносимо горещо. Надяваше се до девет температурите значително да спаднат.

Районът около стадиона в никакъв случай не бе безлюден. Трейси забеляза дървени павилиони, от онези, в които продаваха боклуци на туристите из цяла Европа. Очевидно реставрацията щеше да продължи още дълго, може би години. Няколко души пресякоха площада в съседство с главния вход, но просто преминаваха, забързани от работа към къщи. Никой не обръщаше внимание нито на Трейси, нито на стадиона. Никой не правеше снимки и не изглеждаше като турист, освен самата нея.

Добре.

„Затворено“ гласяха надписите, издигнати около древната постройка, небрежно обградена с жълти ленти, закачени на дървени колове. Но нищо стабилно не спираше неканените гости.

Колко е различно в сравнение с Щатите, помисли си Трейси. Подобно място трябваше да е заключено и охранявано с аларма. Тя обиколи периметъра и затърси охранителни камери, но не видя нито една. Като място за среща бе едновременно живописно и усамотено. Трейси ставаше все по-уверена, че точно тук я чака Купър.

Уверена? Това ли беше подходящата дума?

Истината беше, че на Трейси ѝ прилошаваше от нерви. Това не беше предсценичната треска, която я притесняваше години поред. Тя бе благословия, необходим приток на адреналин, затвърдяващ решението ѝ.

Навярно животът на Джеф зависеше от предстоящото да се случи тази нощ, от това как щеше да подходи към Купър. От Жан Ризо знаеше, че Купър е садистичен и безжалостен убиец. Но не можеше да се отърси от впечатлението си, че е слаб и жалък. Не можеше да забрави деня, в който Купър я посети в затвора в Луизиана. Дребната му брадичка, потрепващият нос и широко разположените шавливи очи му придаваха вид на мишка или друг дребен гризач. Спомни си малките му, женствени ръце и не можа да си представи как душат зряла жена, да не говорим да надвие силен мъж като Джеф.

И все пак тя вече знаеше, че Купър го е направил. Сърцето ѝ се сви.

Онзи ден в затвора Трейси го бе подценила. Не разбра правилно намеренията му и невероятната власт, която имаше над живота и бъдещето ѝ. Тази вечер нямаше да направи същата грешка.

До осем и трийсет площадът напълно опустя. Редките улични лампи бяха мъждиви, а осветлението на стадиона бе изключено. Пристъпвайки внимателно в тъмнината Трейси набързо се огледа, докато се подпъхваше под лентата и тръгваше към главния вход.

Беше невероятно красиво. Каменните колони от двете страни на входа бяха украсени с изящни мраморни релефи. Бюстовете на Хермес върху пиластрите имаха корони от вази с палмови листа и нещо, което заприлича на Трейси на боздуган или друго неприятно на вид оръжие с шипове. Всичко изглеждаше все едно е гравирано вчера. Тя не

разбираше как така добре се е запазило без никаква защита, и то в средата на оживения град.

Вътре земята изведнъж започна да се свива под краката ѝ и Трейси се озова в неизмеримо голямо пространство. Нямаше как да го обхванеш, ако само го обиколиш. Седалки от монолитен мрамор, някои украсени с лъвски лапи, бяха подредени в четиринайсет реда със стръмни стъпала, водещи към кръгла арена. Докато вървеше през празните бели редове, Трейси изпита чувството, че навлиза в призрачен и свръхестествен свят. Вътре в стадиона човек се чувстваше напълно изолиран от външния свят. Все едно беше проникнала в друго измерение, място, замръзнало във времето и пространството.

Застанала в средата на арената, Трейси се завъртя, за да могат очите ѝ напълно да привикнат към тъмнината. Купър не беше тук. Нямаше никого.

Още е рано, каза си тя. Не можеше да се отърве от мисълта, че може би е трябвало да бъде в другия амфитеатър в Пловдив. Че Джеф е там и се надява, и се моли някой да го спаси...

Хрумна ѝ да извика в тъмнината, но се отказа. „Даниел Купър иска да се срещнем. Той ме повика. Ако е тук, ще ме намери.“

Точно тогава забеляза отвор пред себе си. Скрит в сенките, не беше привлякъл погледа ѝ. Но сега се вторачваше в нея като грозно чудовище, спотаило се и чакащо. Някакъв тунел или пещера минаваше под редицата седалки.

Подземие? Водещ нанякъде проход? Навън? Или навътре?

Чувствайки, че дланите ѝ се потят, а устата ѝ пресъхва, тя посегна към якето си и стисна пистолета. След което влезе в тунела.

Беше тъмно като в рог и тясно. С разперени ръце, Трейси опипваше стените от двете си страни. Бавно, като слепец, тя тръгна напред, пазейки се да не се спъне в буци или кракът ѝ да хлътне в дупка докато върви.

Ако се натъкне на разклонение, накъде да тръгне?

Мисълта, че ще се изгуби, хваната в капан в мрака, я изпълни с неописуем страх. После се сети. Телефонът! Биваше ли да е толкова глупава? Тя спря, извади мобилния си телефон и го включи. В момента, в който екранчето му оживя, светлината сякаш я заслепи. Трейси забеляза, че тунелът е всъщност доста къс, не повече от няколко метра. След което се раздвояваше наляво и надясно към дълъг

дъговиден коридор. Вдясно тя видя изоставена машина с малък миксер за цимент и чифт пневматични бормашини. „Може би точно тази част реставрират, помисли си. Чудно, че не е заключено, или не са отнесли инструментите. Всеки скитник може да влезе тук и да ги открадне.“

Тя погледна наляво.

— Здравей, моя любов.

Даниел Купър, чието бледо лице бе озарено от хилава усмивка, стоеше на сантиметри от нея. Изплашена, Трейси отвори уста да изпищи, но Купър бе по-бърз. Притисна устата ѝ с ръка и я долепи до стената. Трейси посегна към пистолета си. С ужасяваща лекота Купър ѝ го отне и притисна цевта до слепоочието ѝ.

— Не се бори, скъпа моя. — Тя усети дъха му до врата си и в ухото си. Притиснал гърба ѝ към стената, той стисна зърното на гърдата ѝ. — Чакала си толкова дълго, колкото и аз.

Телефонът на Трейси тупна на земята.

Светлината изгасна.

Жан Ризо се настани в странноприемница в центъра на града, с изглед към крепостните стени. Грабна телефона си при първото иззвъняване.

— Някакви новини от Трейси?

— Не, господине. Още не. Местната полиция докладва за безредици извън града. В някакво земеделско селце. Надали си струва да го спомена, но...

— Какви безредици?

— Някакви писъци. Изпратили са двама полицаи.

— И?

— Не са открили нищо. Навярно е убито диво животно. Просто някой се е изплашил.

Дали? Жан се изкушаваше да отиде и да види с очите си. Немаше какво да прави, а не можеше да стои със скръстени ръце. Но Трейси щеше да се срещне с Даниел Купър в Пловдив, а Жан все едно се криеше в тръстиките, като че е на гюме за диви патици...

— Добре. Уведоми ме, ако нещо се случи.

Той затвори, но телефонът отново иззвъня. Антоан Клери се задъхваше от вълнение.

— Според мен са я открили!
— Къде? В Пловдив ли?
— Да, господине. Регистрирала се е в хотел преди две нощи.
Клери му продиктува адреса.
— Веднага тръгвам.
Жан Ризо се затича.

Трейси се задърпа с всички сили, тласкана от страх и ярост. Но за толкова дребен човек, Купър бе изумително силен. След секунди я повали на земята. Тя не можеше да помръдне нито крака, нито ръце, бе напълно безпомощна като пеперуда с приковани крила. Мракът беше пълен, по-черен от смъртта. Той посегна, разкопча копчето и разтвори ципа на дънките ѝ и грубо ги смъкна до коленете. Сред секунди потните му ръце бяха под бельото и я докосваха.

— Съпруго моя — въздишаше той. — Ангел мой.

На Трейси ѝ се повдигна. Пръстите на Купър проникнаха в нея, докато дъхът му излизаше на пресекулки. Той действаше бавно и се наслаждаваше на движенията си. През няколко секунди надаваше тихо стенание от възбуда.

Не! Не можеше да се случва. Не и отново.

Трейси потъна в миналото.

Намираше се в къщата на Джо Романо в Ню Орлиънс. Беше на двайсет и две години, бременна с детето на Чарлс Станхоуп, беше дошла да отмъсти за смъртта на майка си и да накара Романо да си признае истината: че той и приятелчетата му от мафията са убили майка ѝ, Дорис Уитни с техните лъжи, алчност и безочие. Но всичко се обърка. Джо Романо лесно надви Трейси, със смях я събори на земята, разкъса блузата ѝ и се впи в зърната на гърдите ѝ.

— Бори се с мен, миличка! Харесва ми. Обзалагам се, че не те е чукал истински мъж.

Трейси извади пистолета си и го простреля. Но сега пистолета го нямаше. Купър лежеше върху нея и грухтеше като прасе. Трейси го чу да си разкопчава ципа. Обзе я ужас. „Не мога. Не мога да се боря с него!“

Тя се насили да се съсредоточи. Трябваше да има нещо друго, друг начин да го спре.

Какво знаеше за него?

Какви бяха слабите му страни? А страховете му?

„Той е Библейският убиец. Мрази проститутките.“

Дишането му се учести.

„Мрази неморалните жени. Вярва, че Бог му е възложил мисия.“

Купър вдигна фланелката ѝ. Влажните му устни се плъзнаха по гърдите на Трейси и той засмука зърната ѝ като бебе. Трейси проплака и се заизвива изпод него, осъзнавайки, че съпротивата ѝ само засилва неговата възбуда. След като напълно разкъса джинсите и бикините ѝ, Купър я възседна и максимално разкрачи краката ѝ. Ерекцията му, малка, но твърда като скала, се притисна към корема на Трейси.

„За бога, Трейси! Измисли нещо! Накарай го да спре.“

И тогава ѝ хрумна.

— Длъжни сме да спрем. — Тя говореше твърдо, като учител, който мъмри дете. — Даниел! Трябва да спрем веднага!!!

Тонът ѝ накара Купър да се поколебае за част от секундата.

— Още не сме женени — добави тя.

Купър замръзна върху нея като статуя.

— Какво?

— Казах, че още не сме женени. Затова съвкупяването ни е противно на Божиите закони и ти го знаеш. Не сме женени и не можем да се оженим. Не и докато Джеф Стивънс е още жив.

Купър неохотно се дръпна от Трейси и застана на колене. Все още я държеше, а пистолетът ѝ, нейният пистолет продължаваше да се притиска към черепа ѝ.

— Какво те кара да мислиш, че Джеф Стивънс е още жив? — сприхаво попита Купър.

— Не е ли вярно? — Трейси се постара да прикрие страха си, доколкото бе възможно. Гласът ѝ беше твърд, но краката ѝ трепереха неудържимо. „Моля те, нека е жив. Моля те всичко да не бъде напразно.“

— Не зная.

Не такъв отговор очакваше Трейси. Осъзна, че трябва да мисли бързо.

— Но знаеш къде е, нали, Даниел?

— Естествено. — Купър се изсмя със странен, висок, женски кикот. Трейси го помнеше добре.

— Агнецът е на Голгота, скъпа моя. На мястото, наречено Лобно. Беше извършено жертвоприношение. Няма за какво да се тревожиш.

Голгота. Мястото, наречено Лобно. Трейси започна трескаво да мисли. Не беше ли Голгота хълм? Или Купър говореше чисто метафорично.

— Помолих Господ да го пощади, докато дойдеш. Искях да го видиш. Но ти се забави твърде дълго, Трейси. Може вече и да е мъртъв.

— Заведи ме тогава при него — с треперещ глас помоли Трейси.

— Няма.

— Длъжен си! — В гласа ѝ се прокрадна отчаяние. — Нека го видя, преди да е прекалено късно. Не искаш ли точно това? Каквото и Бог иска?

— Не. Вече не.

— Той е мой съпруг, Даниел. В Библията се казва, че не можем...

— КАЗАХ, НЕ!

Хладният метал на пистолета се заби в бузата на Трейси. Ударът бе толкова неочакван, че повече я стресна, отколкото я заболя.

— Аз съм твой съпруг. Аз съм *онзи*, когото Бог е избрал за теб. Похотта на Стивънс те заслепяваше през всички тези години. Но вече всичко свърши.

Той започна отново и този път нищо не го спираше. Трейси знаеше какво ще стане и познанието унищожи страха ѝ. Чувстваше върху себе си ръце, които я нараняваха, но те не бяха ръцете на Купър. Този път принадлежаха на Лола, Паулита и Хитрушата Ърнестин. Трейси лежеше на циментовия под в нейната килия в затвора в Луизиана, а жените я биеха и изнасилваха, докато тя се молеше да спрат. Чуваше гласовете им:

— *Sarajo*^[1]! Дай го на кучката.

След което чу гласа на затворническия лекар:

— Пометнала е.

Беше детето на Чарлс. От този ден Трейси се промени завинаги.

„Ако доживея утрешния ден — зарече се тя, — ще си отмъстя.“

След това имаше друго бебе от Джеф. Загуби и него. После се роди Никълъс. „Моят Никълъс. Скъпото ми момче. Моят живот.“ Никълъс я спаси. Дали го обичаше толкова много, защото загуби останалите?

Внезапно Трейси усети как я обзема гняв. Страхът си бе отишъл, заместен от дива, примитивна ярост. Даниел Купър нямаше да я отнеме от сина ѝ! Нямаше да лиши любимия Никълъс от майка и да даде воля на болните си фантазии с Джеф, любовта на живота ѝ. Нямаше да го допусне, поне докато диша.

С умопомрачителен писък Трейси протегна ръцете си зад главата. Усещаше пениса на Купър да се притиска в нея, тялото му ѝ тежеше като олово. Драскайки в прахта, пръстите ѝ докопаха някакъв камък. Не беше особено голям или тежък, но щеше да ѝ свърши работа. Със сила, каквато не подозираше, че притежава, Трейси грабна камъка и с все сила удари темето на Даниел Купър.

Чу писък от болка и почувства как тялото му се плъзна встрани. Но той не беше в безсъзнание.

— Кучка мръсна! — изсъска той. Ръката му се стрелна и я сграбчи за врата, докато тя се бореше да се изправи на крака. Стисна я силно, почти смаза трахеята ѝ. Тя зарита като луда в тъмнината, едва успяваше да диша, напълно дезориентирана. Той вероятно бе изпуснал пистолета, но тя си даваше сметка, че ако подпъхне другата си ръка около гърлото ѝ, лесно ще я удуши, както бе постъпил с онези нещастни жени. Тя ритна напосоки и за щастие го улучи в слабините. Той нададе нов животински крясък. За секунда равновесието му бе нарушено и пръстите му охлабиха хватката си.

Трейси се възползва от шанса си, знаеше, че ѝ е последен. Наведе глава като бик и го блъсна с цялата тежест на тялото си. Изведнъж всичко се забави. Пръстите ѝ се вкопчиха в него, краката ѝ се плъзгаха в прахта. После се чу пукане, все едно се счупи яйце в ръба на порцеланова купа.

Трейси зачака, замръзнала в тъмната, бездиханна тишина.

Чу се приглушено тупване, когато тялото на Купър се строполи на земята.

После настана тишина.

Администраторката бе кльощава и бледа. Ръцете ѝ бяха като клечки, покрити с татуировки, а дългата ѝ проскубана коса бе боядисана в безподобен черен цвят. Жан Ризо за миг се запита откога ли взема наркотици.

— Говорите ли английски?

Тя кимна.

— Малко.

— Търся тази жена. Трейси Шмид. — Той побутна към нея стара фотография на Трейси заедно с картата си от Интерпол. При вида на последната, очите на момичето се присвиха. — В коя стая е?

— Вие почака. Моля.

Момичето изчезна в малък, тъмен офис и не се върна. Вместо нея едър мъж с неподходящо по размер сако тронаво пристъпи, за да посрещне Жан.

— Аз съм управителят. Има ли проблем?

— Няма проблем. Искam спешно да открия една от гостенките ви.

— Госпожа Шмид. Да, Рита ми каза.

— Нужен ми е номерът на стаята и ключът ѝ.

— Разбира се. — Управителят притеснено се усмихна. Жан се зачуди какво точно се опитва да скрие. — Обаче госпожа Шмид в момента не е в хотела. Излезе около пет следобед и още не се е върнала.

Жан Ризо почувства остра болка в гърдите. Беше закъснял.

— Каза ли къде отива?

— Боя се, че не. Но се интересувахе от шампионата по шах, който се провежда тук, в Пловдив. Вчера посети един двубой. Довечера е финалът. Александър Макаров ще играе срещу Леонид Кравчук. Няма да се изненадам, ако отиде да ги гледа.

Седем ноци в три пъти по три. В девет часа. Жан погледна часовника си. Вече минаваше девет. Срещата с Даниел Купър трябваше да се състои сега. Ако Трейси го е намерила. А може би тя все още се луташе в тъмнината, опитвайки се да реши последната част от гатанката, също като него.

Жан грабна лист хартия и надраска няколко числа.

— Това е моят телефон. Ще бъда на шампионата. Ако се върне, в момента, в който се върне, искам веднага да ми се обадите. При никакви обстоятелства не я оставяйте да си тръгне. Разбирате ли?

— Разбира се. Може ли да ѝ кажа, че полицията...

— Не — извика Жан през рамо. Вече беше на половината път до вратата. — Не ѝ казвайте нищо. Просто я задръжте тук.

Трейси повлече отпуснатото тяло на Даниел Купър извън тунела към арената на амфитеатъра. Оставаха само няколко метра до светлината на външния свят, но на Трейси ѝ се видяха километри. Купър тежеше цял тон. Беше слаб мъж, но крайниците му сякаш бяха пълни с олово. Докато го измъкне навън, беше подгизнала от пот.

Той едва доловимо дишаше. Гореща червена кръв шуртеше от дълбоката отворена рана на главата му като магма, бликаща от цепнатина в земната кора. Цялата лява страна на черепа му беше вдлъбната, като детска футболна топка, чийто въздух е изпуснат.

— Къде е Джеф? Къде е?

Купър простена. От гърлото му се разнесе противно гъргорене.

— Кажи ми къде е! — настоя Трейси. Обхващаше я истерия. — Какво си му причинил?

Купър ту идваше на себе си, ту губеше съзнание. Ясно беше, че не му остава много време. Трейси трябваше да побърза.

Тя си наложи да се успокои. Опита друга тактика.

— Умиращ, Даниел. Нужно е да се изповядаш. За последно се разкай пред Бога. Искаш ли Господ да се смили над теб, Даниел?

Купър изсумтя. Устните му се движеха, но от тях не излизаше никакъв звук.

— Джеф Стивънс... — подсказа му Трейси и се наведе така, че ухото ѝ да е до устата му.

— Голгота. — Купър шепнеше. — Агнецът. Пожертван, както и останалите.

— Кои останали? Искаш да кажеш жените, които си убил? Проститутките?

В угълчетата на устните на Даниел Купър заигра усмивка.

— Убих ги заради тебе, Трейси. — Гъргоренето започна отново. — Ти беше моето спасение. Моята награда...

Трейси не можеше да допусне ужасът от думите на Купър да я завладее. Онези жени бяха мъртви. Имаше шанс Джеф все още да е жив. Длъжна беше да го спаси, трябваше да опита.

— Къде е Голгота, Даниел? Къде е Джеф?

— Мястото Лобно... смърт на кръста...

— Тук ли е? В Пловдив?

— В Пловдив... на хълма.

Нямаше надежда. Купър бълнуваше. Гласът му отслабваше. Започна да вика майка си и да стене. Продължаваше да говори за кръв. Не след дълго отново припадна.

Тя се втурна обратно в тунела. Мобилният ѝ телефон беше на земята, където Купър я нападна за първи път. Екранът беше спукан, но апаратът все още работеше. След като го включи, набра познатия номер.

Жан Ризо звучеше като обезумял.

— Трейси? Трейси, ти ли си? Добре ли си?

— Нищо ми няма. Съжалявам, че изчезнах така. В България съм.

— Зная. В Пловдив.

Трейси се изненада.

— И аз съм тук.

— Така ли? Слава богу? Откри ли Джеф? — За първи път гласът ѝ потрепери.

— Не. Още не. Къде си, Трейси?

— В амфитеатъра.

В амфитеатъра! „Сцената на древна история.“ Разбира се.

— Сама ли си?

— Сега, да.

— Даниел Купър беше ли там?

— Да. Беше. Опита се да... — Напук на себе си, Трейси заплака.

— Преборих го. Мисля, че е мъртъв, Жан.

— Исусе. Добре, стой където си, Трейси. Тръгвам към теб.

— Не! — Страстта в тона ѝ изненада Жан. — Забрави за мен! Добре съм. Трябва да намерим Джеф. Надали разполагаме с много време.

— Добре, добре. Успокой се.

— Не, Жан. Не разбираш. Купър му е причинил нещо. Опитах се да го принудя да ми каже къде е, но... не можах. Джеф може да е навсякъде, сам, нищо чудно да умира. Длъжни сме да го открием.

Жан Ризо въздъхна.

— Какво каза Купър? Точно?

— Нищо, което да има смисъл. Религиозно бръщолевене. Беше в полусъзнание.

— Но все пак е казал нещо?

— Спомена Голгота. Голгота, Голгота... Лобното място... —
Трейси затвори очи, отчаяно мъчейки се да си спомни. — Говореше за
разпятието. Каза, че Джеф е бил разпнат заради моите грехове, както и
жените, които е убил. Заяви, че е пожертвал всички заради мен. Че
вината е моя.

— Не си виновна, Трейси.

— Смърт на кръста, смърт на хълма... някакъв агнец...

— Почакай — прекъсна я Жан Ризо. — Сетих се нещо. Днес
имаше произшествие. В земеделско село, горе на хълмовете над града.
Някой докладвал за викове. Полицията проверила, но съобщила, че
горе има само овце.

Мисълта на Трейси запрепуска.

Овце.

Агнец.

Хълмът.

— Как се казва селото, Жан?

— Не помня. Орешак, Орешенк или нещо подобно. Ще го
намеря. Стой, където си, Трейси, става ли? Ще изпратя човек да те
вземе. С линейка.

— Полудял ли си? Няма да стоя тук! И нямам нужда от бърза
помощ. Колко далеч е селото, Жан? Жан?

Но Жан Ризо вече бе затворил.

[1] Сарајо (исп.) жаргон — кур. — Б.пр. ↑

Джеф Стивънс се огледа. Малкият параклис бе красив. Стените му бяха покрити с фрески, а слънцето струеше през цветните стъкла на прозорците и озаряваше олтара с дъги като конфети.

„Колко подходящо — помисли си Джеф. — Конфети за сватбения ми ден.“

Тогава влезе Трейси, а блестящото слънце проблясваше около нея като ореол. Беше надхитрила Пиърпонт и щеше да стане негова съпруга, кестенявите ѝ коси падаха по раменете като водопад, а зелените ѝ очи танцуваха от щастие, докато тя се плъзгаше по пътеката между редовете на църквата. Джеф почувства как го залива вълна от щастие.

„Обичам те, Трейси. Обичам те с цялото си сърце.“

Видеото работеше. Трейси излизаше от хотела след часа си при доктор Алан Макбрайд. Докторът имаше светлоруса, почти бяла коса и винаги се усмихваше. Караше и Трейси да се усмихва.

Джеф го мразеше.

Омразата се настани в гърдите му и от нея сърцето му се сви. Болката ставаше все по-остра, а след това — непоносима. Омразата на Джеф го убиваше. Все едно го разкъсваха на две половини като лист хартия, без да желят органите му.

Джеф изкрещя.

Чу някаква жена да се смее. Елизабет Кенеди? Или навярно първата му съпруга, Луиз? Всичко беше толкова объркващо. Но сега нямаше значение, защото скоро болката щеше да спре и той щеше да умре.

Майка му беше мъртва.

Както и бебето.

Заради това беше странно, че майка му и детето му играеха заедно шах.

— Ти си на ход. — Майката на Джеф се усмихваше на бебето и чакаше. Детето бе момиче. Беше прекалено малко, за да играе шах. Джеф посегна да я вдигне, но тя се изплъзна между пръстите му като призрак. После взе една фигура, черен кон, и започна да я удря в дъската отново и отново. Джеф го заболя главата.

— Защо умря? — попита я Джеф. — Трейси толкова силно те искаше. И двамата имахме нужда от теб. Защо не остана жива?

Детето не му обърна внимание и продължи да блъска. Бум, бум, бум.

Майката на Джеф заплака.

Бум, бум, бум.

Джеф също плачеше. Шумът бе оглушителен.

Спри! Моля те, престани!

Жан Ризо сграбчи Трейси и за двете рамене, когато тя се устреми към плевника. Той наблюдаваше как патрулиращата кола пристига, видя с ужас как Трейси скача от задната седалка и хуква по огряната от лунната светлина поляна към него. Тя куцаше, влачеше левия си крак, но твърдата решителност я караше да върви напред.

— Не бива да си тук, Трейси. Имаш нужда от лекар.

— Остави ме!

С все сила Трейси го изрита по пиццала.

Жан направи гримаса, но не я пусна.

— Сериозно ти говоря. Не можеш да ходиш там.

Бум, бум, бум. Трейси чуваше как тежкият ковашки чук удря в плевника зад Жан. Звучеше сякаш някой се мъчеше да събори стена.

— Там ли е? Открихте ли Джеф?

— Не знаем. По всичко личи, че е бил тук, но... — Гласът на Жан се прекърши. — Изглежда, Купър е построил фалшива стена. Вероятно да скрие трупа.

Трейси нададе вик от мъка. Докуцука в обятията на Жан.

— Какво става? — просъска Жан на българския полицаи, който караше патрулката. — Наредих ви да я откарате направо в болницата.

Човекът сви рамене.

— Не пожела да отиде. Бързата помощ отведе заподозрения, но дамата отказа.

— Заподозреният ли? Имате предвид, че Купър е жив?

— Беше. Не знай. Навярно вече не. Изглеждаше доста зле.

Ризо обмисли новината. Ако Купър беше жив, това беше добре. Можеше да има процес, дори признание. Някаква утеха за семействата... Милтън Бък вероятно щеше да възстанови някои от откраднатите бижута и художествени предмети.

— Инспектор Ризо! — Гласът долетя откъм плевника. Блъскането престана. — По-добре елате, господине.

Неохотно пускайки Трейси, Жан се затича. Трейси го последва.

Плевникът беше стара каменна постройка, чието предназначение бе очевидно да приютява добитък или овце. Във вътрешността бе тъмно, но хората на Жан бяха монтирали няколко лампи на батерии. В единия ъгъл на купчина лежаха стари ръждясали сечива досущ като счупени кости. Но именно стената зад тях привлече погледа на Трейси. Бе покрита с кръв като детска мацаница. За зидарията бяха приковани вериги, а всевъзможни инструменти за мъчения, сред които електрически жици, камшик и ножовка бяха спретнато подредени до дървен стол. Трейси покри устата си с длан, за да не повърне.

— Господине!

Млад полицаи бе застанал върху купчина чакъл. И той имаше вид, че едва се сдържа да не повърне. В задната част на плевника бе издигната стена, само на няколко стъпки от истинската, създаваща нещо като фалшив гръб на сградата. Хората на Ризо пробиха еднометрова дупка в нея, достатъчно широка, за да се вмъкне човек.

Полицаят подхвърли фенерче на Жан.

Детективът се обърна да заговори на Трейси, но беше закъснял. Тя тичаше покрай него към отвора.

Кръстът беше огромен, поне три метра висок. Първото, което видя Трейси, бяха грамадни гвоздеи в стъпалата на Джеф.

— Велики боже — избухна тя в сълзи. — Джеф! Джеф! Чуваши ли ме? Джеф?

Чу се стенание, после още едно.

— Исусе Христе! Жив е. — Жан се обърна към хората си. — Не стойте там, да му се не види. Свалете го. И повикайте бърза помощ.

Свалянето на Джеф от кръста отне двајсет и пет минути. Явно бе в безсъзнание, защото дори не изохка, докато вадеха гвоздеите от ръцете и краката му. Имаше счупени ребра, а торсът му бе лошо изгорен, но той не показва никакви признаци на болка.

Трейси не преставаше да му говори.

— Добре си. Добре си, Джеф. Тук съм. Ще се оправиш. Ще те закарат в болница. Ще оздравееш.

За миг той отвори очи и промълви:

— Трейси?

— Да, скъпи! — Тя се наведе и го целуна. — О, Джеф, любов моя. Толкова много те обичам. Дръж се, моля те.

Той се усмихна и затвори очи. Изглеждаше напълно в мир със себе си.

Трейси отпътува с него в линейката. Медиците го свързаха с всевъзможна апаратура. В ръцете му бяха забити игли, по гърдите му — залепени електроди, свързани с екран, по който непрекъснато преминаваха зелени линии с ритмични писукания. Трейси имаше милиони въпроси, но се страхуваше да зададе който и да е от тях. Огледа лицата на лекарите, търсейки признак на отчаяние или надежда, но не забеляза нищо. Тя започна да се моли.

„Моля те, Господи, остави го да живее. Моля те, позволи ми да постъпя правилно. Да му призная, че го обичам. Моля те...“

Стресна я дълъг писък.

— Джеф? — Тя погледна медиците в паника. — Какво става?

Избутах я силни ръце. Вече не виждаше Джеф, само зелени гърбове в престилки, надвесени над него. Някой постави на гърдите му дефибрилатор. Трейси наблюдаваше с ужас как слабото тяло на Джеф подскочи от носилката, после падна наново, отпуснато и безжизнено.

— Отново!

Нов електрически удар.

— Отново!

И трети.

Дългото, силно пиукане продължаваше.

След това всичко стана неясно. Някой светна в очите на Джеф. После мъжът с фенерчето поклати глава.

„Не клати глава! Не се предавай. Опитай отново“ — молеше се Трейси.

Друг си погледна часовника.

— Да отбележим ли часа?

„Да отбележим ли? Какво да отбележим?“ Трейси се опита да се приближи. Тя можеше да помогне на Джеф. Можеше да го спаси. Стига да знаеше колко го обича... стига да знаеше защо трябва да живее... щеше да се бори. Но когато се опита да помръдне крака или да протегне ръце към него, установи, че се е вкочанила. Пред погледа ѝ се стелеше черна мъгла. Губеше равновесие, падаше.

— Време на смъртта...

Не! Не!

Силни ръце я сграбчиха под мишниците. Но това не бяха ръцете, от които Трейси се нуждаеше. Не бяха на Джеф. Това беше ужасен кошмар и тя щеше всеки момент да се събуди. Всеки момент.

Гласът в главата ѝ бе спокоен и настойчив. Звучеше като гласа на Блейк Картър. Скъпият Блейк! Къде ли беше? Повтаряше едни и същи думи, отново и отново.

„Да си вървим, Трейси. Да си вървим.“

Трейси вярваше на Блейк. Послуша го.

Затвори очи и се върна в мъглата.

28.

Колорадо

Три месеца по-късно...

Трейси стоеше край кухненския прозорец и режеше моркови за супата. Отвън ранчото изглеждаше по-красиво от всякога. Есента бе окъпала Колорадо в топлина и кехлибар. Листата блещукаха във всички нюанси на кафяво, златисто и охра и красиво контрастираха с яркозелените пасбища и белите дървени огради, които Блейк бе преобядисал с толкова радост.

Откакто Трейси се върна от България емоционално изтощена и физически отслабнала — едва бе забелязала, но бе свалила десет килограма от изтощителните две седмици и бе жестоко наранена след срещата си с Даниел Купър — Блейк Картър се грижеше за всичко. Караше Никълъс до училище, докато Трейси спеше. Готвеше гозби, които беше сигурен, че Трейси ще яде. Переше, записваше час при лекаря и поддържаше ритъма на живот в ранчото. Прегръщаше я, когато ридаеше. Блейк разбираше, че сълзите са само част от тъгата ѝ. Имаше и някакво облекчение, необходима реакция на посттравматичния стрес, сякаш бе войник, върнал се от битка. По-важното според Трейси бе, че Блейк не ѝ зададе нито един въпрос за „готварския ѝ курс“ в Европа. Той просто прие, че тя ще му разкаже, когато е готова. Или може би подозираше, че никога няма да е готова. Блейк можеше да приеме и двата сценария, стига тя да е в безопасност и да си е вкъщи.

— Няма да заминаваш отново, нали, мамо? — попита Никълъс, когато тя се върна първата вечер.

Тонът му беше небрежен, но Трейси долавяше тревогата, таяща се под привидното нехайство. Бе обяснила раните си с лека автомобилна злополука, но видът ѝ, когато за първи път прекрачи прага, явно го уплаши.

— Не, скъпи. Няма да заминавам отново.

— Добре. Толкова си слаба. Беше ли храната в Европа наистина отвратителна?

Трейси се засмя.

— Да. Беше доста гадна.

— Утре трябва да отидем в „Макдоналдс“.

— Определено.

Това беше преди три месеца. Днес Трейси се чувстваше като различен човек. Не старата личност, а съвсем нова. Спокойна. Преродена. Именно Никълъс, много повече от добротата на Блейк, я върна към живота. Сега го наблюдаваше как заедно с Блейк язди към ранчото. Напоследък двамата бяха станали неразделни и Трейси забеляза, че момчето започва да подражава на Блейк все повече. Тази мисъл я правеше щастлива.

— Мирише на нещо хубаво.

Силни мъжки ръце прегърнаха Трейси изотзад. Тя се обърна, неспособна да спре широката усмивка, озарила лицето ѝ. Джеф Стивънс се усмихна в отговор.

— Кога ще обядваме? Умирам от глад.

29.

— Знаете, че не много често човек умира на кръста, а след това по чудо възкръсва.

Хирургът на Джеф, доктор Елена Драгова, привлекателна жена, преминала четирийсетте, се усмихна на пациента си. С най-хубавата си усмивка. Случаят с „мъжа на кръста“ стана сензационна новина в цяла България. Възстановяването на Джеф беше определено като съвременно чудо и доктор Драгова бе на път да се сдобие с известност заедно с екипа на най-голямата и най-престижна пловдивска болница „Свети Георги“.

— Чувам — остроумно подхвърли Джеф, — че така се случва на всеки две хиляди години. Ако основа собствена религия, ще ми станете ли поклонница?

— Не вярвам в Бог.

— Нито пък аз. Само в хубавите жени.

Доктор Елена Драгова се засмя. Не знаеше какво да мисли за Джеф Стивънс, нито за обаятелната жена, довела го в „Свети Георги“ с твърдението, че е забелязала жизнени показатели в линейката, която настоя за нов опит за реанимация. Напук на всичко сърцето на Джеф Стивънс отново бе започнало да бие. Но след това имаше нужда от тежка осемчасова операция. Състоянието му беше толкова тежко, че бе приведен в медицински предизвикана кома. През цялото време, цели осем нощи, жената седя до леглото му почти без да яде и спи, само го наблюдаваше дали диша. Отказваше да се отдели от него по какъвто и да е повод. За да я накарат да позволи на сестрите да превържат собствените ѝ рани и да ѝ облекат чисти дрехи, трябваше да водят истинска битка. Съобща само, че името ѝ е Треиси, но нищо друго.

Полицайте идваха и си отиваха. Освен господин Стивънс, болницата лекуваше и друг тежко наранен американец, Даниел Купър, смятан за лудия, приковал на кръста Стивънс. Купър бил открит в амфитеатъра с разбит череп същата нощ, в която спасили Стивънс. Носеха се слухове, че той е сериен убиец и изнасилвач, на когото жената до леглото на Стивънс едва не станала поредната жертва. Но

никой не знаеше истината със сигурност, а Трейси отказваше да говори.

После един ден, без да предупреди сестрите, Трейси внезапно си тръгна. Това бе денят, който по много причини доктор Драгова нямаше да забрави.

Около седем сутринта пристигна друга група американци — този път от ФБР — и драмата в „Свети Георги“ скоро се превърна във фарс.

Груб и противен агент на име Милтън Бък се втурна, сякаш бе собственик на мястото, и поиска с нетърпящ възражение тон да му разрешат да разпита Даниел Купър.

— Имаме международно съдебно разпореждане за арест — просъска агент Бък. — Търсим този човек във връзка с редица кражби на бижута и произведения на изкуството. Притежава присвоена собственост на стойност стотици милиони долари и ще разговарям с него!

След като първо си спечели неприязънта на хирургическия екип на Купър, който категорично му отказа да се приближи до пациента им, Бък насочи яростта си към Жан Ризо.

Като изключим краткото посещение до хотела, за да вземе душ и да се преоблече, Ризо не мърдаше от болницата, откакто приеа Джеф Стивънс. Бе дошъл официално да обвини Даниел Купър, да наблюдава възстановяването на Джеф и да държи под око Трейси, която вече не смееше да оставя сама.

— Вие сте говорили с Купър! — Милтън Бък го изгледа обвинително.

— Да, вчера сутринта. За кратко беше с ясна мисъл. Бе склонен да говори за Библейските убийства. — Жан се усмихна. — Разбира се, това бе преди втория удар.

— Защо не ме информирахте! Чух за ареста на Купър по новините на проклетото българско радио! Моят случай...

— ... не е важен — прекъсна го Ризо. — Не и в сравнение с онова, което се случи тук. Не и в сравнение с тринайсет загубени живота. Все пак хванахте Елизабет Кенеди, нали?

— Елизабет е взела само половината пари. Даниел Купър е присвоил останалата половина. Ако не възстановим онези вещи...

— Какво? Няма да ви повишат? — Жан примирително потупа Милтън по рамото. — Твърде лошо, човече.

— Случаят не е приключен! — разбесня се Милтън Бък. — Ако Даниел Купър не ми помогне да открия липсващия Писаро или бижутата на Нийл Лейн, откраднати от магазина в Чикаго, тогава малката ви приятелка Трейси Уитни ще загazi.

Ризо присви очи.

— Оставете Трейси на мира. Тя не знае нищо.

— Знае как мислят тези измамници.

— Сключихте сделка — напомни му Жан, — когато Трейси ви поднесе Елизабет Кенеди на тепсия. Тя има имунитет. Помните ли?

— Боя се, че „имаше“ е по-правилният термин. Не мислите сериозно, че федералното правителство ще помахва за сбогом на откраднати стоки за сто милиона долара само за да остане в добри отношения с търсена измамница, нали?

Жан Ризо изглежда мрачно Милтън Бък, но не отговори нищо.

— Като говорим за Трейси, къде е тя? — попита Бък и се усмихна. — Навярно ще се съгласите да съобщите на малката си приятелка, че бих искал да поговорим? Точно сега, ако не ви затруднява.

— Тя замина.

Усмивката на устните на Бък угасна.

— Как така замина?

— Снощи напусна болницата и си е изключила телефона. Оттогава нямам вест от нея. Отидох до хотела й тази сутрин, но ми съобщиха, че си е тръгнала.

— Не ви вярвам. Дори и вие не сте толкова некомпетентен да оставите важен свидетел като Уитни да ви се изплъзне.

Жан Ризо сви рамене.

— Изобщо не ме е грижа в какво вярвате, агент Бък. Най-официално ви заявявам, че Трейси не е свидетел. Тя е приятел. Ако не беше тя, Джеф Стивънс щеше да е мъртъв, а Даниел Купър щеше да продължава да избива жени. Ако не ми вярвате, проверете в хотела й. Намира се на...

— Зная къде е отседнала, малоумнико! Следя я от месеци.

— Жалко, че не сте я намерили по-рано, нали?

Жан си тръгна, оставяйки агента на ФБР да ругае зад гърба му.

Няколко минути по-късно Жан почука на вратата на стаята на Джеф Стивънс. Като не получи отговор, влезе.

Стивънс беше силно упоен и спеше като бебе. Според лекарите бе прескочил трапа и се очакваше напълно да се възстанови. Но не беше идвал в пълно съзнание за повече от няколко минути, откакто го бяха докарали.

Трейси бе заспала на стол до леглото му. Изглеждаше толкова спокойна, че на Жан му стана жал да я буди. Но се налагаше. Лекичко я побутна по раменете и ѝ разказа за разговора си с агент Бък.

— Трябва да се махнеш оттук. Колкото се може по-скоро. Още днес напусни България.

Трейси беше поразена.

— Ами Джеф? Още не е дошъл на себе си, не и напълно. Не знае, че съм била тук.

— Аз ще му кажа — любезно предложи Жан. — Когато дойде в съзнание, ще се наложи да го разпитам. Ще му разкажа всичко.

Трейси се поколеба. Някои неща искаше тя да му каже. Много, много неща. Въпреки че нямаше представа откъде да започне.

— Ако му напиша бележка, ще му я предадеш ли? — попита тя.

— Разбира се. Но трябва да побързаш, Трейси. Бък не се шегува. Ако те открие, ще те арестува.

Трейси кимна. Вече бе започнала да пише.

— Къде ще отидеш? — попита Жан.

Трейси се изненада от въпроса му.

— У дома, разбира се. При Никълъс.

— Знаеш, че не можеш да останеш там — предупреди я Жан. — Бък ще те намери. Ще те принуди да работиш за него. Трябва да вземеш сина си и да изчезнете. Да започнете някъде наново, някъде далеч.

Трейси поклати глава.

— Не мога. Колорадо е домът на Ник. Не мога да отглеждам сина си в бягство.

— Но, Трейси...

Тя се усмихна и леко го целуна по бузата.

— Ще рискувам. Прекалено се тревожиш, Жан.

Три часа по-късно Трейси беше в самолета.

Три дни по-късно Джеф Стивънс дойде в съзнание и прочете писмото ѝ.

Три месеца по-късно Джеф видя как доктор Елена Драгова подписва документите му за изписване.

— Ще ни липсвате — увери го доктор Драгова.

— И вие ще ми липсвате. Особено сестра Катя. Ще ѝ предадете ли поздравите ми?

Лекарката се засмя.

— Непоправим сте. Къде ще отидете? Надявам се, че има кой да се погрижи за вас. Или поне да ви настави.

— Ще отседна при една приятелка — отговори Джеф. — Имаме недовършени дела.

30.

— Трябва да поговорим, Трейси.

Джеф полека взе дъската за рязане от ръцете ѝ и я остави настрана.

Трейси въздъхна.

— Нямаме какво да си кажем.

— Напротив, имаме. И двамата бяхме прекалено изплашени, за да говорим.

Той беше прав. От пет дни Джеф бе отседнал в ранчото. Трейси го бе представила на Ник като „стар приятел“ от дните си в колежа, а на милия, търпелив Блейк обеща, че ще му обясни по-късно. Беше чудесно Джеф да е тук и още по-чудесно бе да види колко добре се разбира с Ник. Синът ѝ уважаваше и се възхищаваше на Блейк Картър. Нещо повече, обичаше го. Но с Джеф имаха сходно чувство за хумор, да не говорим за бунтарския им нрав. Двамата бързо станаха близки и съвсем неуместно се смееха на анимации като „Семеен мъж“, досущ две палави хлапета.

Проблемът бе, че „чичо Джеф“ бе прекалено приятен гост. Беше толкова естествено и удобно, че нито Трейси, нито Джеф посмяха да говорят за миналото или за своите чувства. Още по-малко за бъдещето. Вместо това се потапяха в настоящето, като никой не разваляше магията.

Джеф проследи погледа на Трейси през прозореца. Никълъс подскачаше върху гърба на Блейк Картър, като се опитваше да събори каубойската му шапка. Тъмната му коса се развяваше на вятъра, а очите му се бяха превърнали в цепки от широката му усмивка.

Джеф тихо попита:

— Мой син е, нали?

Трейси кимна.

— Разбира се, че е твой. Никога не съм имала друго.

— А Блейк?

Тя поклати глава.

— Виждам, че те обича, Трейси.

— И аз го обичам. Но това не е достатъчно.

Джеф обгърна лицето ѝ с длани и я накара да го погледне.

— Обичам те, Трейси. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам. Не можем ли да опитаме отново?

— Моля те, Джеф. Недей. — Тя заплака.

— Но защо? Зная, че и ти ме обичаш.

— Така е.

— Защо тогава?

— Знаеш защо. — Трейси се отскубна от него. — Защото любовта не е достатъчна. Погледни го. — Тя посочи навън към Никълъс. — Виж колко е щастлив. Колко е решителен и сигурен. Аз го направих такъв. Създадох живот за него тук, Джеф, далеч от лудостта и хаоса.

— И си свършила прекрасна работа. Но на каква цена, Трейси? — Джеф протегна ръка и я погали по бузата. Тя затвори очи, вдъхвайки аромата на кожата му, агонията и екстаза му. — Ами ти? Коя си? Какво искаш? Не можеш да бъдеш домакиня, за бога. Опита с мен и не можа да го понесеш. Беше отегчена до смърт, бавно умираше. Можеш ли да твърдиш, че не умираш отвътре, докато живееш тук?

— Понякога е така. — Трейси се изненада, че го казва. — Донякъде ми липсва вълнението на стария живот, признавам си. Но на първо място е Никълъс. Той е единственото ценно нещо в живота ми, Джеф. Единственото, в което не съм се провалила, в което не мога да се проваля. Майка ми пожертва всичко заради мен. Тя бе чудесна жена.

— Сигурно си права — съгласи се Джеф. — След като има такава великолепна дъщеря.

Трейси се засмя.

— О, не. Не съм великолепна. Много далеч съм от великолепието.

— Великолепна — повтори Джеф. Придърпа Трейси към себе си и я целуна бавно и с безкрайна нежност. И двамата щяха да помнят тази целувка до края на живота си. Никой от тях не искаше да свършва.

— А ако кажа, че бих направил всичко за теб? — попита Джеф, след като Трейси най-после се отдръпна. — За нас? Ако се закълна, че завинаги ще се откажа от кражбите и измамите. Веднъж го направих. Мога и отново.

Трейси тъжно поклати глава.

— Навярно можеш. Но тогава част от теб ще умре. Не мога да нося тази вина, Джеф. Не желая аз да бъда причината.

— Но, Трейси, скъпа, ти си причината. Ти си причината за всичко. Аз...

Тя постави показалец на устните му.

— Обичам те, Джеф. Винаги ще те обичам. Но имяхме шанс да бъдем щастливи. Получихме го преди много дълго време. Сега синът ни трябва да го има. Да води нормален и щастлив живот. Не му го отнемай.

Джеф се умълча. Беше ли права? Нима времето им бе отминало? Нямаше отговор. Единствено знаеше, че е безкрайно тъжен.

Накрая я попита:

— Ще му кажеш ли истината? За мен?

Трейси дълбоко въздъхна.

— Не. Но не мога да те спра да му го кажеш, ако смяташ, че трябва. Блейк обаче беше прекрасен баща за него от деня, в който се роди.

— Разбирам — кимна Джеф.

— Не искам да го изгуби.

— Не. — Джеф преглътна с усилие. — Нито аз.

В този миг задната врата се отвори и Никълъс влетя вътре.

— Умирам от глад. Какво има за обяд? О, здрасти, чичо Джеф. Искаш ли да поиграем на Нинтендо след обяда? Блейк мрази да играе.

— Категорично — потвърди Блейк и закачи износената си шапка. — Разкапва ти мозъка.

— А мама не я бива.

— Хей! — възпротиви се Трейси, потискайки усмивката си. — Обиждаш ме.

— Нямам нищо против да те бия след обяда — съгласи се Джеф. — Стига да не се разплачеш.

— Ха! — изрепчи се Никълъс. — Ти ще плачеш. Бий ме, ако можеш!

— Но ще бъде последната ни игра, приятелче. Утре заминавам.

Трейси, Блейк и Ник замръзнаха, поразени.

— Заминаваш ли? Защо? Мислех, че ще останеш поне до Все Светии.

— Нещо изникна — обясни Джеф, колкото можа по-небрежно.
— Опасявам се, че не мога да се отърва.

— Какво изникна?

— Работа. Изкарах прекрасна ваканция, малчо, но всички ваканции свършват.

— Хм. — За момчето обясненията му звучаха крайно неубедително. — Каква е работата ти, чичо Джеф? — попита той. — С какво се занимаваш?

— Ами... — Смутен, Джеф погледна към Трейси. — Аз... ами...

— Чичо Джеф е търговец на антики — твърдо отговори Трейси, без да ѝ мигне окото. — Сега върви да си измиеш ръцете.

На следващата сутрин Трейси се събуди рано, значително преди зазоряване. Бе сънувала ужасни кошмари.

Давеше се, потъваше, бореше се за глътка въздух, докато я заливаха огромни вълни и мощни течения я влачеха в черните ледени дълбини на океана. Чуваше Джеф да крещи:

— Тук съм, Трейси! Тук съм! Хвани ме за ръката! — Но когато посегна към него, той беше изчезнал.

Тя си направи кафе, седна в кухнята сама и се загледа в изгряващото слънце. Някога тук се чувстваше така спокойна, толкова доволна. В кухнята, в тази къща, в това градче в планините. Само тя, синът ѝ и Блейк. Бе погребала миналото. Не само Джеф Стивънс, но и себе си също, онази, която бе в миналото. Остави ги да почиват, оплака ги и продължи нататък. Поне в това се уверяваше през всичките тези години.

Каква глупачка е била! Сега вече знаеше, че миналото не може да бъде погребано. То бе част от нея. Като очите, кожата и сърцето ѝ. Джеф беше част от нея и не само заради Ник.

Запита се ще се почувства ли щастлива отново. Или бе обречена да живее наполовина? Да избере една версия на себе си и да пожертва останалите, завинаги?

Джеф замина след закуска. Слезе долу, събра си багажа с усмивка и се престори на весел заради Ник. Нямахше дълги сбогувания. Така се споразумяха с Трейси предната вечер. Вместо това се целунаха по бузите и се прегърнаха както подобава на стари приятели, каквито бяха.

— Грижи се за него — дрезгаво прошепна Джеф. — Грижи се за себе си.

После се качи в наетата си кола и отпраши.

Никълъс стоеше на верандата, хванал майка си за ръка, и наблюдаваше колата на Джеф, докато изчезна от погледа му.

— Обичам чичо Джеф — въздъхна той. — Толкова е забавен. Отново ще го видим, нали, мамо?

Трейси стисна ръката на сина си.

— Надявам се, скъпи. Не знаем какво ще ни донесе утрото.

Издание:

Автор: Сидни Шелдън; Тили Багшоу

Заглавие: Нощта преди разсъмване

Преводач: Лили Христова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“, Хасково

Излязла от печат: 18.05.2015

Редактор: Мария Василева

Художник: "Megachrome"

ISBN: 978-954-655-587-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3673>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.